

Pod **POKRIEVKOU**

Mládeže pre Krista - Slovensko

... pár
... Ranča
... tesné.
... spoločenskej
... televízneho
... prácu, pora-
... vanie, pláno-
... ostí v podaní
... spytateľného
... poň sme si
... a kontajnero-
... zostavanej
... v Kráľovej
... lahu a strechu!
... zbudivý počet
... práviť kus dobrej
... vej budovy je pre nás **nádejou, že sa to bude dať inak.** Už sa nevieme dočkať novej konferenčnej sály, televízneho štúdia, miestností na poradenstvo, kancelárií a nových spíčov na CampFeste!

Obsah

- 1 Kde som to?
- 1 Čo je MPK?
- 1 Čo robia eMPÉKáči...?
- 2 Ako k nám na štyri dni prišli Mesiánski židia
- 5 Hranice alebo väzenie?
- 5 Škola Nová DNA
- 8 Svedectvá zo služby Nová DNA
- 9 Mobilizácia a Churchill
- 10 ...kvôli ktorému sa to oplatí
- 11 Danielova Generácia
- 13 CampFest oslávil dvadsať rokov. Jeho účastníci sa tentokrát modlili za premenu
- 15 My sme skutočne soľou zeme...
- 16 Ako ma Pán Boh uzdravil na CampFeste
- 17 Jeden deň v Živote prevádzkarky
- 18 ...duch je život, ktorý do nás vdýchol Boh
- 18 Prečo som prišiel?
- 18 Chcel som to zažiť znovu...
- 20 Dva roky LifeTv
- 23 Čo je TéWéCéčko?
- 23 Je čas kmitať, aj čas sedieť pri Ježišových nohách
- 26 Modlitebná evanjelizácia
- 27 O kapele Timothy
- 28 Hnevajte sa, ale nehrešte
- 29 Učiteľ a rodič
- 30 MPK-či na teambuildingu
- 31 Vyslobodenie z moci zlého
- 33 Ako zvíťaziť nad strachom?
- 36 Čo znamená modliť sa?

Kde som to?

Milý čitateľ, nachádzaš sa v časopise. Tento konkrétny nie je ani týždenník, ani mesačník, dal by sa nazvať „ročníkom“, keby sa také slovo v takom význame v slovenčine používalo. Zachytáva osobné pohľady a výpovede ľudí, ktorí sa obšmietli okolo služby Mládeže pre Krista – Slovensko (MPK). Na týchto stránkach možno chýbajú fakty, adresy a čísla, tie si o nás viš aj vygoogliť. Ale nechýbajú na nich naše srdcia. Nabrali sme odvahu a napísali sme ich do riadkov. V pokoji sa usad, vyber si na ochutnávku nejaký článok so zaujímavým názvom a posuď, či nám venuješ kúsok svojej pozornosti, alebo nie. Prajem ti príjemný a tak akurátne dlhý zimný večer.

Lucka Šmelíková

Foto: Slavomír Jašš

Čo je MPK ?

MPK je skratka pre názov kresťanskej organizácie Mládež pre Krista – Slovensko. Toto občianske združenie pôsobí na Slovensku viac ako 20 rokov. Ako už názov prezrádza, je zamerané na mladých ľudí a jeho víziou je priniesť premenu a obnovenie slovenskej cirkvi a celej spoločnosti na základe

kresťanských a biblických hodnôt a princípov. Pre dosiahnutie týchto cieľov Mládež pre Krista – Slovensko spolupracuje s jednotlivcami a miestnymi cirkevnými spoločenstvami z rôznych kresťanských cirkví (denominácií) – katolíckej aj protestantských.

Čo robia eMPéKáči...?

Milí priatelia, dnešné správy budú viac o nás – o tíme, ktorý v MPK pracuje. V marci sme spolu boli veľa. Veľa sme sa nasmiali na celoslovenskej porade. Každý deň sme sa „tolerovali“ na spoločnom mega-multifunkčnom pracovisku Ranč Kráľova Lehota. Spolu sme kládli polystyrén a OSB dosky za spoločného hlučného spevu hitov od výmyslu sveta na brigáde v kontajnerovej budove. A spolu sme sa vybrali do civilizácie – dokonca do hlavného mesta! Zúčastnili sme sa Konvokácie národov v Bratislave, aby sme načerpali povzbudenie pre svoje osobné životy, nahrali video záznam z konferencie pre LifeTv a predávali naše tričká, knihy a CD v MPK shope.

Čo robia MPK-či na celoslovenských poradách? No konkrétne na tejto, marcovej, sme spolu hlbali a dumali nad biblickými veršami, ktoré sme si na tento rok „vylosovali“ pre každú službu a tím. Modlitby, chvály, zdieľanie, diskusia o pracovnom poriadku, vynikajúci obed a cesta autom s ôsmymi podpichujúcimi sa kolegami. To by ste museli zažiť...

Čo robia MPK-či v rozostavanej kontajnerovej budove v Kráľovej Lehote? No predsa podlahu a strechu! Zišiel sa nás povzbudivý počet a podarilo sa nám spraviť kus dobrej roboty.

Máme totiž riadnu motiváciu: už pár týždňov sú pre nás budovy Ranča v Kráľovej Lehote naozaj tesné. V dvoch miestnostiach a spoločenskej sále spájame nahrávanie televízneho programu, kancelársku prácu, poradenstvo, modlitby, upratovanie, plánovacie porady a obsluhu hostí v podaní 15-tich MPK-čov (a nevyspytateľného počtu návštevníkov). Aspoň sme si v tíme bližší. :-). Ale stavba kontajnerovej budovy je pre nás **nádejou, že sa to bude dať inak**. Už sa nevieme dočkať novej konferenčnej sály, televízneho štúdia, miestností na poradenstvo, kancelárií a nových spíčov na CampFeste!

Stavba bude pokračovať tak rýchlo, ako budú naše sily a finančné prostriedky stačiť. Preto, ak by ste nás chceli finančne podporiť a umožniť tým jej dokončenie, budeme vám neskonale vďační!

Okrem slovenských MPK-čov privítal Ranč v Kráľovej Lehote v marci návštevu tímov z Čiech, Maďarska, Poľska, Srbska, Chorvátska, Rumunska, Holandska a Kanady na stredo-európskom stretnutí vedúcich Mládeže pre Krista.

Stretnutie bolo plné nádherných svedectiev o šírení Božieho kráľovstva v rôznych krajinách.

A samozrejme, aj tento mesiac sme na Ranči mali naše pravidelné akcie: víkend Nová DNA – kresťanské poradenstvo, kde sa stretlo 96 ľudí na téme „Pravý živý Boh vs. Modlárstvo“ a Školu Nová DNA, kde bolo 136 ľudí, na tému „Otcovo srdce“.

Aj naši kolegovia z LifeTv tento mesiac usilovne pracovali – nahrávali ďalšie série relácií Dnes s hosťom a Worship s kapelou. Dnes s hosťom je talkshow so služobníkmi z rôznych cirkví, oblastí pôsobenia a z rôznych kútov Slovenska – s ľuďmi, ktorí majú čo povedať. A náš zvedavý moderátor to z nich vždy vytiahne. Worship s kapelou hovorí v názve sám za seba – 45 minútové pásmo piesní a svedectiev vždy s inou slovenskou kapelou. Tieto relácie a záznam z Konvokácie národov v Bratislave budete môcť vidieť na LifeTv už čoskoro.

Foto: LifeTv

LEGENDA:

MPK-áč /čítaj empekáč/ = pracovník Mládeže pre Krista alebo pekáč s obrubou v tvare písmena M

MPK-akčka /čítaj empékačka/ = pracovníčka Mládeže pre Krista alebo Mladá Pekná Kačka

Lucka Šmeliková

Foto: Anna Vrhelová

Ako k nám na štyri dni prišli Mesiánski židia

2.5.2018, blog, Kráľova Lehota

Anička k nám na Ranč prišla na pomoc ako dobrovoľníčka. Poprosili sme ju, aby nám napísala niečo o Konferencii pre kresťanských služobníkov, ktorej sa na Ranči zúčastnila. Ďakujeme, Anička, za tvoje vzácne zdieľanie a reportáž!

Vieš si predstaviť, že stráviš predĺžený víkend s Mesiánskymi židmi? Čo? Kto to je...? Áno, ani ja som to nevedela. Mesiánski židia prijali Ježiša za Mesiáša. A tie štyri dni s nimi boli proste Božie! Poviem ti jednu vec: Ježiš naozaj spája. Cez neho sme sa stali ozajstnými bratmi. A vieš čo? Bol tu s nami. Kto? JEŠUA! Kde? Na Ranči v Kráľovej Lehote. A nabudúce tu môžeš byť aj ty.

Boh sa nás dotýkal

Boh chce našu úprimnosť. Keď máš strach, ale nahlas hovoríš: „*Nebojím sa, lebo viem, že si so mnou,*“ aj keď je to pravda – Boh ťa neopustí – a z úst ti idú tieto „správne“ slová, **nie si úprimný**. Hlavou totiž často veríme viac, než srdcom. Ale Bohu ide o srdce!

„*Povedz to Bohu: Bože, viem, že je správne nemať strach, ale ja pred tebou vyznávam, že ho MÁM. To je úprimnosť srdca,*“ vyzýval nás Andrej Lugovskij, rabín z Kyjevského Hebrejského Mesiánskeho zboru KEMO.

„*Buďte pred Bohom úprimní.*“ A ja viem, že presne toto funguje.

Ak nás Boh pozná lepšie, ako my sami, dá sa ho obľafnúť? Nie! Ani náhodou. Nikdy ho neobľafneš. Veď ťa stvoril. Vie o tebe viac, než ty sám. Úprimnosť srdca. To od teba chce Boh, a keď mu potom s týmto postojom povieš: „*Pane, tu som, použi ma,*“ on to urobí. Možno tisíckrát inak, než si predstavuješ, ale urobí.

„Pálíš, doutnáš, nehoříš“

Vďaka Mesiánskym židom, vďaka tej úžasnej návšteve z Kyjeva, som pochopila, že je úplne jedno, „*jestli máš na vlajce hvězdu nebo kříž, když páliš, doutnáš, ale nehoříš.*“ Mesiánski židia na svojej vlajke s hviezdou nemajú žiadnu bodku navyše, ktorá by symbolizovala ich prijatie Ježiša. Ale majú napríklad vlajku s Levom, a to je Ježiš ako vyšitý. To len na okraj. Ale predstavme si situáciu, že Ježiša neprijali a že sú vedľa seba dva tábory. Jeden má na vlajke hviezdu a druhý tábor kříž a hádajú sa, ktorá vlajka by mala byť v pohybe. A viete čo? V tej chvíli tam toho Ježiša nemajú ani tí, ktorí chceli mávať křížom. Prečo? Boh je Láska, Ježiš hovorí: „*Milujte sa, ako som ja miloval vás.*“ On chce jednotu. A hlavne, chce radosť, chce pre nás slobodu a šťastie. On nechce, aby sme len „*pálili*“ alebo „*doutnali*“. On za nás zomrel na kříži, aby sme mohli HORIEŤ!!

Mimochodom, toto je text od českej kapely Traband – povedala by som, že niektoré svoje texty naozaj píšú s Duchom Svätým. Odporúčam. (Text tejto piesne je na samostatný rozbor, ale to možno nabadúce.)

Máš pro všechno svý důvody a jasnou odpověď A kolem tvýho mega-ega otáčí se svět Vedeš řeči o svobodě, ale máš kolem sebe mříž Pálíš, doutnáš, nehoříš

Ešte raz: „*Pálíš, doutnáš, nehoříš.*“ – Čo to znamená? Že naša viera nie je živá. Kto horí, ten je plný Ducha Svätého. Zo svojho vlastného života viem, že som „*pálila*“ a „*doutnala*“... veeeeelmi dlho. Ale nehořela. Vedela som o veciach, ktoré robím zle, snažila som sa ich nerobiť, ale nikdy som sa ich nezriekla. Vravela som: „*Fajčím cigarety – viem, je to zlé, ale proste to robím.*“ Alebo: „*Prestanem fajčiť, ale občas by som si dala...*“ Čo je to za postoj? Nedokázala som sa toho vzdať, a tak som „*pálila*“ a „*doutnala*“, ale nehořela.

V niektorých chvíľach som vyslovene cítila, že do môjho života zavial Duch Svätý, ale nedokázala som si ho udržať. Až keď som sa naozaj znovu narodila, pochopila som, že život s Ježišom a s jeho Duchom Svätým je viac, je viac a viac, než som si kedy vedela predstaviť. Zrazu cigarety nepotrebujem. Ani jednu. V **novom pohľade – novými očami, NEMAJÚ ZMYSEL.** Samozrejme to nebolo len o cigaretách!

Tých vecí, ktoré nedovolili, aby som sa rozohorela, bolo viac, oveľa viac. Dusili ma, nedovolili, aby ku mne prišiel kyslík, ktorý treba na to, aby sa oheň rozohorel.

Vynorili sa ti teraz pred očami obrazy tvojich „*dusičov*“? **Okej, ak chceš horieť, vzdaj sa ich. Bodka.** Boh ti dá viac, než si vieš vôbec predstaviť. Viac, než si si kedy vyfantaziroval. Buď tomu budeš veriť, alebo nebudeš. To si vyberáš ty.

Ako sme horeli

Takže títo Mesiánski židia nechvália Boha dve hodiny, ale povedzme päť hodín, a ako? Tancom. Myslím si, že mám celkom dobrú kondičku, ale potom, čo odišli, som od únavy spala skoro celý deň. Len sa tam potíš a smeješ a nevieš, čoho sa z teba v tej chvíli vyplavuje viac – či potu alebo radosť. Kapela s názvom Knafaim, ktorá z Ukrajiny prišla, hrala naozaj úžasne a manželka Svetlana a Viktor Bondarovci nás učili starozákonné tance. Učili nás, ako chváliť Boha telom. Do týchto pohybov sme mohli vložiť svoje modlitby. Boli chvíle, keď sme tancovali, ako keby sme už boli v nebi. Božia armáda.

Oslavovali sme Boha. Volali „*Ješua*“. Niektorí tancovali s vlajkami a boli chvíle, keď zaznel šofar. Cítila som, že sme bojovníci za Lásku. Bojovníci za pokoj a mier. **A všetci sme boli jedno.** K čomu to prirovnať?

Keď sa v Brazílii hrajú majstrovstvá sveta vo futbale, sleduje dianie proste každý. A ak vedľa teba na štadióne sedí tvoj sused, ktorého nemôžeš vystáť, lebo kvôli nemu nikdy nevieš zaparkovať, vo chvíli, keď váš tím dá gól, sa dokážete objasť a zdieľať jednu obrovskú radosť. Tak si predstav ten štadión natrieskaný ľuďmi, znásob tú radosť z gólu miliónkrát, a potom ešte miliónkrát a potom ešte miliónkrát – výborne.

Tak presne takúto radosť sme prežívali v tej jednej drevenej búde my. Štyri dni!

Kresťania majú byť veselí! A **úsmev odzbrojuje. To sa nehovorí len tak naprázdno.** Skutočná radosť lieči. Verím tomu, že v tej radosťi odpadlo z pliec účastníkov veľa starostí, možno o tom ani nevedeli. Rečník Zdenko Dávid nám tiež povedal: „*Odložte všetky praktiky a začnite chváliť Pána.*“ AAAAA... zase sme pri tom... odlož praktiky a chváľ Boha... znova ide o úprimný

a pravdivý postoj srdca. Vieš, je jedno, či skáčeš, kľučíš, ležiš alebo sedíš. Myslím si, že kludne môžeš aj ležať v posteli... ale to, čo nám Andrej kládol na srdce, bolo: „*Buď ozajstný! Buď pred Pánom pravdivý.*“ A ja ti môžem povedať, že potom naozaj uvidíš (ucítiš) Boha. A ja viem, o čom hovorím. Nie nadarmo sa v Biblii píše: „*Blahoslavení čistého srdca, lebo oni uvidia Boha.*“ Takže... chceš vidieť Boha? Okej... V slobode hovoríš, že áno? ... Super, ideme na to.

Foto: Anna Vrhelová

Foto: Anna Vrhelová

Ako mať čisté srdce

Dobre. Po prvé, len pripomínam... Preč s pýchou! Je dobré vyznať, že Ježiš je najviac. Že najsvätejšia trojica, Otec, Syn a Duch Svätý, že ťa proste prevyšujú. Najlepšie je, keď si uvedomíš, že bez nich to proste nedáš. Že sú vyššie ako ty. Veríš tomu? Okej... **ak máš ešte pocit, že si pyšný, povedz to Bohu...** Ja vravím: „Otec, prosím, odním odo mňa moju pýchu, cítim, že ju v sebe ešte mám.“ To je úprimnosť srdca. Daj mu aj tie problémy, ktoré ti bránia v úprimnosti v ďalšej modlitbe. Povedz: „Ježiš, ja viem, že sa na teba neviem sústrediť tak, ako by som chcela. Chcem sa na teba sústrediť viac, ale sama to nedokážem, som rozhodená, hlavou sa mi melú problémy a starosti, ale ja ich nechcem. Chcem teraz myslieť len na teba a chcem ťa chváliť. Ale sama to nedokážem. Prosím, pomôž mi s tým.“

No, a je to... Daj mu všetko!! Všetko! Povedz mu o všetkom. On to aj tak vie. A vieš, ako sa teší, keď mu to vyznáš? Tancuje, a s ním celé nebo. **A ak vieš, že si ešte nikomu neodpustil,** vieš, že ti to nejde, povedz: „Ježiš, ty vieš, že mi to nejde, ale vieš, že sa snažím. Prosím, buď to ty, kto vo mne odpustí.“ Uvedom si, že mu môžeš dať všetko. Do bodky. Chváľ ho a spievaj, slávik, slávik, vtáčik... alebo tak nejak :D (interný humor z Kyjeva)

V sobotu sme aj plakali (aj chlapi – to sa môže, vieš?)

Odpúšťali sme vrahom a modlili sa proti antisemitizmu. Ako si si všimol, o programe veľa nepíšem, jednoducho nabudúce príď! Ale o sobotnom večeri ti trochu poviem. Začali sme sa modliť o pol siedmej večer a skončili asi o pol jedenástej.

Päť rečníkov, päť modlitieb. Modlili sme sa tancom, plačom, srdcom veselým i skrúseným. Boli sme vyzvaní, aby sme vstúpili do pokánia, pretože je napísané: „**ak môj ľud, po mne pomenovaný, sa pokorí, bude sa ku mne utiekať a odvráti sa od svojich zlých ciest, vypočujem ho z nebies, odpustím mu hriech a jeho zem uzdravím.**“ (2 Kron 7:14) A tak sme si kľakli, plakali a modlili sa za uzdravenie našej krajiny. Ja som za seba pripojila aj Česko. Kto chcel, mohol povedať Bohu: „**Tu som, použi si ma, ako ty chceš. Možno u mňa v práci, alebo v ulici, v ktorej bývam, možno sa mám modliť za nonstop bar, ktorý mám pod bytom, možno že Boh chce začať od mojej rodiny. Tu som, Otecko, a staviam sa do trhliny, použi ma.**“

o o o

V ďalšej modlitbe sme veľmi plakali. „Je tu niekto, kto chce zobrať pokánie za toho druhého? *Je tu niekto, kto chce vziať pokánie za vrahov, násilníkov, za tých, ktorí znásilňujú? Zdvihni ruku, povedz to Pánovi a popros ho o odpustenie... A potom príď a sám povedz: „Pane, odpúšťam im.“*“

Môj prapradedko šiel na gilotínu, nacisti ho popravili. V dedine bol veľký hlad a on ako starosta obce a mlynár mlel múku načierno, aby si ľudia mohli upiecť chlieb. Niekto ho udal a potom mu ostrie noža pretlo krk. Predstavila som si toho udavača aj tých, čo ho popravili... Pane, odpusť im, lebo nevedia čo robia. **Keby poznali Pána Ježiša, urobili by to? Nemohli by!!! Keby ťa poznali, Pane, nemohli by!** Odpusť im... Vtipné bolo, že namiesto trúbenia na šofar v tej chvíli polka sály trúbila na nos. :D Slávik, Slávik, Vtáčik.

Ďalšia modlitba bola za Jednotu božieho ľudu a židovského národa. Jednota... Spojme sa. Chceme byť tvoja živá záhrada, Ježiš, chceme byť tvoje telo na tejto zemi. Doplň chýbajúce puzzlíky. Tam, kde sú diery vo vzťahoch, v neodpustení, kde chýba pochopenie. Postav sa tam. Spoj nás v Jedno Pane. Na záver sme žehnali všetkým židom, a ja možno čiastočne aj sama sebe.

Odnies si

Nečakaj, kým si budeš pripadať „svätý“. **Na to nemá zmysel čakať, sme hriešnici.** Bohu sa môžeš v čistote srdca dať Teraz Hneď. Pane, kľačím pred tebou ako hriešnik. Ty vieš, kde mám v srdci temnotu. Nechcem ju, Pane! Pane, sprav moje srdce čisté, túžim ťa vidieť. Tu som, pred tebou, so všetkými hriechmi, so všetkými starosťami a vyznávam, že nezáleží na ničom a na nikom inom, iba na tebe. Naplň ma svojím Svätým Duchom až po okraj. Chceme ísť za tebou, Ježiš... Amen

Škola Nová DNA

27.11.2018, blog, Píseň

Vždy, keď začína nový ročník školy Nová DNA, prežívam zmiešané pocity. Po dvoch rokoch prichádza veľká zmena. Noví študenti zvykajúci si na Ranč, na program školy, na nových spolužiakov, všetko je ešte také „surové“, neotesané, všetci akosi bojujeme s novou situáciou. Ešte pred pár mesiacmi sme si užívali blízke vzťahy so „starými študentmi“, ktorí už Ranč poznali ako dôverné miesto, mali medzi sebou blízke priateľské vzťahy, tešili sa na seba... A teraz začíname odznova...

Škola kresťanského poradenstva Nová DNA trvá dva roky. Študenti prichádzajú každý mesiac na jeden víkend na Ranč v Kráľovej Lehote a učia sa, ako slúžiť kresťanským poradenstvom – teda ako sprevádzať ľudí rozhovorom a modlitbou cez rôzne životné situácie.

Je to neuveriteľné, **ako sa po pár mesiacoch začne atmosféra v skupine cca 130 ľudí postupne meniť**, ako sa začínajú „prelamovať lady“, začneme sa približovať jeden k druhému, ako sa vzájomne spoznávame, začíname si na seba zvykať a mať sa stále viac radi.

Skrze Pána Ježiša, v prostredí modlitby, jeho Slova, zdieľania našich slabostí a zranení, vzájomnej otvorenosti srdca sa v priebehu jedného roka zázračne vytvorí jedna 130-členná rodina :-), ktorá prechádza mesiac čo mesiac spoločne riešením jednej z oblastí našich životov (vzťah s Nebeským Otcem, naše zranené city, premena myslenia, naše strachy, boje s hnevom, apod.). **Učíme sa byť si blízko, keď plačeme, modlíť sa za seba, keď bojujeme a Radujeme sa**, keď počujeme svedectvá o vypočutých modlitbách, o novej slobode, o uzdravení a víťazstve.

Toto všetko by nebolo možné bez vernosti nášho Pána, ktorý sa stále zjavuje ako ten istý včera, dnes a naveky. A tiež vďaka láske a vrúcnosti služby tímu služobníkov, poradcov, ktorí sa rozhodli v priebehu dvoch rokov mesiac, čo mesiac slúžiť na víkend školy Nová DNA alebo Nová DNA poradenstvo. Im patrí veľká vďaka. Pre mňa sú práve oni tým najväčším povzbudením, lebo mať v tíme ľudí, ktorí majú takéto srdcia, ochotné dávať, starať sa o iných, brať na seba cudzie bremená je veľká vzácnosť a nesmierna radosť.

Zuzka Kostohryzová

Hranice alebo väzenie?

25.5.2018, blog, Roudná, u babičky pod pergolou

Daj si na to pozor! A nauč sa hovoriť NIE! Presne toto nás učili na Ranči... Vieš koho, a ako blízko, si k sebe pusťiť? Vieš hovoriť NIE?! A rešpektujes NIE ostatných? Pre každého z nás je nevyhnutné vytvoriť si hranice. Daj si ale pozor, aby si si nepomýtil hranice s múrmí, inak si postavíš vlastné väzenie.

Práve o tejto téme sa hovorilo na celej májovej víkendovke Nová DNA – praktické poradenstvo na Ranči v Kráľovej Lehote. Už vo štvrtok sa zišli ľudia zo Slovenska aj z Čiech, aby štyri dni počúvali prednášky, modlili sa a s Božou pomocou hľadali uzdravenie svojich vnútorných zranení, ktoré vznikli možno práve v dôsledku nedostatočných hraníc.

Vo štvrtok nám najskôr Vierka Grégoire vysvetlila, čo to vlastne hranice sú. Prečo si my ľudia oplocujeme svoje pozemky? Prečo musí byť jasné, kde končia hranice Slovenskej republiky? Kvôli právu. **Aby ostatní vedeli, kam ešte SMÚ a kam NESMÚ.** Rovnaké hranice by sme mali mať my. Duševné hranice. Inak povedané, naši priatelia aj nepriatelia potrebujú vedieť, čo si k nám môžu dovoliť.

Celú problematiku hraníc predstavujú vo svojej knihe Hranice dvaja páni, kalifornskí psychológovia Henry Cloud a John Townsend. Túto knihu som najskôr, asi pred rokom, kúpila svojej maminke. Prečo? **Všetkým hovorila ÁNO a už sa to odrážalo na jej zdraví.** Pre všetkých sa šla roztrhnúť.

Povedala som STOP a kúpila jej túto knihu. Po prečítaní prvých stránok mi povedala: „Aninka, tá knižka je horor! Horor! Prvú kapitolu čítam už mesiac, ale viem, že musím byť statočná a dočítať to.“ Prečo to moja mamka povedala? Lebo s tou knihou sa odkrývali jej spôsoby jednania, ktoré boli zlé. Ukazovalo sa, že jej vlastné hranice, hranice v manželstve aj hranice medzi ňou a jej deťmi, teda aj so mnou, sú nedostatočné.

Foto: Anna Vthelová

Čo robíme zle?

Myslím, že to vo svojej prednáške krásne popísala Albínka Beňová, keď povedala: „*Boli sme naučení takej kresťanskej poslušnosti, že sme si vyryli do srdca, že nesmieme nikomu odmietnuť pomoc.*“ **Táto veta však v jej prezentácii stála na slajde s nadpisom „KLAMSTVÁ“.** Vždy poslušní, vždy láskaví, vždy pre druhého! Myslím, že na tom nie je nič zlé, kým za to ale netrpíme MY SAMI. Myslím, že Boh veľmi dobre vedel, prečo ako druhé z najväčších prikázaní ustanovil: „*Miluj svojho blížneho ako samého seba.*“ Opakujem druhú časť vety – ako samého seba! Nevieť prečo, ale zdá sa mi, že túto druhú časť neberieme tak vážne ako tú prvú. Možno aj kvôli tomu, že nás nikto neučil mať rád sám seba. Potom sa ale nemôžeme čudovať, že aj keď sa od rána do večera rozdávame druhým, niektorí z nich s nami zametajú ako s handrou a my sami, aj napriek tomu, že celý deň robíme dobré skutky, sme nešťastní, utrápení a vyčerpaní.

Myslím, že to krásne vysvetľuje veta z úst Vierky Grégoire, ktorú je veľmi dôležité si uvedomiť. Práve túto vetu by sme si mali vryť do srdca namiesto iných klamlivých viet. Ak si chceme dobre nastaviť hranice: „**Musíme prijať zodpovednosť za svoje šťastie a necítiť sa zodpovední za šťastie niekoho iného.**“

V dnešnom svete si všetci musíme dávať riadny pozor, aby nám niekto nedal po prstoch, aby nikto nezneužil našu kresťanskú dobrotu, a tak. Poznáš to. Ale ako na to? Dá sa o to postarať? No. Tiež by si si mal uvedomiť, že byť podobný Ježišovi neznamená byť len milý, dobrý a láskavý. Spomeň si, ako Ježiš vyhánal kupcov z chrámu. To nebolo nič milé. On poprevracal stoly! Chápeš! Rozhádzal to tam a vyhnal ich. To musel byť riadny hurhaj! **Niekedy sa proste proti zlu musíme postaviť veľmi jasne,** rýchlo a bez výčitiek, že sme to mali urobiť „milšie“. Inokedy však môžeme ukázať hranice veľmi diplomaticky... podme si to ukázať.

Vedieť povedať NIE – vymedziť svoje hranice

V knihe Hranice som narazila na jeden skvelý príbeh. Rozpráva ho dokonca sám autor knihy. Aj on mal problémy s hranicami. A čuduj sa svete, poukázala na to jeho sekretárka. Psychológ zadal sekretárke administratívnu prácu a povedal: „*Túto prácu máte na týždeň.*“ Sekretárka prácu prijala a odišla domov. Ďalší deň sa však vrátila za šéfom a povedala: „*Doma som študovala prácu, ktorú ste mi zadal, a chcem sa opýtať. Práca, ktorú ste mi zadal, nie je na týždeň, ale na dva týždne. Ktorú polku mám urobiť ako prvú...?*“

Áno! Rešpekt tejto sekretárke!!! Učme sa to od nej. Ktorú polku mám urobiť ako prvú? Šéfovi hneď došlo, že jej naložil viac, než unesie. **Ona ale za to nebola ochotná niesť zodpovednosť, čo bolo správne.** Dávajme si veľký pozor, koľko toho na nás nakladajú. Ale hlavne, koľko toho my na seba vezmeme. V Biblii sa píše, že Pán Boh nenaloží nikomu viac, než dokáže uniesť. Zabúdame však, že sme to často my sami, kto si toho nakladá veľa a často aj bremená iných.

Byť medzi ľuďmi, ktorí rešpektujú naše hranice, je úžasné

Keď hovorila o hraniciach Janka Jaššová, bola to radosť už len počúvať. Učila presne o tom, mať sa rád. Hovorila, aké je úžasné, keď tvoji blízki rešpektujú tvoje hranice. Vravela: „*Ešte ťa vyzývajú, aby si zo svojich hraníc vyšla von, lebo ťa nechajú v slobode a neublížia ti.*“

Hovorila mi: „*Jani, pod', pod' von, užívaj si absolútnu slobodu.*“ Ako keby hovorili: „*Pred nami tie hranice vlastne nemusíš mať. Milujeme Ťa.*“ Čo to znamená? Toto je predsa absolútna láska.

Takúto budeme prežívať v nebi, kde nie je strach ani tieň. Láska znamená, že sa môžeš prejavovať, môžeš sa odovzdať. Môžeš odhodiť brnenie.“

Keď o tomto Janka rozprávala, uvedomila som si, aká je to vzácnosť, keď máš takých priateľov. Len za to ďakovať Bohu každý deň od rána do večera. :-) Ale pozor! Ani toto nie je na stále. To odhodnené brnenie má svoj čas. Sme totiž nedokonalé tvory a veľmi dobre vieme, **že aj tvoj najlepší priateľ dokáže aj nevedomky povedať vetu, ktorá ťa zabolí.** Preto tie hranice musíš mať a musíš s nimi vedieť pracovať. Napadá Ťa, kedy hranice nepotrebuješ? ... Áno... Presne. Vo vzťahu s Bohom. Pretože nieto väčšej lásky...

Preto je bláznovstvom spoliehať sa na človeka. Ale spoliehať sa na Boha? **To je najväčšia múdrosť...** tiež sa tak usmievaš? :-) Ďakujem Ti, Bože, za človeka, ktorý teraz číta tento text. Vďaka za ten úsmev, ktorý teraz dúfam rastie a prosím Ťa, pomôž mu nastaviť si správne hranice. Voči sebe, voči druhým, tretím i štvrtým... :-) A ukáž mu, aký si veľký Otec, že aj ty naše hranice rešpektuješ, ale my u teba žiadne hranice nepotrebuujeme. Pretože ty nás nikdy nezraníš.

Mať tam dvere!

Kedy môžeš vyjsť zo svojich hraníc? Len vtedy, ak máš kadiaľ. Ako som popísala na začiatku, **máš mať hranice, nie stenu,** tá je potom tvojím väzením. Ide o to, aby hranice mohli dýchať. Aby si ich mohol stále upravovať, zlé dávať von a dobré dovnútra. Tiež aby si sa od okolitého sveta neizoloval tak, že zostaneš sám. Cez hranice musí viesť nejaká cesta a Vierka to povedala nádhorne. „*Tými dvermi je KRÍŽ*“

Keď som to počula, spadla mi slza. **Myslím, že túto vetu by si mal každý preložiť sám.** Modlite sa, ako sa to dá chápať. Kde ten kríž vo vašich hraniciach je a ako funguje, čo predstavuje. Poproste Ježiša, aby vám to ukázal. Ja sama cítim, že túto hlbokú myšlienku neviem obsiahnuť. Je to pre mňa dych vyrážajúce. „*Tými dvermi v hraniciach je kríž.*“ Tými dverami je Ježiš Kristus. Je to milosrdenstvo? Mať milé srdce? Je to byť milosrdný aj sám k sebe...

Odnes si

Skúmaj svoje hranice. Upravuj ich. Zlepšuj ich. (Kúp si knižku, na ktorú toto rozhodne nie je platená reklama :-)) Ja som ju kúpila celej redakcii. Mojim kolegom v práci, ktorých mám veľmi rada a viem, že pracovať na svojich hraniciach musí každý z nich, aj ja! Týmto ich zdravím :-)) Ahoj Jani, Martin, Pája a ďalší...)

Možno si hranice ešte len potrebuješ nastaviť, možno ale potrebuješ naopak zboriť tie múry, ktoré si si okolo seba za tie roky vytvoril, kvôli strachu, aby ti už nikto neublížil. Správne nastavené hranice by ti mali priniesť jedno. Slobodu! Tú slobodu, ktorú Boh pre teba zamýšľal. On stále túži po tom, aby si ju mal. Nenechaj si ju zobrať. Nezotročuj a nenechaj sa zotročiť! Tvoj Boh ťa povolal do SLOBODY! A tak: „**Prijmi zodpovednosť za svoje šťastie a necít sa zodpovedný za šťastie druhého.**“

TIP NA KONIEC: Po prečítaní tohto textu odporúčam pustiť si pieseň, pri ktorej sa cítis slobodne a hneď sa začať modliť. Čaute!

Anna Vrhelová

Foto: Anna Vrhelová

☀ *Svedectvá zo služby* **Nová DNA**

30.11.2018, svedectvá, Kráľova Lehota

Adélkina rodina

Adélka, bývalá dobrovoľníčka, dovedla na CampFest svoju mamku a sestru Elenku, ktorá mala vážne duševné problémy. Zatiaľ čo Elenke poradenský tím slúžil službou vyslobodzovania, ďalšia skupina poradcov viedla mamku k prijatiu Pána Ježiša ako osobného Spasiteľa. Po CampFeste mamka s Elenkou absolvovali ďalšie poradenské stretnutie v misijnom centre v Kráľovej Lehote. Medzitým mamka vážne ochorela, a tak obe, mamka a Elenka, absolvovali znova týždenný pobyt v Rekondičnom centre v Kráľovej Lehote, počas ktorého v Elenkinom živote už nastala viditeľnejšia zmena k Dobrému. Asi po pol roku pobyt znova absolvovali, tentokrát prišiel aj ich otec, ktorý mal vážny problém so závislosťou na alkohole. Aj on sa rozhodol prijať do svojho života Pána Ježiša a pred nedávnym prišli šťastní, vysmiati, do misijného centra obaja rodičia, aj so svojím už dospelým synom, ktorý na základe viditeľných zmien v rodine zatúžil po tom, čo našli ostatní členovia jeho rodiny – po Pánovi Ježišovi ako skutočnom, reálnom a živom Bohu. Otec je zbavený otroctva alkoholu, mamka má vynikajúce zdravotné výsledky, Elenka prežíva veľmi výraznú zmenu, nadobudla pokoj, a jej rodina našla niečo doposiaľ nepoznané – Pokoj, lásku, radosť – a to zmenilo klímu ich domova.

Zachránený Peter

Mladík Peter prežil autonehodu, v dôsledku čoho došlo k fyzickému aj k psychickému poškodeniu. Proces uzdravenia trval niekoľko rokov. Mnohí mu duchovne slúžili, medzi nimi sme boli aj my, poradcovia z tímu MPK. Postupne sa jeho zdravotný stav zlepšoval, k fyzickému uzdraveniu došlo už dávnejšie, ale naďalej pretrvávali psychické aj duchovné problémy. Jeho najvážnejší duchovný problém spočíval v tom, že uveril klamstvu, že je zatratený. Mnohí sme mu skúšali v tejto oblasti pomôcť pomocou citátov z Božieho slova, aj ďalším poradenstvom podľa

toho, ako nás viedol Duch Svätý, ale všetko vyzeralo zbytočne. On totiž takmer všetky citáty z Božieho Slova, ktoré uisťujú o Božom odpustení a našom spasení, vedel naspamäť. Jeho problémom bolo veriť, že to platí preňho. Pred nedávnym znovu požiadal o službu poradenstva a znovu predniesol svoj starý problém: „som zatratený“.

Poradkyňa, ktorá mu poskytovala poradenskú službu, ani nevie po koľký krát, si iba bezradne povzdychla a pomyslela si: „Bože, ako mu mám pomôcť?“ Potom povedala: „Pod', budeme sa pýtať Pána, čo nám on na to povie,“ a modlila sa nahlas modlitbou v jazyku. V jednom momente Peter vyskočil z kresla, dvihol ruky hore a začal volať: „Som zachránený, som zachránený!“ Poradkyňa nechápala, čo sa stalo. Peter jej vysvetlil, že kým sa ona modlila v jazykoch, on rozumel vo svojom jazyku. Boh ho karhal za neveru a vieru v klamstvo a zároveň ho uisťoval o jeho spasení. Pán Boh nemá žiadne obmedzenie vo svojom konaní ani v spasení človeka. Vďaka mu za to.

Maruška

Mladá dievčina Maruška prišla pre službu poradenstva, pretože bola trápená zlými duchmi. Jej život bol ťažký, démonické prejavy tak viditeľne, že ju to spoločensky znemožňovalo a vyradzovalo zo spoločnosti ľudí, aj z práce. Keď vydala svoj život Ježišovi, nastalo hotové peklo. Zlí sa domáhali svojich práv a snažili sa všemožne je brániť k spaseniu a napredovaniu vo viere. Nastal dlhodobý proces vyslobodzovania. Možno by ste si povedali: „V akom hriechu žilo to dievča, v akom bahne sa vyvítala?“ Odpoveď znie: „V ničom ťažšom ako jej rovesníčky.“ Jej problém kotvil v tom, že jej stará mama bola aktívna čarodějníca a Marušku, bez Maruškinho vedomia, zasvätila zlému ako svoju nasledovníčku. Dnes je Maruška už na tom dobre, verne napreduje vo vzťahu s Ježišom a priviedla k Ježišovi aj svojho brata. Pán Boh si z nej buduje svoju služobníčku a bojovníčku, dobre rozumie tým, ktorí prechádzajú podobnými problémami.

Albínka Beňová

Mobilizácia @ Churchill

18.6.2018, blog, Kráľova Lehota

Pred Mobilizáciou (konferenciou modlitieb a pôstu za CampFest) som pozerala film Darkest Hour (Najtemnejšia hodina). Rozprával príbeh Winstona Churchilla a jeho ťažkých rozhodnutí v čase vypuknutia druhej svetovej vojny. **Bol to film o tajných rozhovoroch a poradách generálov**, predsedu vlády a kráľa v čase vážnych bojov s vážnym nepriateľom. Komunikácia medzi vojenskými hrdinami, vládou a kráľom bola strategická. Záviseli od nej životy mnohých ľudí. Tvorili sa v nej zázračné vojenské manévry. A hoci dej filmu skončil v momente, keď vojna ešte len začínala, divák už vedel, že zlo bude nakoniec porazené. V závere filmu sa totiž po mnohých ťažkých rozhovoroch generáli, vláda aj kráľ zhodli na tom, že s nepriateľom nebudú nijak vyjednávať. Že budú za svoju krajinu bojovať, čo to dá.

Pre mňa bola Mobilizácia vždy najobľúbenejšia konferencia v roku. Počula som o nej už na strednej. MPK-či boli pre mňa vtedy „tí veľkí superhrdinovia“, čo sa modlia za prebudenie na Slovensku. Zo všetkých strán som počúvala chýry o ich hrdinských skutkoch viery. Ale keď som počula, že sa stretnú na celý víkend, aby sa spolu modlili a postili, získali si moje srdce. Na bomby. Totálne.

V maturitnom ročníku sa mi prvýkrát podarilo dostať sa tam. **Na tú bájnu modlitebnú chatu**, z ktorej sa časom stala konferencia s necelou stovkou účastníkov. Odytedy som na Mobilizáciu chodila každý rok. Medzitým som začala slúžiť na CampFeste, neskôr pracovať v MPK, mnohé hrdinské a bájne miesta mi časom trochu zovšedneli, ale Mobilizácia pre mňa zostala jedinečnou bojovou poradou vznešených hrdinov v trónnej sále samotného Kráľa.

Tento rok sme sa v tíme zhodli na tom, že **túžime po Mobilizácii „ako za starých čias“** – teda po tom, aby bola jednoduchá, „obyčajná“, modlitebná. Aby sme v prvom rade MY mali čas sa modliť za CampFest. Aby sme nemuseli kmitať a organizovať nadupanú konferenciu. V záujme preskúmania stavu na rôznych bojových frontoch sme medzi nás pozvali ľudí, ktorí rozprávali svedectvá o PREMENE, ktorú vidia okolo seba, a zároveň o snoch, ktoré ešte nevidia v realite, za ktoré sa ešte iba modlia. Svedectvá boli nádherné. Jednoduché, ľudské, normálne a zázračne zároveň. Po celom dni plnom svedectiev sme sa v sobotu podvečer stretli s tímom na porade o večernom programe.

„Čo si myslíte, čím sme dnes nášho Kráľa potešili a čím by sme ho ešte mohli potešiť?“ – spýtala som sa kolegovcov v nádeji, že prídu s niečím podnetným. Za hodinu sme totiž mali so Zuzkou stáť na pódiu. Mal to byť večer modlitieb a chvál. Chváliči boli pripravení. Ale za čo sa modliť... to bola otázka!

„Počujte, ja mám možno nápad.“ – ozval sa Števo Beňa. „Ja keď sa modlím za niečo super veľké a super obširné, tak to je také... poviem „Pane Ježišu, požehnaj podnikateľov na Slovensku“, a ďalej neviem čo hovoriť a už mi myšlienky odbehnú a zabudnem kde som skončil... mám pocit, že najlepšie by sme spravili, ak by sme sa každý vedeli modliť za jednoduché malé konkrétne praktické veci v našom najbližšom okolí... Napríklad, modlili sme sa za školstvo. Tak som sa zamyslel, že moja Beky chodí do školy do Hýb a ja si už nepamätám, kedy som sa naposledy za tú školu modlil, aby tam konkrétne medzi týmito ľuďmi Pán Boh pôsobil. Máme tu zápisníky – skúsme ich rozdať každému a nechať si čas a zapísať si konkrétne veci, za ktoré nás Pán Boh volá modliť sa. A potom si ich zobrat domov a do CampFestu sa 40 dní modliť za to, čo sme si tam napísali. Naposledy keď som niečo také spravil, tak som potom už len so slzami bod po bode v zápisníku odškrtával, za čo sa už modliť nemusím, lebo Pán Boh spravil zázrak.“

Pár minút na to sa Zuzka chopila mikrofónu. Cez prvé dve piesne si na kolene spísala osnovu, a potom už len rad radom kládla skvelé otázky a rozdúchavala vrelé modlitby. „Kam tá Pán Boh volá? Čo mu vieš odovzdať? Akú cenu si ochotný platiť, aby mohlo byť tvoje okolie premenené? A čo tvoja rodina? Možno máš neveriacich rodičov, súrodencov, deti. Možno sa za nich potrebuješ intenzívne modliť, a možno naopak, ich len s dôverou odovzdať Bohu do rúk a čakať, ako sa o nich on sám postará. A čo tvoja práca? Vzťahy na pracovisku?“ Po hodine a pol mal program skončiť. Zuzka bola práve v polovici svojej na kolene napísanej osnovy. Zišla z pódia, nechala chváličov hrať, pristavila sa pri Vlastovi, našom šefovi, a pošepky si vymenili dve vety. **„Pokračujeme!“ – povedala mi s potmehúdskym úsmevom**, keď sa od neho vrátila.

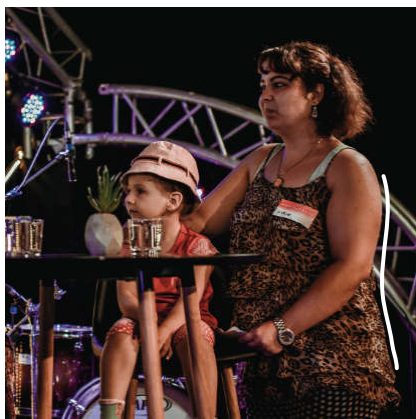
Z hodiny a pol boli takmer tri hodiny. Drahí súrodenci, účastníci víkendovky, jeden po druhom prichádzali k mikrofónu a vylievali Bohu prosby za svojich susedov, svoje rodiny, za hospic v ich meste, za úctu medzi rodičmi a deťmi, medzi učiteľmi a žiakmi, za naše mestá, a nakoniec aj za celé Slovensko. „Takto sa mi to páči, to je ono, konečne život aký mám rada!“ – vzdychla som si, keď som na to hľadela. Zápisníky sa plnili a generáli počuli od Kráľa strategické bojové povely.

Na druhý deň ráno nám Števo načrtnol pointu CampFestovej témy ‚PREMENÍŤ‘: ‘a pozval nás do modlitebnej prechádzky po Rančových lúkach. Je to už tradícia. **Odkedy je CampFest na Ranči, vždy sa po tých poliach prechádzame a žehnáme.** Verím, že tie modlitby vystupujú pred Kráľa k jeho trónu a že jedného dňa v nebi uvidíme a pochopíme, za čo všetko sme sa to vlastne modlili.

Zjavenie Jána, 7. kapitola: „Po tomto som pozeral a uvidel som veľký zástup, ktorý nikto nemohol spočítať; z každého národa, kmeňa, ľudu a jazyka stáli pred trónom a pred Baránkom. Oblečení boli do bieleho rúcha, v rukách mali palmové ratolesti a mohutným hlasom volali: Spása nášmu Bohu, ktorý sedí na tróne, a Baránkovi. A všetci anjeli stáli okolo trónu, okolo starších a štyroch bytostí, a padli na tvár pred trónom, klaňali sa Bohu a hovorili: Amen. Dobrorečenie a sláva, múdrosť a ďakovanie, česť, moc a sila nášmu Bohu na veky vekov. Amen.“

Lucka Šmeliková

Foto: Slavomír Jašš

...kvôli ktorému sa to oplatí

16.7.2018, blog, Kráľova Lehota

V apríli som vám písala o tom, čo tak bežne robia MPK-či, keď ich nevidíte na akciách. Dnes som si povedala, že vám to napíšem ešte raz. Tentokrát v júlovej verzii. Júlová verzia je iná. Blíži sa koniec a vyvrcholenie takzvaného „CampFestového roka“. **To je taký rok v kalendári, ktorý začína a končí CampFestom** a od ktorého sa odvíja celý náš (minimálne pracovný) život. A tak, ako učiteľia na konci školského roka, tak aj my na konci CampFestového roka máme svoje slabé stránky. Po hostiť na našom dvore šesť-tisícovú návštevu pre nás znamená veľa práce. Niekedy sme vystresovaní a niekedy sa ráno nestihneme učešať. Niekedy si dokonca na tomto svätom mieste popofrlíme alebo sa nahneváme. Ja osobne si občas, len tak pre odľahčenie a pobavenie, spievam túto pesničku o „Červnové učiteľce“, ktorá sa v mojej predstavivosti nápadne podobá na „srpnovú MPK-čku“.

Ona je nemytá, nečesaná,
dlhodobě stresovaná,
bledá, ztuhlá, nevyspaná,
zkrátka opotrebovaná.

No dobre, je to trochu karikatúra, uznávam. Ale ak náhodou takúto karikatúru stretnete na CampFeste s visačkou „organizačný tím“ na krku, nezľaknite sa, nemračí sa kvôli vám, usmejte sa na neho, ticho so žehnaním prejdite okolo a ak máte veľmi šlachetné srdce, prineste mu kávu alebo horalku.

Špeciálnu horalku za statočnosť si v tomto čase zaslúži náš Rančový tím. Pre nich je CampFest so všetkou svojou organizačnou náročnosťou len jedna z mnohých veľkých návštev, ktoré sa za celé dva mesiace prázdnin na ich „dvore“ premelú. Týždeň po týždni sa tu striedajú turnusy detských, mládežníckych a všelijakých iných táborov a Rančeri pre nich vždy zas a znova pripravujú voňavé posteľe a čisté kúpeľne a potom raňajky, obedy, večere a ďalšie raňajky, obedy a večere... A usmievajú sa a hľadajú po ranči rekvizity na detské hry a umývajú nekonečné hory tanierov a každé ráno pred prácou o 6:30 sa modlia, aby Pán Boh robil, čo sa mu páci v životoch detí, ktoré dnes prídu na raňajky, na obed a na večeru a aby oni, teda Rančový tím a aj táborový tím vedúcich, v zdraví prežili všetko, čo ich čaká.

Prvé dva júlové týždne sme mali tú česť hostiť na Ranči detský Tábor Levitov. **Títo ľudia, ktorí obetujú veľa spánku, aby dečkám na týždeň pripravili skvelý program, nám špeciálne prirástli k srdcu.** Už niekoľko rokov k nám pravidelne na začiatku júla prichádzajú. Po roku tie isté tváre, to isté odhodlanie privádzať deti k Ježišovi, tie isté detské hity a hry. A ten istý Boh, ktorý sa vždy inak, novo a čerstvo dotýka srdca detí a hovorí k nim.

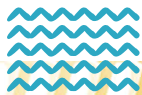
To je asi jediný dôvod, prečo nám to za to stojí. Rada by som povedala, že tie modlitby o 6:30 ráno sú vzrušujúce a plné nadšenia a odhodlania a viery v Božiu moc. Ale, no, ehm... nie sú. Predstavte si to. Je 6:30. Pred Rančermi je 12 hodín práce a 500 tanierov na umytie. Chrbát bolí, nohy bolia, oči sa zatvárajú, deti za chvíľu začnú kričať. Nie je v tom veľa dôvodov na nadšené „haleluja“ ani na oduševnené modlitby.

Ale je jeden Ježiš, ktorý stojí za to vstávanie. Oči klipkajú a viera je na bode 1 zo 100, ale Ježiš povedal, že aj taká viera vie preniesť vrchy, tak tam s ním sedíme a mumleme svoje modlitby za deti, ktoré za chvíľu začnú kričať, a za problémy, o ktorých sme sa pri príchode do práce dozvedeli. A zajtra znova. A znova. Veď to asi poznáte.

A raz, niekedy medzi ďalším „znova“ a ešte ďalším „znova“, nám prídu títo Leviti porozprávať svedectvá o deťoch, ktoré „na našom dvore“ zažili Boží dotyk. A prejde ďalších niekoľko „znova“ a **Hangár sa naplní ľuďmi a ja s nimi jedným hlasom a jedným srdcom uctievam Kráľa kráľov a áno**, v takej chvíli už to je aj vzrušujúce, aj plné nadšenia a viery, aj mám pocit že som jednou nohou v nebi. V neučesanej hlave síce stále nosím dlhý zoznam úloh, plný faktúr, vyúčtovaní, smetných košov, upratovania, kofolových sudov a toaletných papierov, ale v takej chvíli aj ten zoznam dáva zmysel a zároveň stráca tú ohromnú dôležitosť, ktorú som mu pripisovala, z ktorej som mala stres a kvôli ktorej som sa cítila nenahraditeľná. Lebo... no viete, je taký jeden Ježiš, kvôli ktorému sa to **NA-OZAJ** oplatí.

Lucka Šmelíková

Danielova / Generácia

24.8.2018, blog, Kráľova Lehota

Mladí, ktorí si vyhradili desať dní na to, aby pripravili festival pre 6 600 ľudí.

Tak sa jedného dňa proste zišli ľudia a začali pripravovať CampFest. Lenže sami by to nezvládli, preto si túto ľudia zavolali ďalších ľudí na pomoc. Je to ako rozprávka O dedkovi, čo fahal reпку. Ťahali, ťahali, až ju nakoniec vytiahli. A tak sa postupne schádzali ľudia, až z toho nakoniec vznikla **Danielova Generácia**. Mladí, ktorí si vyhradili desať dní na to, aby pripravili festival **pre viac ako šesť a pol tisíc ľudí**. A tak sa Danielovia a Danielky zišli na jednom mieste. Na Ranči v Kráľovej Lehote. Dá sa povedať, že si ich tam zvolal Boh.

Títo mladí služobníci mali počas CampFestu na starosti všetko, na čo návštevník natrafil. Jeden tím sa staral o sociálky, druhý obsluhoval v kaviarni, ďalší pripravoval stanové mestečko... A ďalší, a ďalší. Ďalej tu bola skupina, ktorá týmto služobníkom poslúžila tým, že ich krmila. Áno, áno, Danielova Generácia má aj svojich vlastných kuchárov. Danielovka je niečo ako vytvorenie vlastného tábora pre vytvorenie iného väčšieho tábora. **A viete, čo povedal Marian Lipovský, keď sa všetci túto Danielovia a Danielky zišli? Bolo to toto:**

„Neviem, či viete, že Danielovka je lepšia ako samotný CampFest.“ Hlasným písaním, kričaním a húkaním sto päťdesiat ochotných mladých potvrdilo, že áno. Že to vedia. **„Preto sme tu.“** Kiež by ste zažili tú vlnu radosti, ktorá sa po tejto vete niesla sálou. Chlapci z Timothy to slušne rozparádili a na Teras (tak volajú tú drevenú stavbu, kde sa všetci schádzajú :D) začal požehnaný čas uctievania a - chvál. **„Bože, tu sme. Pripravení slúžiť.“** – vyznávali mladí pri chválach Zion, BCC, Bonfire i Espé.

Nemyslite si, že Danielovka je len o makačke. Organizačný a realizačný tím si týchto mladých doslova hýčka. Je čas na volejbal, kavičky, zákusky, prednášky a chvály, opekánie špekačiek, zlaňovanie skaly, spoločné hry i zábavu.

Slovom, Danielovia a Danielky sú pred CampFestom ako v perinke. VIP miesta. VIP visačky. VIP kontakty. A to všetko za tú trošku pomoci. No... Je síce pravda, že od pondelka každým dňom prítuhoje. To sa už prenášajú a stavajú stany a proste sa naozaj maká, ale ono to zas tak hrozné nie je. Na volejbal je čas stále a s blížiacim sa CampFestom sa zvelkolepujú aj večerné chvály.

Premena vyžaduje darovanie sa

Téma celej Danielovej Generácie bola rovnaká ako téma CampFestu. **„PREMENÍŤ.“** A keď už, tak od základu. Už v piatok večer sa zišli členovia organizačného a realizačného tímu. Ich program začal modlitbami za dobrovoľníkov. Tých po sobotnom príchode čakalo slovo hlavného rečníka Danielovej Generácie, Mariána Kolníka, ktorý svedčil o tom, ako Boh premenil jeho život.

Odovzdal tak dobrovoľníkom múdrosť získanú životom a skúsenosťami: **„My sme Bohom stворení na jeho obraz. Sme stворení na darovanie seba.“**

Foto: Anna Vrhelová

Foto: Anna Vrhelová

Nasledujúci deň mali túto možnosť sami dobrovoľníci. Po chválach pod širým nebom im bol daný priestor, aby rozprávali o tom, čo Boh konal v ich životoch. Po prvom odvážlivcovi, ktorý prekonal strach a postavil sa pred tristo očí, sa so svedectvami, ako sa hovorí, roztrhlo vrece a **tak sa zrazu stalo niečo, čo si ešte nikto neuvedomil. Z príjemcov sa stali darcovia.** Darcovia skúseností. Dobrovoľníci sa stali tvorcami programu. Vzťahy sa začali prehĺbovať, Boh spájal pevnejšie a vyššie. Jeho meno bolo vyššie a vyššie. A v pondelok po evanjelizácii Mariána Kaňucha boli vyzvaní tí, ktorí svoj život ešte neodovzdali Pánovi Ježišovi, aby ten krok viery urobili. **Diali sa veci. To teda hej...**

Kto bol vlastne ten prorok Daniel?

Daniel bol v prvom rade Borec s veľkým B. Verný Borec s vierou ako hrom, ktorý mal trochu veľmi dobrých priateľov, podobných mu v týchto vlastnostiach.

No, takže. Sme v Starom Zákone a babylonskému veľmi bohatému kráľovi Nabuchodonozorovi sa sníval strašný sen. Zavolať si všetkých svojich mudrcov a povedal im: **„Mal som sen, povedzte mi výklad.“** Mudrci vraveli kráľovi: **„Tak nám povedz, čo sa ti snívalo.“** Kráľ na to: **„Žiadne také, už som vás preukol. Ja vám vyrozprávam sen a vy mi tu na druhý deň poviete nejakú rozprávku, aby ste ma upokojili. Nie. Aby som zistil, že ste naozaj proroci, ja vám ten sen nepoviem. A vy mi poviete, aký to bol sen a aký je jeho výklad. Ak to neurobíte, dám vás všetkých povraždiť.“**

Program ale stále gradoval. V utorok večer vyzvala Zuzka Kostohryzová po rozdání zápisníkov mladých k ďalšiemu kroku. **„Zapíšte si do nich tri veci. Tri veci, ktoré by ste chceli premeniť vo svojom okolí, vo svojej rodine, vo svojom meste.“** Dobrovoľníci potom mali možnosť prísť na pódium a konkrétne modlitbu povedať do mikrofónu. V tej chvíli sa za jednu vec nemodlil jeden človek, ale celá sála. Plná sála ľudí, ktorí **premýšľali o zmenách.**

Mudrci na to dostali nejaký čas. Daniel a jeho traja priatelia sa dozvedeli, aký strašný verdikt padol na mudrcov, medzi ktorých sami patrili a tak sa Danielova skupinka začala modliť: **„Pane Bože, zjav nám ten sen a jeho výklad.“** A Boh im zjavil sen aj výklad... Čo to bolo za sen, to už si dočítajte sami, nie je tu na to čas...

Každopádne... Boh sa Daniela a mládencov zastal. Druhýkrát sa to stalo, keď kráľ chcel, aby sa všetci klaňali zlatej soche. Kto sa nepokloní, bude hodený do rozpálenej pece. Danielovi priatelia sa nepoklonili. Kráľ sa ich pýtal: **„Ktorý boh by vás mohol vyslobodiť z mojej moci?“** (Daniel 3:15)

Danielovi priatelia na to odpovedali: **„Ak nás náš Boh, ktorého uctieваме, chce zachrániť z ohňom rozpálenej pece a z tvojej moci, kráľ, vyslobodí nás. Ak aj nie, vedz, kráľ, že tvojich bohov si nebudeme uctievať a zlatej soche, ktorú si dal postaviť, nebudeme sa klaňať.“** (Daniel 3:17-18) **Ale ak aj nie...**

„Predložme Bohu túžby nášho srdca, aby mohlo dôjsť k premene. Čo chcem zmeniť ja a čo v mojom okolí chce premeniť Boh?“ Verím, že v tej chvíli Boh konal. Zmena myslenia. Túžba dávať. Bolo to tam. A v stredu bola už Danielova Generácia vyslaná do služby... Ale o tom až za chvíľku. Mali by sme si tiež povedať, prečo sa títo „pubertáci“ s veľkým srdcom a túžbou zadarmo priložiť ruky k dielu vlastne volajú Danielovou Generáciou.

„Kráľ sa strašne našťoval, pec dal rozfajrovať sedemkrát viac než inokedy a týchto troch mladíkov tam hodil. Lenže... Boh sa ich opäť zastal. Nič sa im nestalo. Ježiš si k nim sadol do tej pece a spolu sa tam zohrievali.“ rozprával mi kuchár Števo. (Áno, to je ten, čo máva.) **„A keď vyšli von, tak z nich nebol cítiť ani smrad po ohni. Ani jediný vlas sa im neuškváril.“**

Nabuchodonozor z toho bol taký hotový, že chválil Pána Boha za všetko. Prežil „zdrucujúce obrátenie“. Dokonca vydal šťastný edikt, že kto by sa nejakým spôsobom proti „ich Bohu“ priečil, jeho dom bude rozsekaný na hnojisko. Takže... Toto je Daniel a jeho partia. Daniel si toho zažil ešte veľa. Bol hodený do jamy levovej, **ale vďaka tomu vieme, že Boh sa svojich verných zastáva.** A my veríme, že Pán Boh chce, aby Danielova Generácia mladých ľudí, ktorí práve rastú, bola verná ako Daniel.

Úplne sa oddeliť od sveta, ale žiť vo svete a mať vplyv na svet. To oddelenie si vyžaduje úplnú oddanosť Pánu Bohu. Biblia týchto ľudí popisuje ako **svätý zostatok** – tí, ktorí neodišli od Boha. Tí, ktorí žijú vo svete, ale celým srdcom patria Bohu. Danielova Generácia.

Foto: Anna Vrheľová

Takže svätý zostatok sa našiel na Ranči

Priatelia, v stredu večer... Deň pred CampFestom... To bolo dielo... Keďže som na Danielovke bola tento rok prvýkrát, môžem vám predať tento poznatok so všetkou čerstvosťou a novotou. Čo sa dialo? **Modlitby!** Ak niekoho zaujíma modlitebné pozadie CampFestu, tak nasledujúce riadky sú práve pre vás. Ako som písala. VIP chvály Espé. Ale čo sa dialo pri nich? Jednotlivé tímy dobrovoľníkov postupne chodili dopredu pod pódium. Modlitebníci, poradcovia, strážcovia, účinkujúci, hangáristi, parkoviská, sociálky, brána 1 a 2, kuchyňa, kaviareň, CF Home, hlavná budova, upratovanie hlavnej budovy, regist-

rácia, sprchový stan a stanové mestečko, elektrikári, technický tím, ranč, stodola, humno i garáž... proste všetci. **Za každý tím sme sa my ostatní špeciálne modlili.**

Za to, aby sme vám urobili CampFest čo najlepší. Členovia Rady dôverníkov Mládeže pre Krista potom svojich chránencov pomazali olejom. „*Nech je požehnané všetko jedlo, ktoré budú pripravovať naši kuchári, nech je požehnaný každý, kto bude prijímať úsmevy od slečien v kaviarni. Nech je požehnaný každý, kto sa bude sprchovať v sociálkach a nech sú sny v stanovom mestečku naozaj prorocké. Nech je požehnané toto miesto. Toto krásne údolie.*“

„Pane, sme tu, aby si cez nás mohol konať. Aby si cez nás mohol meniť srdcia účastníkov. Aby cez nás prúdila tvoja Láska. Sme tvoji. Bud' vôľa tvoja. Amen.“

A tak sa Danielova Generácia spojila jednou túžbou, jednou Láskou, jedným jediným Bohom. A potom sa dejú veci, ako napríklad to, že hlavný stan Hangár je postavený najrýchlejšie z celej histórie dvadsiatich CampFestov. A vieš čo? Nabudúce toho môžeš byť súčasťou aj ty.

Danielovia a Danielky? Za všetkých účastníkov festivalu... **Vďaka!**

Anna Vrhelová

CampFest oslávil dvadsať rokov. Jeho účastníci sa tentokrát modlili za premenu

5.8.2018, tlačová správa, Kráľova Lehota

Kráľova Lehota: Vyše šesť a pol tisíc mladých kresťanov z rôznych cirkví a denominácií sa na tri dni zišlo kvôli jedinému cieľu. Modliť sa za to, aby Pán Boh mohol ‚PREMENTÍť‘ krajinu, mestá, politiku, rodiny i samotné srdcia. To bol highlight tohtoročného CampFestu, jedného z najväčších kresťanských festivalov v strednej Európe, ktorý oslávil dvadsať rokov od svojho vzniku.

Na Ranči v Kráľovej Lehotě v krásnej prírode Nízkych Tatier sa od 2. do 5. augusta konal 20. ročník CampFestu, na ktorom sa tento rok zišlo viac ako tridsať kapiel. Na kresťanský festival, ktorý bol nabitý koncertami, chválami, štrnástimi prednáškami a tanečnými workshopmi, prišlo 6 600 ľudí. Väčšinu tvorili mladá, ale na Svarín zavítali aj rodiny s deťmi. Najviac návštevníkov bolo zo Slovenska a Česka, ale niektorí prišli aj z Poľska, Bieloruska, Rumunska alebo Ukrajiny.

Foto: Michael Bujnovský

Jedinečnosť tohto festivalu tkvie v jednej jedinej téme. Boh. Do akéhokoľvek stanu alebo pod akéhokoľvek pódium návštevník prišiel, tam sa dozvedel o Bohu. A aj napriek rôznorodosti kresťanských cirkví, spoločenstiev a zborov sa všetci dokázali zjednotiť. Tento rok išlo o jediné. O premenu. „*Celý festival sme pripravovali tak, aby si po jeho skončení vedel, čo sa má v tvojom okolí PREMENTÍť. Dôležité je, aby to nebola iba tvoja túžba, ale spoločná vec, po ktorej túži aj sám Pán Boh. Niečo naozaj dôležité.*“

– povedal riaditeľ festivalu Števo Beňa. Päť rečníkov sa z hlavného pódia snažilo túto tému vysvetliť z rôznych uhlov pohľadu tak, aby ju účastníci dokázali uchopiť a priniesť do prostredia, v ktorom žijú.

Celý festival pripravovalo viac ako 200 dobrovoľníkov a modlitebníkov, ktorí sa už týždeň pred CampFestom stretli, aby pripravili celý areál.

Pre nich bola ako každý rok pripravená dvojdná konferencia, ktorá pokračovala večernými programami až do začiatku festivalu. „*Týchto dobrovoľníkov nazývame Danielovou generáciou. Snažíme sa ich pripraviť na službu. Celý CampFest je o službe Pánu Bohu. A oni sú generáciou, ktorá potrebuje byť odovzdaná Pánu Bohu ako biblický Daniel.*“ – vysvetľuje Vlasto Beňa, riaditeľ organizácie Mládež pre Krista, ktorá CampFest zastrešuje.

PROGRAM

Multižánrový festival, na ktorom vystúpilo predovšetkým množstvo slovenských kresťanských kapiel, ako sú Timothy, Espé, Lámačské chvály, Piar music alebo BCC worship, privítal tiež zahraničných umelcov, s najväčším zastúpením z Veľkej Británie. Odtiaľto pricestovala napríklad svetovo uznávaná kapela Worship Central alebo energický šesťdesiatnik Graham Kendrick, ktorému vďačíme za vznik obrovského množstva kresťanských piesní, ktoré sa spievajú na celom svete už niekoľko generácií.

Z Británie prišli tiež štyria bratia Four Kornerz, pôvodom z Nigérie, ktorí predstavili zmes RnB, popu a funku, alebo oslňujúca dáma Philippa Hanna, ktorá na CampFeste vystupovala už v roku 2013 a aj po takmer dvadsiatich rokoch koncertovania chce stále cez svoje piesne hlásať evanjelium. No a z Manchesteru upútala nejedno srdce kapela Rivers & Robots. Z Poľska pricestoval vokalista, gitarista, skladateľ a významný predstaviteľ súčasnej kresťanskej hudobnej scény v Poľsku, Mate.O. Českú republiku zastúpila kapela Adonai alebo poľsko-český pesničkár Adam Bubík.

Okrem koncertov sa mladí mohli zúčastniť rôznych prednášok, napríklad na témy „Odpustil som?“ „Ako zvíťaziť nad strachom“, alebo si vypočuť osobné svedectvo Mariana Lipovského z kapely Timothy na tému „Premena a ja“. Marián Kolník a Lubomír Klieštík prednášali o tom, ako by sa mal kresťan správať v podnikaní. „Ako sa dá snívať skrze Boha“ rozpovedal Pavol Strežo. A až z afrických saván prišiel svoje príbehy ponúknuť divadelný rozprávač Chyc Polhit. Za sprievodu francúzskeho kvinteta muzikantov a spevákov The Trombinos'Notes zaviedol každého diváka do sveta, kde sa stretá bláznovstvo s nežnosťou v úžasnom odhalení dobrej správy spásy.

Dôležitou súčasťou festivalu je veľmi navštevovaný poradenský stan, kde počas akcie slúži okolo 100 poradcov, ktorí sa záujemcom snažia pomôcť najsť riešenie na ťažké životné situácie. Tento stan navštívilo počas CampFestu vyše tisíc ľudí.

Na festivale nechýbal ani šport v podobe vodného futbalu, speedmintonu, skákacieho hradu pre deti a ďalších aktivít, ktoré pripravili Athletes in Action Slovensko a Spoločenstvo evanjelickej mládeže. Pre rodiny s deťmi boli pripravené napríklad tvorivé dielne.

Foto: Michael Bujnovský

MYŠLIENKA

Vo štvrtok večer si na zahájenie festivalu vzal slovo riaditeľ CampFestu Števo Beňa: „Je pre nás strašne dôležité, že na CampFeste môžeme byť spolu. Sme z rôznych cirkví, z rôznych denominácií, z rôznych častí Slovenska a Česka, a je super, že tých 20 rokov nás Pán Boh volá do toho, aby sme boli spolu. Aby sme spolu snívali tento sen!“ Vlasto Beňa, riaditeľ organizácie Mládež pre Krista, ktorá celý CampFest zastrešuje, vysvetľuje: „Nie sme a nechceme byť obyčajným festivalom, kam si ľudia prídu oddýchnuť, vypočuť si dobrú hudbu a užijú si zábavu. Naozaj nám ide o zmenu, pretože veríme, že keď sa ľudia modlia, Pán Boh koná. Festival preto nazývame slovami Awakening Slovakia, teda *Prebudenie Slovenska*.“ Celá vízia CampFestu je podľa neho založená na troch slovách: prebudenie, mobilizácia a spolupráca. „Spolupráca v tom, že festival tvoríme všetci spoločne. Zjednotení Kristom.“ – usmieva sa riaditeľ organizácie.

ZHODNOTENIE

„Z CampFestu si odnášam rozhodnutie nie len o premene rozmyšľať, rozprávať a snívať, ale reálne konať a robiť konkrétne kroky v mojom živote. Presnejšie v mojej rodine.“ – hovorí účastníčka festivalu a tiež dobrovoľníčka, ktorá festival pomohla pripraviť, Patrícia Kováčiková. Obrovskou radosťou pre organizačný tím je čím ďalej väčší záujem o akciu. „Povedomie o nás sa šíri a ja som za to nesmierne šťastná a vďačná. Každý človek, ktorý sa tu čo i len trošku duchovne prebudí je pre nás všetkých obrovská odmena.“ – hovorí fotograf Dominik Papánek.

Lucia Šmeliková, vedúca modlitebného tímu, ktorý funguje už od druhého ročníka CampFestu, vysvetľuje svoju úlohu: „Modlíme sa spolu s účinkujúcimi, s rečníkmi, kapelami, moderátormi a umelcami predtým, než idú na pódium. Rozprávame Bohu o programe, o dobrovoľníkoch, o atmosfére v campe a prosíme Ho, aby robil v srdciach ľudí to, čo sám chce, a zahŕňal ich svojou láskou. Tím je tvorený ľuďmi z rôznych kútov Slovenska a Čiech a z rôznych kresťanských denominácií. Sme veľmi radi, že nám každý rok Pán Boh dáva nadprirodzene dobré a hlboké vzťahy v tíme napriek tomu, že sa pred CampFestom nepoznáme. A veríme, že on počuje všetky naše modlitby a odpovedá na ne.“

Anna Vrhelová

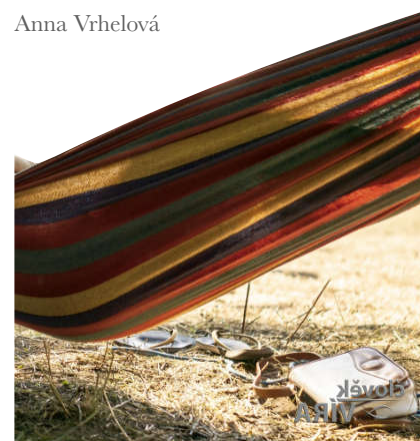

Foto: Michael Bujnovský

My sme skutočne solou zeme...

20.9.2018, blog, Kráľova Lehota

Čo som si uvedomila na CampFeste? Že sme naozaj solou zeme! Tak dodaj zemi tú chuť neba. Neboj sa. Prinášaj svetlo do temnôt. Božie kráľovstvo sa šíri od srdca k srdcu. Kto iný, ako my?!

„Vy ste soľ zeme. Ak soľ stratí slanú chuť, čím ju osolia? Už nie je na nič súca, len ju vyhodíť, aby ľudia po nej šliapali. Vy ste svetlo sveta.“ (Matúš 5:13-14)

Čo je CampFest? Čo všetko sa tam dialo? To si prečítaj v predchádzajúcom článku. Dnes chceme totiž písať o niečom inom. O atmosfére tohto obrovského kresťanského festivalu, na ktorý tentokrát prišlo 6 600 ľudí. Väčšina mladých. O čo hlavne šlo? Modliť sa za premenu. Ako sme to robili? Takto.

Premieňaj naše srdcia
nech sme ti podobní
Premieňaj cez nás mestá
nech je tu radosť žiť

Premieňaj celý národ
príď tvoje kráľovstvo
Premieňaj skrze nás
krajiny naokolo

Foto: Anna Vrhelová

Na CampFeste som si uvedomila, že **sme naozaj solou zeme**. A ako spieva Lydka Rišová vo svojej vianočnej piesni Láska nekonečná: **„Prišiel spasit' tých, ktorí uveria. Je čas na nás... On chce žiť v nás.“** Ja k tomu pridávam jedno veľké Amen. **„Je čas na nás.“**

Je až neuveriteľné, koľko mladých dnes chváli Boha. Koľko ich vytvára rôzne projekty, či už na Slovensku, či v Čechách. Projekty, ktoré majú ďalších povzbudiť k tomu, aby hľadali Boha. Koľko je prednášok o vnútornom uzdravení a koľko času dokážu odhodlaní mladí investovať do pubertákov, aby sa nestratili vo svete, ktorý ponúka **VŠETKO** a ani my „dospelí“ často nevieme, čo z toho máme prijať a na čo povedať: **„NIE, ďakujem!“**

Z CampFestu si odnášam obrovské povzbudenie. Zjednocujeme sa. Ožívame. Horíme. A chceme zapáľovať ďalších. My sme solou zeme. A preto vyzývam každého z vás. Každého, komu horí srdce pre Krista. „Osolte to“ všade, kam pôjdete. Roznášajte svetlo. **Božie kráľovstvo sa šíri od srdca k srdcu.**

A tak ak v sebe cítiš niečo, niečo, čo tá dvíha zo stoličky, niečo, čo ti hovorí: **„Napiš text, zlož hudbu, napiš článok alebo sa proste „len“ choď pozdieľať so spolužiakmi o tom, čo prežíváš,“** choď! Choď a šír svojím spôsobom tú najúžasnejšiu správu sveta, správu o tom, že láska na kríži zlomila hriech, šír evanjelium. A ak sa bojíš, upri svoj zrak na Neho. Povedz si: **„Pre teba áno, pošli ma, pôjdem! Ohlásim zajatým slobodu, zlomeným nádej dám.“**

Kašli na to, čo si o tebe pomyslia ostatní. Kašli na to. Choď a poslúchni to volanie. **Nečakaj na to, kým si budeš pripadať SÁM PREMENENÝ.** Pretože okolie môžeš premieňať zároveň so sebou. Na Danielovej Generácii to vysvetľovala Albínka Beňová. **PREMENÍŤ:** neznamená, že premením úplne najskôr seba a potom ostatných, ale že sa navzájom zároveň premieňame. Je to proces, ktorý hádam nikdy neskončí. **„Ási až vo večnosti,“** smiala sa. Hlavné je chcieť. Chcieť byť bližšie Bohu. Chcieť viac dávať ako brať (ono to potom dostanete späť ani nechápate ako). **A tak umenšovaním seba vyvyšujem Krista.** No vážení, a potom sa dejú veci!

Veci okolo nás sa začnú meniť. **Tak poď a urob ten krok viery.** Ten krok do neznáma. Ten krok, kedy možno jediný, kto ti bude rozumieť, bude Kristus. Ale to nevadí. Lebo ak sa ty rozhodneš vykročiť za tým volaním a niečo zo seba vymáčknúť, byť tým svetlom a solou, už nie si sám. A ja už nie som sama. Už sme dvaja. A to stačí.

A prečo sa nechať premeniť? Pretože cez nás môže Boh premeniť svet. Kto sme? Generácia, ktorá povstáva. Mladá generácia, ktorá nechce sedieť so založenými rukami.

Možno máš niekedy pocit, že to nemá zmysel, pretože každý tvoj čin je maličkosť, ale na to ti teda niečo poviem kamarát, respektíve Matka Tereza na to niečo povedala: **„Všetko, čo robíme, je kvapka v oceáne, ale ak to nebudeme robiť, tá kvapka bude navždy chýbať.“**

Tak poď do toho so mnou. Chyť tú gitaru do ruky, napíš prvé slová povzbudenia, choď za babičkou a povedz jej, čo Boh robí v tvojom živote. Ty vieš, čo máš robiť, ten hlas počuješ často. Tak povedz: **„Pre teba áno. Za tebou pôjdem!“**

VY STE SOLOU ZEME! VY STE SVETLO SVETA!

CEZ NÁS MÔŽE BOH PREMENIŤ CELÝ SVET...

Anna Vrhelová

Ako ma Pán Boh uzdravil na CampFeste

2.9.2018, svedectvo

Rada by som sa podelila o svedectvo z CampFestu 2018, kde ma Pán psychicky a fyzicky úplne uzdravil.

Odjakživa panovalo u mňa v rodine neustále riešenie postavy. Moja mama aj babka sa svoj celý život oddávali buď prejedaniu sa, chudnutiu, a to či už drastickému alebo cez zmenu životného štýlu. Už od malička som vyrastala v prostredí, v ktorom boli častými témami diéty, ako schudnúť, kto pribral, kto ako vyzerá, kto schudol atď. Všetky tieto myšlienky sa mi tak hlboko vryli do hlavy, že som si už od 9-tich rokov začala všimnúť, ako vyzerám a čo jem.

Každým rokom som sa snažila viac dodržiavať nejakú tú diétu, aby som dobre vyzerala, nakoľko mám v genetike veľkú chuť do jedla a ťažko sa mi darí chudnúť. Moje neustále riešenie postavy dospelo do štádia, že moje telo mi prestalo normálne tráviť a začala som mať rôzne žalúdočné intolerancie - laktózovú a histamínovú. Stále som sa videla tučná, nedostatočne chudá, veľa som cvičila a makala na sebe, aby som chudla, čo mi išlo ešte ťažšie, keď mi bývalo veľmi často takmer zo všetkého zle, nakoľko som nemohla jesť všetko, čo obsahuje laktózu (kravské mlieko a výrobky z neho - klasické mlieko, smotana, syr, jogurt, zmrzlina...) a histamín (konzervy, zaváraniny, kompóty, cestoviny, dlho zrejúce syry, paradajky, brokolica, karfiol, strukoviny, kakao, káva, orechy, pšeničná múka, citrusy, sója, droždie, zemiaky...).

Na tieto veci som prišla až vtedy, keď som sa na Veľkú noc 2017 prejedla úplne všetkého, čo sme doma na sviatky mali navarené a napečené, a z niekoľkodňových bolestí celého žalúdka (krčce, nafukovanie, pálenie záhy, čiastočné trpnutie končatín) som sa dostala do nemocnice. Tam mi zistili tieto intolerancie, o ktorých som predtým vôbec netušila a odvtedy som musela začať jesť úplne inak a oveľa menej pestro. Aj tak som pokračovala v chudnutí, aj keď som sa z nemocnice vrátila o 5 kíľ ľahšia, a snažila som sa udržať si takú nízku váhu. Moje neustále nesebaprijatie, porovnávanie sa s druhými ľuďmi chudšími ako ja a vnútorný boj s postavou pokračovali. Samozrejme, v živote by som nepovedala, že mojím psychickým rozpoložením som si spôsobila takéto žalúdočné problémy.

Ale všetko sa zmenilo práve na CampFeste 2018, kedy po prednáške o uzdravovaní mohli ľudia prichádzať k modlitebníkom so svojimi rôznymi neuhmami, ktoré ich trápili. Tak som sa tejto možnosti chopila, ale len čisto kvôli tomu, aby som mohla jesť hocičo (samozrejme zdravé jedlá, aby som nepriberala) a aby sa mi chudlo ľahšie, nakoľko by mi potom nebývalo zle, lebo by mi žalúdok vedel všetko stráviť a nič by sa mi neukladalo do zásob. Jeden modlitebník, ktorý sa za mňa modlil, mi povedal, že cítí, že ma niečo

vnútorne trápí, že potláčam nejaké svoje emócie a opýtal sa ma, či nemám problém so sebaprijatím. Ja som mu hneď povedala, že mám a on mi poradil, aby som išla do poradenského stanu, kde by sa modlili za moje uzdravenie a uvoľnenie emócií a prišli na koreň mojich problémov. Tak som neváhala a išla.

Dvaja modlitebníci, ku ktorým som sa dostala, mi na základe môjho opisu situácie u nás doma (neustále riešenie postavy) povedali, že to všetko som si zapríčinila potom psychikou a modlili sa o moje psychické a neskôr fyzické uzdravenie. Spočívalo to v tom, že som sa musela najprv zrieknuť porovnávaní s druhými a neustálej potreby chudnúť a vyzeráť dobre, neskôr v odpustení mojej mame a babke, ktoré sa zaoberajú svojou váhou a odpustení všetkým ľuďom, ktorí na mňa kedy povedali, že som tučná.

Potom sa modlili o fyzické uzdravenie a môžem vám povedať, že Pán Boh urobil zázrak! Od toho dňa som začala pridávať pomaly postupne do svojho jedálnička laktózu a potraviny obsahujúce histamín a už mi nič nie je, žiadne nafukovanie, žiadne krčce ani bolesti. Od toho dňa som konečne slobodná, pretože viem, že ma Pán Boh miluje takú, aká som, každý môj kúsok tela, a kebyže ma má stvoriť druhýkrát, stvoril by ma úplne rovnako ako teraz. On je so mnou spokojný, lebo som bola stvorená na jeho slávu a na jeho obraz a bola som stvorená úžasne a výnimočne! Po toľkých rokoch som sa oslobodila od toho, aby som vyzerala ako vychudnuté modelky z časopisu a konečne som objavila v sebe tú Božiu krásu. Pán Boh ma oslobodil od neustáleho riešenia postavy a porovnávaní sa, už nemusím žiť viac v strachu z toho, kam mi pribudol tuk, koľko mám kíľ atď., pretože viem, že nech vyzerám akokoľvek, som krásna v Božích očiach. A ešte k tomu si môžem naplno vychutnávať hocijaké jedlo, ktoré nám náš Otec dáva ako nebeský dar. Amen!

Andrea Mózesová

Foto: Mária Švecová

Jeden deň v Živote prevádzkarky

29.11.2018, blog, Kráľova Lehota

5:00 – zvoní budík. Prevaľujem sa na posteli a čudujem sa, čo to je za čudný zvuk. Milovaný snooze... ešte chvíľu... o 5:40 sa pomaly vyťahujem z postele a snažím sa namotivovať do nového dňa.

6:30 – ja a 5 kolegov, plní chute a odhodlania už sedíme v jedálni, čítame si Bibliu a hľadáme silu od Pána v modlitbe. O 7:00 začíname chystať raňajky a hneď aj obedové balíčky. Našich 100 hostí dnes odchádza po raňajkách, keďže však cestujú ďaleko a sú to deti, chystáme im aj balíčky. Do 10:00 musia byť hotové. Nesmieme však zabudnúť, 2 deti sú bezlepkové, 3 bezlaktózové, jedna má kombináciu oboch diét a jeden nemôže jesť paradajky. Ach áno, jedna dievčina mlieko môže, len syr jej robí problémy. Prišiel už chlieb? Ešte nie. Je 7:23, najvyšší čas, raňajky sú o 8:00. Volám šóferovi z pekárne. Ak by sa niečo stalo a nestihol by prísť, alebo ak pomešali objednávky, alebo ak sme zabudli objednať, niekto z nás musí letieť do Liptovského Hrádku a doniesť 17 chlebov, najlepšie aj krájaných, pokrájať by sme ich už nestihli. Šofér je však už pred poslednou zákrutou, všetko je v poriadku. Spomínala som, že sme o 6:30 plní chute a odhodlania? Ha-ha-ha.

Jeden týždeň tábora je za nami, ďalší turnus prichádza večer. Dnes budeme mať **cca 7 hodín na upratanie a prípravu celého areálu a seba** na novú dávku výziev, požiadaviek.

Počas raňajok za nami prichádza Zuzka, vedúca tábora. Hovorí, že včera pri večernom programe 3 deti odovzdali život Pánovi Ježišovi.

Dobre. Pre toto sme tu. Pre toto som dnes vstávala. Toto je moja motivácia a dôvod, prečo toto všetko robím. Pre toto o desiatej sadám do auta a idem vyzdvihnúť prichádzajúcich dobrovoľníkov z okolia, ktorí nám pomôžu dať Ranč do poriadku za 7 hodín. Po celom týždni pobytu detí také upratovanie nie je sranda, ale aj dobrovoľníkom sa zalesknú oči, keď počujú príbehy z tábora. Rozdelíme si úlohy, berieme do ruky vysávač, handry, čistiace prostriedky, obliečky.

Foto: Anna Vrhelová

Odchádzajúci táborníci sa prichádzajú rozlúčiť a poďakovať. Ďakujeme si však navzájom. Môcť stať pri ich službe a poskytovať podporu, priestor a služby ľuďom, ktorí vedú deti k Bohu, **tu sa už ruší vzťah zákazník a poskytovateľ služieb** a vznikajú nové priateľstvá a súrodenecké vzťahy. Uvedomujeme si jednotu v tom, že chceme prinášať Božie kráľovstvo na zem.

Skontrolujem vrátené kľúče, posledné úsmevy a ideme na to. Upratovanie. S kuchármi prechádzame, či prišiel všetok objednaný tovar na ďalší turnus. Chýba maslo a neprišli jogurty. Nuž, zase niekto sadá do auta a ide nakúpiť. Predavačky v Hrádku nás už poznajú.

Obedná prestávka, celý tím obeduje pomaly, potichu, unavene. Po obede káva, pokračujeme. Strategická rada, čo je hotové, čo treba. Dievčatá sa sťažujú, že už nevládu. Vymieňame úlohy, nech sa úsilie rozloží rovnomerne. Hodnotíme, ktorá izba získava najviac bodov v Zanechanom neporiadku.

Nachádzame zabudnuté osamelé ponožky, tričká, dokonca aj telefón.

16:00, posledné stery podlahy, už však vstupujú noví hostia, ktorí sa tešia na tábor. Nahadzujeme profi úsmev číslo 17, vítame ich a preberieme detaily pobytu. Noví vedúci sa zdieľajú, aké mali prekážky pri organizácii, koľko detí sa im odhlásilo, ale zato na poslednú chvíľu pribudli deti, ktorých rodičia sa rozvádzajú, a tak im chceli dopriať trochu úniku. **Áno, pre toto sme tu.**

Vydáme večeru, hostia štartujú tábor a my sa tešíme, že je večer. Zajtra nás čaká však nový deň, nové výzvy, nové ohrozenia, nové očakávania, možné kontroly, ale aj nové zázraky a požehnanie, pretože – pre toto som tu. Aby som mohla na vlastné oči vidieť, čo Boh robí vo svojej Cirkvi na Slovensku, a hoci aj cez praktickú službu sa toho dotknúť a byť toho súčasťou.

Danka Hrivnáková

Prečo som prišiel? Chcel som to zažiť znovu...

28.9.2018, blog, Kráľova Lehota

Na začiatku každej akcie Nová DNA sa účastníci zdieľajú, prečo na Ranč do Kráľovej Lehoty prišli. Z úst mužov často zaznie: „*Musel som. Bol som sem do-vlečený, dotiahnutý, ale niečo na tom asi bude, tak uvidíme.*“

Mám veľkú radosť z týchto svedectiev, lebo vždy uvoľnia atmosféru, sálou sa roznesie smiech, prelomia sa ľady a ľudia akoby ožili. **Strhávajú sa masky a začína úprimnosť.** A kde je úprimnosť, môže začať aj hlbka.

Rad bol na Jozefovi. „*Prečo si tu?*“ Vstal a povedal: „*Keď som sa v devätnástich rokoch v umyvárkach vojenských kasární mod-lil, či sa má Monika stať mojou ženou... cítil som... bolo to asi pol minúty, možno dvadsať sekúnd... ABSOLÚTNU ISTOTU... že Monika má byť mojou ženou... Odtedy som ten pocit už nikdy nemal... a celkom by som sa potešil, keby som ho ešte aspoň raz, alebo kludne aj viackrát (úsmev), za-žil. Preto som tu.*“

O tomto Albínka hovorila – ísť po Božej ceste... Duch Svätý ťa vedie.

Keď ideš po Božích cestách, **Boh ťa uistí: „Áno, ideš správne.“** Nikdy ti neukáže celú budúcnosť, vždy **len nasledujúci krok.** A TO JE PRAVE ONO. To je naša príležitosť byť skutočne „**veriaci**“.

„Blahoslavení, ktorí nevideli, a uverili.“ (Ján 20:29)

PS: Jozefov príbeh mal na víkendovej akcii „Nová DNA praktické poradenstvo“ pokračovanie. Dočítate sa o ňom v ďalšom článku.

Anna Vrhelová

Foto: Anna Vrhelová

...duch je život, ktorý do nás vdýchol Boh

28.9.2018, blog, Kráľova Lehota

Aký je rozdiel medzi duchom a dušou? Viete to? „*Obnovenie ľudského du-cha.*“ **Na túto tému si účastníci septembrovej akcie Nová DNA – praktické poradenstvo vypočuli nejednu prednášku. Človek sa skladá z troch zložiek. Z tela, duše a ducha. Tak čo je čo...**

Do duše patria emócie, city, myseľ, vôľa.

Duch je od Boha. Duch je život, ktorý do nás vdýchol.

A Duch Svätý? To je duch Ježiša Krista, ale aj Boha Otca. V Biblii sa Duch Svätý popisuje aj ako Duch Boží. Toho nemá bežný človek, ale len ten, kto ho prijme. Kto uverí.

V našich životoch sme prežili všelijaké krízy, na základe ktorých môže byť náš ľudský duch ubitý, zdrvený a vzdialený od Boha. Hriech v našom živote mu potom nedovolí, aby bol (naš ľudský duch) v Božej prítomnosti. A my chceme, aby sa do nej navrátil. Na to potrebujeme **Svätého Ducha**, aby v nás tohto ľudského (nášho) ducha obnovil.

Na Slovensku sa v kostole na „Pán s va-mi“ odpovedá: „**I s duchom твоjim.**“ To je ono!

„*Myslíme si, že je to nejaká energia... alebo... mnohí ho nazývajú energiou. To ale nie je energia, to je Boh. Sám Boh v nás,*“ vysvetľovala jedna zo štyroch prednášajúcich, Albínka Beňová.

„No, podme si to prebrať od začiatku...“

V Starom zákone ľudia nemali Svätého Ducha. Hovoril len cez prorokov. Prielom nastal **na Letnice, kedy bol Duch Svätý zoslaný na túto zem.**

„*Keď nadišiel deň Turíc, všetci boli na tom istom mieste. Tu sa odrazu strhol z neba hukot, ako keď sa zenie prudký vietor, a naplnil celý dom, v ktorom sedeli. Ukázali sa im akoby ohnivé jazyky rozdelené tak, že na každom z nich spočinul jeden. Všetkých naplnil Duch Svätý a začali hovoriť inými jazykmi, ako im Duch dával hovoriť.*“ (Skutky apoštolov 2:1-4)

Odvtedy je Duch Svätý medzi nami. Pán Boh ho poslal na túto zem, aby bol v každom, kto uverí. Mimochodom, toto hovoríme vo vyznaní: „Verím v Ducha Svätého, Pána a Oživovateľa, ktorý vychádza z Otca i Syna. Jemu sa zároveň vzdáva tá istá poklona a sláva ako Otcovi a Synovi. On hovoril ústami prorokov.“

Prijali ste Ducha Svätého? Ste ním naplnení? Pri prijatí Ducha Svätého človek môže niečo cítiť, ale nemusí. Nie je to o pocitoch, ale o **našej viere, že nám Ježiš svojho Ducha dal, keď sme ho o to požiadali.**

„Pomocou Ducha Svätého, ktorý prebýva v nás, zachovávaj to dobré, čo ti bolo zverené.“ (2. Timoteovi 1:14)

„Ak niekto číta Bibliu s Duchom Svätým, je to preňho **živá kniha**. Chlieb, ktorým sa občerstvuje. Ak Ducha Svätého nemá, je preňho Biblia len kopa príbehov. **(Zaujímavá knižka, ale život mi to nemení.)** Kto žije s Bohom a s jeho Duchom, vie, že tá cesta, na ktorej práve je, je cesta Božia. Ráno to tu vrazil Jozef, myslím. Vedel, že je to cesta Božia,“ poukázala Albínka na príbeh jedného z účastníkov, ktorý odpovedal na otázku: „**Prečo si sem prišiel?**“

Čo Duch Svätý vlastne robí? Práca Ducha Svätého...

Túžbou Boha je, aby sme boli **jeho obrazom**. „Boh stvoril človeka na svoj obraz; na Božiu obraz ho stvoril.“ (Genesis 1:27) Aby sme boli dokonalí, ako je dokonalý náš nebeský Otec. (porovnaj s Mat 5:48) Takže základnou úlohou Ducha Svätého je, **aby nás premieňal. Neustále. Dookola.** Pretože my stále dookola od Boha odchádzame. Áno, hriešna prirodzenosť robí svoje...

Otec Ellias Vella v jednom seminári rozprával príbeh maliara, ktorý podal svojmu zákazníkovi hotový obraz. Zákazník povedal: „*Tento krásny človek ale nie som ja.*“ Maliar mu odpovedal: „*Ale taktu chcel Boh, aby si vypadal. Takáto tvár bola v Božom pláne.*“

Čo teda zmenilo zákazníkovo tvár? **Čo mení NAŠE tváre? HRIECH.** A je to, vážení... Dostávame sa k jadru...

Čo v nás teda pôsobí Duch Svätý? **Predovšetkým nás usvieďča**

z hriechu. A tu... tu nastáva chvíľa, kedy sa kresťania **rozdeľujú na dve polovice.** Na tých, ktorí ten hlas CHCÚ počuť a na tých, ktorí ho počuť NECHCÚ.

C.S. Lewis na začiatku svojej knihy Veľký rozvod neba a pekla napísal jednu zaujímavú vetu: „*Ak sme prijali nebo, nenecháme si ani jedinú nepatrnú pripomienku pekla.*“ Takže otázka znie: **Na-ozaj sme prijali nebo?**

Ako je možné, že mám Ducha Svätého a necítim lásku?

V Biblii sa píše, že ak mám Ducha Svätého, z môjho vnútra **potečú prúdy živej vody.** Tak ako je možné, že aj keď som prosil o Ducha Svätého, nič také sa nedeje?

„*Posledný veľký deň sviatkov Ježiš vstal a zvolal: Ak je niekto smädný, nech príde ku mne a nech sa napije ten, kto verí vo mňa. Ako hovorí Písmo: Prúdy živej vody budú tiecť z jeho vnútra. To povedal o Duchu, ktorého mali prijať tí, čo v neho uveria. Duch totiž ešte nebol, lebo Ježiš ešte nebol oslávený.*“ (Evanjelium podľa Jána 7:37-39)

Albínka načrtla problém: „*Chodia za mnou ľudia a pýtajú sa ma: Ako to, že keď mám Ducha Svätého, necítim lásku, som plný hnevu, nemám pokoj...?*“

„*Pretože je tam prekážka, ktorá tomu bráni. Nejaký hriech alebo naše postoje, ktoré nechceme zmeniť. To je zátka, ktorá nedovoľí, aby tie prúdy živých vôd tiekli. Som naplnený vecami, ktoré im bránia.*“

Ticho...

Vravím vám, že v sále v tej chvíli bolo také ticho, že by ste počuli spadnúť špendlík. **Duch Svätý začal usvieďčať...**

Našou úlohou je odstrániť tie zátky. Chceme predsa, aby sme ovocie Ducha vo svojom živote pocítovali naplno, aby to bolo zrejme. A čo je ovocím Ducha Svätého? Predovšetkým láska, radosť, pokoj...

„*No ovocie Ducha je láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, láskavosť, dobrota, vernosť, miernosť, sebaovládanie. Proti takýmto veciam nie je zákon.*“ (Galatským 5:22-23)

Tak si nenechajme vziať to, čo je naše a dajme preč zátky. „*Ak ich nedáme von, okrádame sami seba.*“ konštatovala Albínka. Zdôraznila ale, že Ducha Svätého môžeme hriechom natoľko umenšovať, že ho môžeme aj úplne umlčať.

Ducha Svätého môžeme umenšovať, až ho umlčíme.

On je **ako holubica.** Netlačí na nás. Je to ako s návštevou, ktorá za nami trikrát príde, a my povieme: „*Nemáme čas.*“ Príde aj štvrtýkrát?

Nie je to Boh, kto nás nechce počuť. To my sme nechceli počuť Jeho. **Boh je tichý. Nenásilný.** Vyčkáva na naše volanie. A sami viete, že je to občas to jediné, čo vieme: „**Bože, pomoc!**“

Modlitba: „*Duchu Svätý, podvoľujem ti celú svoju myseľ, vedomie, podvedomie, emócie, svoju vôľu. Uznávam ťa za toho najväčšieho Boha, ktorému dávam plný priestor v mojom živote. Prosím, usvieďčaj ma tam, kde som sa ti ešte úplne neodovzdal. Ukazuj mi na miesta, kde mám ešte zátku. Nech zo mňa tečú prúdy živých vôd. Amen.*“

Na konci prednášky sa Albínka spýtala: „*Je tu niekto, kto ešte nie je znovuzrodený? Kto ešte svoj život úplne neodovzdal Kristovi a nepožiadaval ho o jeho Ducha? Alebo... je tu niekto, kto si nie je istý? Kto to chce urobiť teraz, vyznať to, nech v tom má poriadok?*“ Usmievala sa... S maličkým strachom, ale obrovským odhodlaním dopredu prišlo päť ľudí. Albínka sa modlila a oni opakovali. Bol to silný okamih. A pre tých päť ľudí možno najzásadnejší okamih v ich životoch.

„*Ježiš... Vyznávam, že som ťa doteraz neprijal ako svojho Pána. Ďakujem ti, že teraz ku mne hovoríš a chceš sa mi dať spoznať. Prosím, vstúp do môjho života. Buď mojím Pánom. Prevezmi vládu nad celým mojim životom. Celý svoj život podriadiť tebe.*“

„*Duchu Svätý... Prosím ťa, vstúp do môjho života. Obživ môjho ducha pre Pána Ježiša Krista. Ovládni môj život a veď ma mojim životom po Božej ceste. Amen.*“

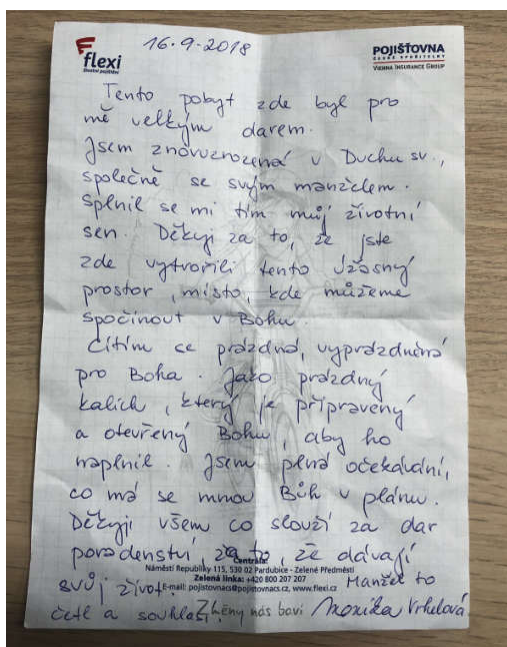
Mimochodom, ten, ktorého objíma Albínka, je môj ocko – Jozef. A vedľa neho stojí moja mamka (vyzerá to, že má podkolenky, ale nemá :P). **Áno, bolo to silné...**

Na konci každého takého stretnutia sú účastníci vyzvaní, aby sa zdieľali o tom, čo na predĺženom víkend zažili. Podeliť sa o to, čo si za víkend uvedomili alebo čo Boh v ich živote zmenil, na čo im poukázal. **Také svedectvo zanechala aj moja maminka.** Ale keďže naši museli odísť skôr, svedectvo mi predala písomne, nech ho prečítam. Pri prvom čítaní som plakala. Na pódiu som už ale bola silnejšia...

Ja viem, že ste zvedaví... tak vám ho sem dávam... (Mamka súhlasí <3)

Foto: Anna Vrhelová

PS: Je tu krásně.

Anna Vrhelová

Dva roky LifeTv

1.10.2018, záznam z televíznej relácie, Kráľova Lehota

Marek Kováčik (MK): Sledujete veľmi špeciálnu reláciu DNES pri príležitosti druhého výročia od začiatku vysielania LifeTv. Oslavujeme, alebo skôr hodnotíme. Chceme prebrať celé dva roky toho, ako LifeTv fungovala, funguje, možno nejakú víziu, všetko, čo vás zaujíma. A aby som to nepreberal sám,

tak tu mám aj veľmi zaujímavého hosta, Vlasta Beňu, riaditeľa LifeTv. Vitaj, Vlasto.

Vlastislav Beňa (VB): Dobrý večer.

MK: Poďme sa teda pozrieť dva roky dozadu, čo sme za ten čas zažili. Lebo teraz už sedíme v nejakom provizórnom štúdiu a máme za sebou kopec vecí, ale pred dvoma rokmi to bolo asi

úplne iné... Ako by si to v rýchlosti zhodnotil, Vlasto? Čo vidíš za dva roky?

VB: Čo vidím? Vidím, že televízia nezanikla, ako nám niektorí prorokovali. Počuli sme, že nové televízie, ktoré vznikajú, väčšinou vydržia len krátko. My sme zatiaľ vydržali dva roky, vďaka Pánu Bohu. Vysielame, a ja verím, že je to televízia, ktorú tu Pán Boh chce. A tiež vidím, že vzniklo veľa nových projektov.

MK: Mňa by zaujímalo, ako to vyzeralo pred tými dvomi rokmi?

VB: Ako to vyzeralo? Vyzeralo to tak, že nejakí dvaja ľudia, ktorí vôbec netušili, čo to všetko obnáša, taká televízia, sa pustili do veľkého projektu.

Foto: Marek Novak

MK: A tí dvaja ľudia, to boli kto?

VB: To som bol ja a Miloš Ferenc, ktorý je technickým riaditeľom LifeTv. Už dávno, niekedy v 1990-tom roku, som rozmýšľal, že by bolo dobré priniesť evanjelium do obývačiek ľudí nejakým nenásilným spôsobom, aby si ľudia mohli zapnúť a vypočuť to, čo ich zaujíma, a keď ich to nezaujíma, tak si to prepnú.

Urobili sme nejaké kroky smerom k spusteniu televízie, ale v tom čase sa to nedalo, fungovalo to inak, bolo to veľmi drahé, a tak sme si povedali, že **túto našu myšlienku môžeme akurát tak položiť do šuflíka a ktovie, možno že raz ju vytiahneme a zrealizujeme.** No a ono sa to časom všetko zmenilo, prešlo sa na digitál, a digitál už nebol taký drahý, a tak sme po nejakom čase začali rozmýšľať, či by sme celú myšlienku neskúsili znovu realizovať. A tak sme pomaličky začali robiť krôčik po krôčiku, aj keď sme nemali žiadne peniaze, aj keď sme nevedeli, ako to ide robiť... Ale zrazu prišla ponuka z jednej nadácie na napísanie projektu. A my sme si povedali, že skúsime ten projekt podať a modliť sa za to, a keď to vyjde, tak do toho pôjdeme, a keď to nevyjde, tak sa naša túžba posunie zase o niekoľko rokov neskôr. Projekt vyšiel a okrem toho sa jedno kresťanské spoločenstvo z Ameriky rozhodlo poslať nám nejaké peniaze na nákup kamier a rôznej techniky. Takže to bola pre nás výzva, ako keby nám Pán Boh cez to všetko hovoril: „Podťe do toho“, tak sme sa do toho pustili.

MK: Ako to je? Ľudia si asi myslia, že televíziu robí 500 ľudí, a že ich skrývame po celom Ranči... Ako to teda je? Kto za tým celým stojí? Čo robia tí ľudia? Ako to celé funguje?

VB: Tak toto je ďalší zázrak. Nemáme toľko ľudí, koľko majú iné televízie. Začínali sme s piatimi ľuďmi. Teraz máme osem pracovníkov na plný úvä-

zok, a potom máme ďalších dobrovoľníkov a externých spolupracovníkov – moderátorov, ktorí prichádzajú na nahrávanie jednotlivých relácií, zvukárov, ktorí nám strihajú zvuk do relácií... Máme veľa dobrovoľníkov kameramanov, ktorí s nami nahrávajú, a podobne. V internom tíme máme dvoch kameramanov, jeden z nich je zároveň aj strihač, druhý zároveň vytvára play-listy, ďalej dvoch zvukárov, Mareka, ktorý je moderátor, tvorí scény, vymýšľa relácie, a robí všetko možné čo treba.

Okrem toho máme v tíme produkčnú manažérku, technického riaditeľa a ja som programový riaditeľ. **Sme taká multifunkčná partia, zostava ľudí, ktorí nepracujú len na televízii,** ale aj na ďalších projektoch Mládeže pre Krista – Slovensko. Všetky akcie, ktoré v MPK robíme, prispôbujeme tak, aby mali televízny formát a vedeli sme z ich nahrávok vytvoriť televízny program. MPK má spolu 25 zamestnancov, ktorých občas zapojíme napríklad do nahrávania, ale zase aj televízni zamestnanci sú zapojení do iných prác a projektov MPK.

MK: Všetci musia robiť všetko.

VB: Všetci musia robiť všetko, áno.

MK: Títo ľudia vyrábajú nejaké relácie, a hovoril si, že aj zo všetkých našich akcií sa niečo vyrába. Povedz nám o týchto našich vlastných projektoch, ktoré ľudia môžu vidieť na obrazovkách.

VB: Každé dva mesiace organizujeme akciu Nová DNA – praktické poradenstvo, na ktorej pomáhame ľuďom hľadať riešenia ich životných problémov. Na tejto akcii odznievajú prednášky na rôzne témy a tieto prednášky nahrávame a potom ich môžete vidieť v televízii. Takýchto akcií a konferencií, ktoré organizujeme a zároveň aj nahrávame, je viac: Konferencia pre kresťanských služobníkov, Konferencia pre

učiteľov, Danielova Generácia, Mobilizácia, CampFest... A potom robíme aj iný formát našich vlastných relácií, ako napríklad relácia DNES, ktorú práve sledujete, ďalej hudobná relácia Worship s kapelou. Hobby magazín je odľahčený žáner **relácie, v ktorej sa snažíme vyspovedať zaujímavé osobnosti pri varení.**

MK: Vlasťo, ty si bol tiež hosťom relácie Hobby magazín, však? Aké to je – rozprávať a zároveň rozmýšľať o varení, krájať mrkvu...?

VB: No, práve ja som ten človek, ktorý buď hovorí, alebo niečo robí, ale neviem robiť dve veci naraz. Niektorí ľudia to dokážu, ale ja som v živote nevedel pochopiť, ako to robia. Ja som buď krájal, alebo som rozprával, a neviem ako to dopadlo... ja som tú reláciu radšej ešte ani nevidel. Nevieť, ako sa im to podarilo zostrihať, ale mali s tým problém...

MK: Okrem Hobby magazínu je tých relácií, čo sme vytvorili, naozaj veľmi veľa, ale... Keď si vezmeme Worship s kapelou, to je naozaj taká relácia, ktorá asi neexistuje nikde inde, len u nás. Lebo všetky televízie to robia tak, že príde kapela, zahrajú, odídu, pustia, dovidenia... My to naozaj robíme úplne inak. Vlasťo, vieš opísať, ako to robíme, čím sa to najviac odlišuje?

VB: Chceme to prezradiť?

MK: Môžeme prezradiť. Konkurencia si môže ukradnúť... Budú to mať náročné.

VB: Samotná televízia LifeTv, keby nebola zahrnutá v komplexnom balíku služieb MPK, by asi neprežila. Ale tým, že to robíme všetko dokopy a jednou zo služieb MPK je aj LifeTv, tým, že aj zamestnanci sú rôzne poprepájaní, vďaka tomu to môže fungovať. Preto aj naše relácie nahrávame tak, že máme nahrávacie dni. Dopredu si na-

plánujeme 7 nahrávacích dní, počas ktorých **z konferenčnej miestnosti na Ranči v Kráľovej Lehote vyrobíme štúdio**,

všetko sa pripraví, príde 7 kapiel, každý deň nahrávame jednu kapelu, a potom sa postupne postprodukcne spracováva zvuk, obraz, a potom to môžete vidieť na televíznych obrazovkách. Nie sú to živé nahrávania, pretože na to by sme museli mať podstatne viac ľudí. Ale tým, že to robíme takto – že celý štáb nabehne na 7 dní, natočíme to, a potom sa to postupne spracováva – máme na výrobu omnoho nižšie náklady a sme schopní to urobiť.

MK: Je to hlavne zvukovo veľmi kvalitná vec, ale to vy asi viete, keď nás sledujete. Teraz nás nepochybne ľudia sledujú aj na internete. Kde nás môžu naladiť? Ako sa k nám dá dostať, keď nie na internete?

VB: Teraz nedávno sme zistili zaujímavú novinku, pridalo si nás momentálne do ponuky veľa kábloviek, ja osobne som našiel, alebo na sto percent viem o šesťdesiatich štyroch za posledné tri mesiace. Keď k tomu pridáme staré káblovky, ktoré nás už vysielali, je ich okolo sto.

No a ďalšia novinka, **veľmi dobrá správa pre nás, aj pre televíznych divákov v Čechách** je, že sme dostali povolenie od českej Rady pre televízne vysielanie, že môžeme náš program vysielat aj v Čechách a ponúkat ho v českých káblovkách. Takže teraz práve rozbiehame celý proces ponúk a komunikácie s českými káblovkami. Verím, že o pár mesiacov si nás už naladíte aj v Čechách.

MK: Čo ešte chýba televízii? Čo ešte potrebujeme, aby sme mohli rásť?

VB: Čo potrebujeme? Potrebujeme zamestnancov, ďalších...

MK: Ja som ti naznačoval peniaze, ale nevedí.

VB: (Smiech.) ...a naozaj kvalitných ľudí, ktorí vedia robiť veci, to je veľmi dôležitá vec. Samozrejme, že aj peniaze. To je tiež nástroj, bez ktorého sa nedá fungovať. Hľadáme podporovateľov, ale tiež ponúkame reklamný priestor. Na našich stránkach je kontakt, na ktorý môžete napísať alebo telefonovať. Budeme radi, keď nám pomôžete aj takýmto spôsobom ďalej fungovať.

MK: Každá pomoc je dobrá v tomto prípade, lebo ono je to naozaj služba.

Televízia nezarába žiadne peniaze. Je to o tom, že sa do toho musí hrozne veľa investovať, televízia stojí veľa. Ale je podľa mňa zázrak, že to ešte stále funguje. Ako, to naozaj, keď sa človek pozrie na tie investície do televízií a do všetkého, ako to funguje, tak buď prežiješ rok, alebo neprežiješ, a my sme už prežili dva roky.

VB: **Tak, my sa veľa modlíme.**

A naozaj, možno ak nemáte osobný vzťah s Pánom Ježišom, je to pre vás zvláštne, čo rozprávame, ale my sme už zažili strašne veľa zázrakov. A vôbec, tá televízia je jeden veľký zázrak, ktorý je len vďaka tomu, že sme dôverovali Pánu Bohu a bolo to na Božom srdci. A aj tohto roku sme sa mohli posunúť ďalej, znovu nám vyšiel jeden projekt na dotáciu, ktorý sme napísali, a mohli sme dokúpiť zvukovú techniku, čiže máme novú zvukovú techniku, ktorá nám pomáha robiť veci kvalitnejšie. Stavíme budovu pre televíziu, kde budeme môcť nahrávať veci a kde budú môcť chlapi strihať a vôbec, pracovať na celom tom televíznom procese. Takže je to taký veľký zázrak, v ktorom nám Pán Boh otváral dvere.

MK: Máš ešte nejaký sen, ktorý si chceš splniť? Alebo sen pre televíziu?

VB: Ja mám strašne veľa snov. A nie len o televízii, lebo naša služba nie je len o televízii, ale o všetkom, čo robí Mládež pre Krista. Ale môj najväčší sen je, aby ľudia vstúpili do vzťahu s Bohom. A preto to všetko robíme. Lebo my vieme, že sa hovorí o rôznych problémoch, o Rómskej otázke, o tom, ako pomôcť mladým ľuďom, mladej generácii, ľuďom závislým na drogách,

alebo ľuďom v rôznych iných problémoch, a robia sa všelijaké osvety. **Ale vec, ktorá naozaj funguje, je, keď príde Pán Boh a dotkne sa srdca týchto ľudí.** Keď vidíme Rómske osady, do ktorých prišlo duchovné prebudenie a ľudia tam odovzdali svoje životy Pánovi Ježišovi Kristovi, tak tam tí ľudia naozaj žijú s Bohom. A to je to krásne. A na miestach, kde robíme rôzne osvety, tam sa to možno posunie niekde dopredu, ale radikálne zmeny nie je vidieť. A to isté vidíme pri ľuďoch, ktorí prichádzajú na naše akcie, ktorí majú rôzne problémy, a Pán Boh ich z nich vyslobodzuje a **môžu začať ŽIŤ kvalitný a plnohodnotný život.** A to je to krásne na tom celom, vidieť tých ľudí šťastných, rozžiarených, ľudí, ktorí zrazu zmenia svoje zmýšľanie, ktorí zmenia svoj slovník, ktorí začnú mať iné hodnoty, ktoré sú dôležité pre túto spoločnosť. Myslím si, že keby sa toto dialo viac, tak naša spoločnosť pôjde úplne iným smerom. A o to nám ide. Ide nám o to, aby sme odovzdali posolstvo reálnej zmeny, ktorú sme my zažili vo svojich životoch, aby tú zmenu mohli zažiť ďalší a ďalší, pretože toto dáva zmysel.

MK: Čo k tomu dodať? Asi len toľko, že oslavujeme, je to skoro oslava, a zároveň je to veľká výzva, že sa pozeráme na to, čo nás čaká do budúcnosti. A vy toho môžete byť súčasťou, či už tým, že nás budete sledovať, dávať nám spätnú väzbu, alebo aj ako finanční podporovatelia. Ostaňte s nami a dajte nám vedieť, čo si vy myslíte o LifeTv. No a tebe, Vlasto, ďakujem za rozhovor. Majte sa pekne, vážení diváci.

Marek Kováčik

Foto: Anna Vrhelová

☐ Čo je TéWéCéčko? ~~~

26.10.2018, reportáž, Kráľova Lehota

TWC – alebo Timothy Worship School je škola uctievania (nielen) pre mladých zapálených kresťanov, ktorí chcú v cirkvi slúžiť svojimi darmi a talentmi. Škola je na dva roky, avšak záujemci, ktorí o škole nevedeli pred začiatkom „školského roku“, môžu prísť aj na jeden samostatný víkend.

Spoločný čas študenti trávia na prednáškach alebo vo chválach. Počas víkendu sa triedia do skupiniek, ktoré sú rozdelené podľa zamerania. Je možné vybrať si z týchto workshopov: **Hudobný** – Štefan Beňa, Milan Macek, **Tanečný** – Helgi Maďarová, **Vizuálne umenie** – Dagmar Pavuková, **Modlitebný** – Albínka Beňová, Martin Kalivoda, **Video a grafika** – Marek Kováčik a **Zvukársky** – Míto Bodnár.

V septembri, prvý školský víkend po lete sme začali s kapelou ESPÉ, ktorá viedla hudobný seminár. Na workshope nás chalani z kapely učili napríklad figle, ako spolu pri koncerte komunikovať. Na konci dňa si vzal slovo spevák kapely Július Slovák, ktorý hovoril príbeh o svojich začiatkoch.

V októbri prišli kapela F6 a časť kapely GPS. Spolu so študentmi viedli chvály celé dva dni. Spevák kapely F6, Lukáš Bužo, prispel svojím slovom, v ktorom povzbudzoval k pravdivosti: „**Budte bez masiek. Budte normálni.**“ Na to nadviazal Milan Macek, bubeník z kapely Timothy. V jeho prednáške zaznela veta, ktorá sa mi vryla do srdca: „**Image je nanič.**“ Ďalším prednášajúcim bol tentokrát sám moderátor celého TWC, Marek Kováčik, ktorý hovoril o uhle pohľadu, ktorým sa pozerá Láska.

Počas tohto víkendu sa na hudobnom workshope študenti venovali aj skladaniu textov, z ktorých vznikli dve nové piesne. Slová jednej piesne zložila Maggy Tittelová: „*Túžiš láskou púšť zmeniť. Každé jedno zrnko piesku premyť riekou, čo premenia púšť.*“ Druhú pieseň napísala Patrícia Kováčiková: „*Ja verím že poznáš zámer, ktorý so mnou máš. Sú to myšlienky pokoja, súženie nie je od Teba. Ty budúcnosť a nádej dáš.*“

Bol to čas plný Božej prítomnosti a zapálených srdiec. Spoločnou chválou a vyslaním školákov do sveta tak skončil druhý víkend po lete.

Anna Vrhelová

Foto: Anna Vrhelová

Je čas kmitať, aj čas sedieť pri Ježišových nohách

22.11.2018, blog, Kráľova Lehota

Marta. Tá, ktorá sa snaží až príliš. Mária. Tá, čo sedí pri Ježišových nohách. Marta. Tá, ktorá to v tej chvíli brala ako nespravodlivosť. Mária. Tá, ktorá sa v očiach Marty začala flákať. Marta. Tá, ktorá prosila Ježiša, aby sa jej zastal. **Marta. Tá, ktorá pôsobí ako sekeru.** Marta. Tá, ktorú máme ako sekeru zaškatulkovanú.

Často takto pozeráme na Martu. Moje rozmýšľanie o nej ale zmenila veta nášho kuchára Števa: „*Vieš, všetci majú Martu zapísanú len ako tú snaživku, ale ja si ju hlboko vážim pre Jána jedenásť dvadsaťsedem.*“

„Čo tam je, Števi?“

„*Nepoviem. Pozri sa!*“ – a zaliezol do kuchyne, lebo práve pripravoval obed pre študentov TWC školy, ktorí túto tému preberali celý novembrový víkend.

Čo píše Lukáš...

Prvá zmienka o Márii a Marte, príbeh, ktorý sa nám väčšinou ako prvý vybaví pri vyslovení týchto dvoch mien, sa píše v Lukášovom evanjeliu.

„*Ako išli ďalej, vošiel do jednej dediny, kde ho prijala do domu istá žena menom Marta. Mala sestru, ktorá sa volala Mária. Tá si sadla Pánovi k nohám a počúvala jeho slová. Marta však mala plné ruky práce s obsluhou. Zrazu zastala a povedala: Pane, nedbáš, že ma sestra nechá samu obsluhovať?*“

Povedz jej, aby mi pomohla! Pán jej však povedal: Marta, Marta, staráš sa a znepokojuješ pre mnohé veci, potrebné je len jedno. Mária si vybrala dobrý podiel, ktorý sa jej neodníme.“ (Lukáš 10:38-42)

Zachovaj si srdce Márie vo svete Marty

Po naštudovaní verša, ktorý mi odkázal kuchár, sa na Martu pozerám inak. Lepšie. Ludskejšie. Súcitnejšie. Pochopila som, že toto by sa zrejme stalo aj mne. Alebo skôr... Pochopila som, že už sa mi to toľkokrát stalo. Že som dala prednosť **DESNE DÔLEŽITEJ SLUŽBE**, pred časom pri Ježišových nohách.

„Zachovaj si srdce Márie vo svete Marty,“ povedal spevák kapely Tretí deň, Miro Tóth. Tá veta sa mi zapáčila. Svet Marty sa mi totiž páči. Mám rada, keď je všetko v poriadku. Keď každá vec má svoje miesto. Všetko je pripravené alebo upratané. Všetko je v krabičkách tak, ako má byť a „moji hostia majú plný stôl“. Niekedy ale cez túto snahu mať všetko dokonalé zabudnem na to najdôležitejšie. **Zabudnem milovať.** A potom, keď si to uvedomím a spomeniem si na Martu, viem, že v tom nie som sama. A tiež na to, že Ježiš Martu veľmi miloval. Bol to totiž rodinný priateľ. **Skúsme sa teda odteraz pozeráť na Martu očami lásky.**

Domáce napätie, ktoré poznáme

Marta pripravuje pohostenie. Za chvíľu príde Ježiš a niekoľko ďalších mužov. Niečo musia jesť. Pohostenie je treba. Marta lieta ako handra, snaží sa, aby bolo všetko správne. Čo ju môže naštváť viac, ako keď po príchode Ježiša jej sestra proste „zdúchne“, a priamo k Ježišovým nohám. „Tak jej aspoň niečo povedz, Pane!“ – Marta, Marta.

Marta, Marta

„Už len tie dve slová hovoria skoro všetko,“ povedal pri svojej prednáške Miro Tóth, ktorý sa s nami nadšene podelil o príbeh zo života. „Viete, moja svokra sa tiež volá Marta. A keď k nim prídem na rodinný obed, chce nás čo najviac hýčkať. Ale my už všetci sedíme pri stole a ona stále lieta medzi nami a kuchynou. A tak už stačí,“ usmieva sa, „aby som povedal: Marta, Marta – a ona už vie. Hovorím tým: Pod si sadnúť medzi nás, to trojročné dieťa si pre tie piškóty môže získať samo. Sed' tu s nami.“ To povedal, a bolo vidno, že má svoju svokru rád. Ako Ježiš Martu.

Ďalší uhol pohľadu vysvetlila Ludka Lipovská: „Predstavujem si, že pohostinnosť bola v židovskej kultúre pre ženu prioritou. Marte šlo o česť rodiny. Musím dobre pohostiť. To, že si Mária sadla k nohám Ježiša, mohlo byť aj pohoršením. V tej dobe nezvyk. Mária nič nerobí a sedí pri nohách. Marta sa možno snažila zachrániť trápnu situáciu.“ Čo jej ale Ježiš povedal: „Staráš sa a znepokojuješ pre mnohé veci, a potrebné je len jedno. Mária si vybrala dobrý podiel, ktorý sa jej neodníme.“

Odpoveď Lásky

„Čo v Ježišovej odpovedi počujete?“ – spýtala sa Albínka. „Ja tam počujem Lásku. Pre mňa je to veta lásky, upokojenia.“ Pod' si k nám sadnúť. Ne-

potrebujeme, aby si nás obskakovala. Pod', aj ty si sadni. Príď medzi nás... „Keby to nebola veta Lásky,“ pokračovala, „Pán Ježiš by znegoval starostlivosť, zodpovednosť. Ale čo tým chcel povedať? Nerob nič na úkor toho, čo je **DÔLEŽITEJŠIE.**“

Ludka vyzdvihla jednu milú skutočnosť. Že Ježiš sa vždy zastane toho, na koho sa „žaluje“. „On nenávidí žalobu.“ Táto veta ma pokorila. Hlavou mi preletelo na koľko ľudí som v poslednej dobe žalovala, hoci v duchu.

Odvaha Márie

Albínka: „Mária určite pomáhala Marte s prípravou hostiny. Keď prišiel Ježiš, určite si aj povedala: Aj by som mala ísť tej Marte pomôcť, ale chcem počúvať Ježiša.“

Ludka: „Neviem si predstaviť, ako sa cítila Mária. Musela byť veľmi odvážna. Možno šla sama proti sebe. Ale musela to urobiť.“

Miro: „Mária vedela, kedy je ten správny čas nechať prácu. V tej chvíli, keď prišiel Ježiš. Rozoznala, čo je z dôležitého to najdôležitejšie. **Je čas sadiť a čas vytrhať zasadené, čas rozhadzovať kamene a čas zbierať kamene, píše kazateľ. Takže je čas kmitať aj čas kľačať pri Ježišových nohách.**“ Ďalšia veta, ktorú som si obľúbila.

„**Je čas kmitať aj čas sedieť pri Ježišových nohách.**“

Pri Ježišových nohách

Sediť pri niekoho nohách. Obraz pokory. Poníženie seba a vyvýšenie Jeho. Obraz túžby, vzrušenia a očakávania. Gesto, ktoré dáva najavo: „Si mi tak vzácny.“ Tiché: „Buď mojim Pánom.“ Dôrazné: „To Teba chcem počúvať.“ **Je to**

niečo, čo Ježiš v tej chvíli ocenil ako to najdôležitejšie. Je to dôležitejšie ako robiť si priveľké starosti so službou, dôležitejšie ako dary pre chudobných.

„Keď si sadnem, klaknem k jeho nohám, stíšim sa. A teraz, Pane, si len ty a ja. Som pri nohách toho, kto mi rozumie. Pri tom, ktorý ma nikdy nezneuhýje. Prídem v pokore a dám mu všetko. Prinesiem to Ježišovi k nohám. Všetko. Môžem mu odovzdať všetko. On ma pozná a všetko o mne vie. Mnohí mi hovoria: „Nepočujem hlas Ducha Svätého.“ Musíme sa v tom cvičiť. Ten problém je na mojej strane. Môže to byť aj môj strach, úzkosť alebo nízka sebahodnota. Práve pri Ježišových nohách môže nastať premena môjho života.“ – Albínka Beňová

Podme sa pozrieť na príbeh, po ktorom sa postoj Marty zmenil. Vzkriesenie Lazara...

Miloval ich, a predsa prišiel „neskoro“

„Ježiš mal rád Martu, jej sestru i Lazara.“ (Ján 11:5)

„Keď Mária prišla na miesto, kde bol Ježiš, a zbadala ho, padla mu k nohám a povedala: Pane, keby si bol býval tu, nebol by mi brat zomrel. Keď Ježiš videl, že plače a že plačú aj židia, ktorí prišli s ňou, zachvel sa v duchu a vzrušený sa pýtal: Kde ste ho položili? Povedali mu: Pane, pod' sa pozrieť! Ježiš zaplakal.“ (Ján 11:33-35)

Ježiš tú rodinu tak miloval, že sa zachvel v duchu a oči sa mu zaliali slzami. Vzrušený sa pýtal: „Kde ste ho položili?“ A to vedel, čo sa stane. Vedel, že sa celá rodina bude za chvíľu radovať. Ale... „Súcitil s plačúcimi ženami. **Bolo mu ich ľúto,**“ povedala Albínka Beňová a na hlase bolo počuť, že aj jej sa oči zaliali slzami pre jeho veľkú lásku.

Súcitný Ježiš

Keď moja maminka raz videla, že plačem a v srdci mám hlbokú bolesť, povedala: „Neviem, ako ti môžem pomôcť. Neviem ti poradiť.“ A objala ma. V objatí mi ale potom so slzami v očiach zašepkala: „Keď plačeš, Ježiš plače s tebou.“ A ja som presvedčená o tom, že to tak je. Nie vždy rozumieme Bohu, Mária a Marta tiež nerozumeli, prečo Ježiš neprichádza... Na to svätý Augustín povedal: „Keby bol pre nás pochopiteľný, tak by to nebol Boh.“ Ale verím, že keď plačete, on plače s vami...

Sklamanie z Boha

„Tak ich miloval. Tak ich miloval...“ – povedala Ludka Lipovská. „A predstavte si,“ pokračovala, „že vždy, keď Ježiša volali kvôli zázračnému uzdraveniu, vždy prišiel... a rovno až do domu. Tentokrát sa ale dozvedel o Lazarovom vážnom stave, a čo urobil? Ešte dva dni zostal na tom mieste, kde bol.“

Ludka sa na začiatku prednášky pýtala študentov TWC, či niekto zažíva sklamanie z Boha. Alebo... Ak je tu niekto, kto sa za niečo tak dlho modlí, že už sa ani nemodlí... Niekoľko takých tam bolo.

Ježiš prišiel až štyri dni po Lazarovej smrti. V očiach Márie a Marty prišiel NESKORO. „Na jednej strane vedel, že musí poslúchať Otca. Vedel, že musí počkať na slávu Božiu. Na druhej strane ho veľmi bolelo, čo sa dialo v Máriinom a Martínom srdci,“ **veľmi jemne odkrývala Ježišovo srdce Ludka.** Ježiš vtedy pre Božiu slávu s bolesťou v srdci čakal, aby sa mohol vrátiť na miesto, kde ho chcú ukameňovať a kde ešte schytá dve výčitky. „Keby si tu bol...“ (Ján 11:21 – Marta, 32 – Mária)

Čo sa dialo potom, vieme. „Lazar, pod von! A míty vyšiel. Nohy a ruky mal ovínuté plátňom a jeho tvár bola obviazaná šatkou. Ježiš im povedal: Rozviažte ho a nechajte ho odísť! Vtedy mnohí zo Židov, ktorí prišli k Márii a videli, čo urobil, uverili v neho. Niektorí z nich však odišli k farizejom a porozprávali im, čo Ježiš urobil.“ (Ján 11:43-46)

„A od toho dňa boli rozhodnutí, že ho zabijú.“ (Ján 11:53)

Zmena u Márie a Marty po vzkriesení ich brata Lazara

Ludka Lipovská prišla s úžasným porovnaním návštevy Ježiša pred vzkriesením Lazara a po vzkriesení.

„Pripravili mu tam hostinu. Marta poslúchovala a Lazar bol medzi tými, ktorí s ním stolovali. Mária vzala libru veľmi drahéj pravej nardovej myrhy, pomazala Ježišovi nohy a poutierala mu ich svojimi vlasmi. A dom sa naplnil vôňou myrhy.“ (Ján 12:2-3)

Problém má tentokrát Judáš. „Prečo nebol ten olej predaný za tri sto denárov a peniaze dané chudobným?“ Áno... Zdá sa, že tu niekto asi nechce, aby sme sa k tým nohám dostali, čo?

Marta je ale ticho. „Verím tomu, že Marta už teraz stopercentne súhlasila s tým, čo urobila Mária.“ povedala Ludka Lipovská. Marta síce znovu obsluhovala, tentoraz to však myslela ako svoju modlitbu. Svoj spôsob uctievania. Ako svoje povolanie. Tie priority sa zmenili. V prvom príbehu sa bála, aby neprišla o česť. Teraz už bol tou prioritou Ježiš.

Čo je môj životný štýl uctievania?

Čo nám tým Ludka, Albínka a Miro chceli vlastne povedať? Viedli do po-

kory. Keďže je TWC škola uctievania, väčšina študentov niekde slúži. Vedú chvály, prednášajú, tancujú pre Boha alebo kreatívne tvoria. Niektorí sú na pódiu, iných nie je vidieť. **Všetci traja hovorili o osobnom vzťahu s Ježišom. O autentickosti.** „Aby to ozajstné uctievanie nebolo očiam viditeľné. Aby sa stalo skôr cestou k hlbšiemu poznaniu Boha,“ túžila Ludka Lipovská, aby sme si zapísali do srdca.

Ja sa k jej túžbe pridávam. Aby sa vám, čitatelia moji milí, nestávalo to, čo mne. Že som dala prednosť DESNE DŮLEŽITEJ SLUŽBE pred časom pri Ježišových nohách. Lebo práve tam, ako povedala Albínka, sa menia naše životy.

Anna Vrhelová

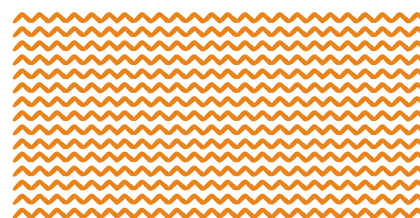

Foto: Anna Vrhelová

Modlitebná/evanjelizácia

27.11.2018, blog, Kráľova Lehota

Boh je dobrý a chce, aby ľudia mohli zakúšať jeho lásku a dobrotu. No žiaľ, nie veľa ľudí ju pozná. A presne o tom je modlitebná evanjelizácia. **Chceme učiť a trénovať každého veriaceho, ako prakticky a prirodzene zdieľať dobrú správu o Ježišovi so svojimi blíznymi a okolím.** No nie len to, ale aj ako priniesť premenu do spoločnosti na miesta vplyvu.

Potrebujeme ostať hlinou v jeho rukách

Odkedy som sa obrátil k Bohu, horela vo mne veľmi silná túžba zdieľať dobrú správu o Ježišovi. Akurát som nevedel, ako presne by som to mal robiť? **Preto ma niekedy zožieralo, keď som nevedel, ako začať s ľuďmi rozhovor alebo ako im zrozumiteľne podať evanjelium.** Vnímal som, že to je veľmi potrebné. Aj doteraz za to cítim v srdci zodpovednosť veľmi silno.

Časom som sa „zabehol“ v cirkvi, mal som svoju službu, predstavy, plán, hodnoty, víziu... Až kým sa to všetko nezačalo rúcať ako domček z karát. Moja viera stála na dosť veľkej hrane. Presne v tom období ma Boh začal nanovo veľmi intenzívne posielat medzi strategických ľudí, ktorí ho zatiaľ nepoznajú, vrátane ľudí, ktorí v neho veria len formálne a podstata evanjelia im zatiaľ uniká.

Cítil som sa ako hlina, ktorá sa rozpadla v rukách Hrnčiara, a vytvoril z nej niečo úplne nové a iné, niečo, pre čo ju chcel Hrnčiari stále mať. **Aj my sa potrebujeme stať takouto formovateľnou hlinou v Božích rukách.**

Zabehnutý v živote versus nový koncept

Niekedy môžeme byť už veľmi zabehnutý v našich životoch, niekedy aj frustrovaní – a je nám veľmi ťažko prijať alebo osvojiť si nejaký nový koncept v živote. Presne o tom je modlitebná evanjelizácia. Chceme ľudí učiť nové spôsoby, ako biblicky, aktuálne, efektívne, ale zároveň aj prirodzene (nenásilne, ľudsky) a nadprirodzene (modlitbou, Duchom Božím) **prinášať evanjelium nášmu okoliu. Pridáš sa?**

Keď som sa nechal Bohom premeniť, prinieslo to do môjho života a viery „nový oheň“ a „čerstvý vietor“. Dokonca keď sme sa modlili za chorých ľudí podľa príkladu z Markovho evanjelia 16:18, videli sme aj veľmi veľa uzdravení v bežnom živote.

Evanjelium je tá najlepšia správa na svete – o tom, že Boh nás tak veľmi miluje, že dal svojho jednorodeného Syna z lásky pre nás, aby sme nezahynuli, ale mohli mať večný život. On už urobil všetko, jeho náruč je otvorená pre každého jedného človeka. No žiaľ, veľa ľudí o tom nemá ani „páru“, alebo

to poznajú len ako teóriu, ktorá im už dnes nemá čo dať. Otázkou je, ako uveria v toho, o ktorom nepočuli? Koho pošle, aby ho poznali? – Nás.

Zvestovať evanjelium je poslanie pre každého kresťana

„Chodte teda a získavajte mi učeníkov vo všetkých národoch...“ (Matúš 28:19)

Boh si chce používať každého veriaceho na to, aby prinášal jeho dobrú správu tomuto svetu. Nie len „vyvolených“, veľké akcie, veľkých evanjelistov, misionárov a teológov s veľkými menami, ale každého, kto v neho verí.

Neznamená to nutne stáť na pódiu alebo na námestí a hlásať evanjelium. Znamená to dovoliť, aby Ježiš cez teba mohol žiť tam, kde si, s ľuďmi, s ktorými si. Ako je napísané v Biblii, my sme jeho telom, jeho rukami, nohami, ústami... **Dovoľ mu, aby cez teba hovoril a konal svoje dielo. Evanjelizácia nie je iba pre „vyvolených“, ale pre každého jedného veriaceho.**

V rámci tejto služby sme tento rok spustili turné po mestách s názvom PREMENA TOUR a vydali dve knihy od Argentínskeho kazateľa Eda Silvoša: **Premena** a **Modlitebná evanjelizácia**. V týchto knihách je rozoberané, ako zasiahnuť celé mesto, priniesť doň prebudenie a zmeniť v ňom atmosféru modlitbou, evanjelizáciou, zástupným pokánim, zjednotením kresťanov a ďalšími nástrojmi. Obsahuje aj veľmi dobré vyučovanie, ako zasiahnuť našich susedov a najbližších podľa vzoru z evanjelia podľa Lukáša, 10. kapitoly.

Tiež sme spustili stránku www.AWAKENING.sk, na ktorej čoskoro pribudnú blogy a videá, ktorými by sme chceli inšpirovať kresťanov, ako zdieľať ich vieru.

Boh chce konať cez obyčajných ľudí neobyčajné veci. Pridáš sa?

Martin Kalivoda

Foto: Jakub Straňánek

O kapele Timothy

30.11.2018, reportáž, Prešov

Aj v roku 2018 sme v kapele Timothy kráčali cestou naplňania spoločne prijatej vízie a Božích zaslúbení. Jej dôležitou súčasťou sú nové piesne, nahrávky, kvalitný duchovný worship a koncerty, ktoré chceme prinášať a prostredníctvom ktorých chceme ukazovať smer iným.

Konkrétnymi krokmi na tejto ceste bolo odohrať asi 80-tich podujatí nielen na Slovensku, ale aj v Čechách. Podujatia mali rôznorodý charakter, konali sa vonku aj v rozmanitých priestoroch, od menších kostolíkov, cez modlitebne a sály až po obrovský stan pre 6000 návštevníkov. **Spoločným menovateľom bola oslava Ježiša – Kráľa a prinášanie Jeho Kráľovstva.**

Na jar sme tiež nahrali DVD chválových, prevažne vlastných skladieb v angličtine, ktoré by malo vyjsť začiatkom budúceho roka. Na tomto DVD sa budú nachádzať anglické verzie piesní ako *Po tebe túžim viac*, *Dýchaj skrze mňa*, *Silnejšia ako smrť*, *Moje Pery* a ďalšie. Ale aj naše dve úplne nové anglické piesne, ktoré nemajú slovenský preklad. :) Spoluautorsky sme sa podieľali na otváracom programe 20-teho, jubilejného, ročníka CampFestu s názvom „PREMENÍŤ:“ a zároveň sme autorsky, hudobne a produkčne obohatili tento festival ústrednou piesňou – „hymnou“ s názvom *Prosím vstúp*, ktorú sme následne aj vydali na iTunes, Google Play a pod. Pri tejto príležitosti sme vydali aj

dve knihy s názvom *Premena a Modlitebná Evanjelizácia*, ktoré hovoria o tom, ako robiť Evanjelizáciu úplne prirodzene cez Ježišovu lásku.

Jednou zo súčastí vízie kapely Timothy je taktiež sociálny projekt. Tento rozmer sme začali v roku 2018 konkrétne naplňovať v spolupráci so združením Integra. Prijatím záväzku pravidelne finančne podporovať africké dievčatko Fridah **chceme nielen konkrétne pomôcť, ale zároveň byť inšpiráciou pre iných.** Ako ambasádor združenia Integra sprostredkujeme na svojich koncertoch takúto formu pomoci všetkým, ktorí v sebe cítia volanie pomáhať iným.

V roku 2018 sme sa na rôznych podujatiach zúčastnili aj praktických seminárov, kde sme sa s ich účastníkmi, hľadajúcimi vlastnú identitu chválových umelcov, podelili o svoje skúsenosti a poznatky.

Na jeseň roku 2018 sme sa začali intenzívne pripravovať na turné nesúce názov PREMENA TOUR. V jeho rámci zavítame do viacerých miest na Slovensku aj v Čechách, pričom zámerne pôjde o osídlenia s menším počtom obyvateľov. V týchto vybraných mestách chceme pôsobiť ako aktér modlitebnej evanjelizácie a jednoduchým spôsobom sa prostredníctvom modlitieb a chvál dotýkať nielen srdca ich obyvateľov, ale aj srdca samotných miest, ktorým je ich verejná správa, sociálny, či kultúrny život,

školsťvo, rodiny, cirkev. V spolupráci s tímom modlitebných služobníkov chceme **ponúkať modlitby za konkrétne potreby miest**, ich zástupcov z verejnej aj duchovnej sféry, inštitúcií, firiem a mnohých iných, ktorí nielen tvoria jeho tvár a atmosféru, ale ktorí priamo nesú zodpovednosť za jeho smerovanie.

V roku 2018 sme zaznamenali kvalitatívny posun vpred aj v oblasti technického vybavenia a zabezpečenia. Pán Boh nám požeňnal nové nástroje a najmä novú dodávku, ktorou sa na koncerty dopravujeme a ktorú sme už tak veľmi potrebovali! Usilovne na sebe pracujeme individuálnym cvičením na nástrojoch aj na spoločných skúškach, pričom tieto praktické cvičenia sú v rovnováhe so spoločným časom modlitieb aj osobným časom chvál.

Všetky tieto skúsenosti uplynulého roka sú svedectvom toho, **aký dobrý Otec je Pán Boh!** Sme mu nesmierne vďační za otvorené dvere a vypočuté modlitby. Veríme, že rok 2019 bude aj pre našu službu a miesta, kam sa vyberieme, prelomový. Očakávame nové veci v mnohých oblastiach, vrátane našich rodín či služby. Modlíme sa za to, aby naša služba stále niesla Božiu slávu a bola nádejou pre stratených a hľadajúcich, pretože nechceme o Pána Bohu len hovoriť, ale ho chceme aj osobne poznať!

Daniel Hurtuk

Učiteľ a rodič

31.10.2018, reportáž, Kráľova Lehota

V dňoch 14. až 16. októbra sa na Ranči v Kráľovej Lehote uskutočnilo stretnutie kresťanských pedagógov. V piatich prednáškach bol obsiahnutý zaujímavý a inšpirujúci program, do ktorého mali učitelia príležitosť sami sa zapojiť a prispieť doň svojimi postrehami a skúsenosťami.

Prvý večer sa ujala slova Martina Polohová, riaditeľka kresťanskej Základnej školy Narnia v Banskej Bystrici, ktorej odborními sú anglický jazyk a náboženská výchova. Na začiatku svojej prednášky Pôsobenie evanjelia cez prácu učiteľa oslovila poslucháčov otázkou: **„Je dobré byť hrdý na to, že som učiteľ?“** Nečakala dlho a vysvetlila odpoveď. Ukázala na biblický text z evanjelia podľa Matúša, kde je v závere 28. kapitoly uvedené Ježišovo poverenie pre učeníkov: **„Chodte do celého sveta a kážte evanjelium.“** Môže veriaci učiteľ pri vykonávaní svojej profesie pôsobiť na svoje okolie evanjeliom? **Ježiš Kristus bol počas svojho pozemského života učiteľom.** Obstal na všetkých stupňoch vtedajšieho vzdelávacieho systému a stal sa rabínom. Našiel si svojich učeníkov, ktorí ním boli vyučovaní a napodobňovali jeho spôsob života. Bolo hlavným Ježišovým cieľom učiť? Nie, jeho hlavným cieľom bolo priviesť ľudí k stretnutiu s Bohom a k životu pod Božím vedením. Môže byť to isté aj cieľom dnešného kresťanského učiteľa? Môže, a to vtedy, keď výuka jednotlivých predmetov nie je hlavným cieľom, ale prostriedkom k tomu, aby sa deti naučili premýšľať a hľadať pravdu. Vďaka hľadaniu životnej pravdy sa môžu stretnúť so živým Bohom, Pánom Ježišom Kristom.

Druhý deň otvorila zaujímavá prednáška biskupa Stanislava Pietaka na tému Cesta a vízia kresťanského učiteľa. Hovoril o tom, že každá cesta má svoj štart a cieľ. Na začiatku učiteľskej dráhy kresťana stojí vzdelanie a osobné predpoklady k vykonávaniu tejto náročnej profesie, na duchovnej rovine je to znovuzrodenie a následný život s Bohom. Nezanedbateľným je tiež to, že si je človek istý Božím povolaním k tejto práci a že ju prijme ako službu so zaskúbením: **„Ak mi niekto slúži, toho Otec poctí.“** (Ján 12:26) Možnosť podieľať sa na formovaní ľudskej osobnosti je výsadou. Pedagóg môže obstať iba vtedy, keď dovolí Duchu Svätému, aby formoval aj jeho.

Kresťanský učiteľ má byť pre žiakov i kolegov svetlom a soľou. Má viesť deti ku Kristovi a Boh sa im dá spoznať. Generácia, ktorá dnes sedí v školských laviciach, deti narodené v rokoch 2000 až 2013, predstavuje tzv. generáciu Z, poznamenanú kompletnou stratou istôt, odvracanim sa od spoločnosti a ohrozenú alkoholom a drogami. Sú to práve oni, kto potrebuje počuť slová nádeje. Môžeme sa zamyslieť, aká bude asi generácia Alfa, deti narodené od roku 2014? Budú mať ešte možnosť zahliadnuť v pedagogickom svete svetlo a postaviť svoj život na pevných základoch? To záleží na našom rozhodnutí a **na našej ochote byť pre nich živou Bibliou**, ktorú môžu čítať každý deň pri pohľade na náš život.

Martina Polohová sa potom zamerala na spoluprácu školy s rodičmi. Komunikácia medzi obidvomi stranami je základom dobrých vzťahov a vďaka nej je možné predísť mnohým problémom, napríklad šikane, preto je veľmi dôležitá. Dobré vzťahy sa dajú vystavať len na základe troch nosných pilierov, ktorými sú bezpečie žiaka, bezpečie rodiča a bezpečie učiteľa. Učiteľ kresťan by mal byť stotožnený s tým, že je Božie dieťa a s tým, že je učiteľ.

Z toho vyplývajúce vedomie vlastnej hodnoty mu bude odrazovým mostíkom pre dobré reagovanie v záťažových situáciách. Oproti neveriacemu kolegovi má navyše tú výhodu, že sa môže modliť za jednotlivých žiakov. Učitelia môžu pozývať rodičov na osobné pohovory, pri ktorých je namieste dieťa pochváliť. Je dobré vyjadrovať pokoru, dať prednosť vzťahu pred vlastným názorom. Pokora je uznaním toho, kto sme v Božích očiach. Rodič sa cíti bezpečne a váži si pedagógov, ak je dieťa v škole spokojné. Spolupráca s rodičmi problematických detí prináša možnosť zdieľať evanjelium. Dieťa by malo cítiť dôveru, istotu, lásku a záujem zo strany učiteľov i rodičov. Cieľom je teda stavať piliere dôvery, na ktorých základe je možné zvestovať Krista. Východiskom je láska k Bohu a ľuďom, ale aj k sebe samému. Milovať druhých aj seba máme preto, že nás k tomu nabáda Boh, ktorý z lásky k nám zomrel.

Na začiatku svojej tretej prednášky povzbudila riaditeľka Narnie prítomných učiteľov tým, že vnímala v modlitbe, ako ich Boh miluje a akí sú preňho dôležití. **Ďalej vysvetlovala, akým spôsobom sú hodnotení žiaci na kresťanskej škole v Banskej Bystrici.** Ide o percentuálne, bodové a slovné hodnotenie, nie o klasické známkovanie. Pamätá sa v ňom na individuálne schopnosti žiaka. Dbá sa na to, aby sa dieťa cítilo milované. Ježiš ho miluje bez ohľadu na to, aké je komplikované. Nie je ale možné, aby si samo určovalo, čo je správne a čo nie, nemôže byť autoritou, tou sú dospelí. Cíti sa bezpečne vtedy, keď mu potrebné hranice dopredu a v láske určia práve oni. Sú povinní vysvetliť mu, čo sa od neho očakáva a dôsledne to od neho vyžadovať. **Dieťa sa má už v rodine naučiť podriaďovať.** To bolo v minulých generáciách samozrejmosťou. Rodičia by nemali svoje chyby vo výchove pripisovať učiteľovi, ale dávať svojim deťom **lásku a pevné vedenie.**

V záverečnom prejave sa Stanislav Pietak zaoberal vzťahom veriaceho rodiča k neveriacemu a neveriacemu učiteľovi. Tvrdil, že východiskom pre zdravý vzťah je byť silný v milosti. Znamená to byť si vedomý, že bez Pána Ježiša Krista a jeho obeti na kríži by sme neboli nič, zatiaľ čo v ňom sme Božími deťmi. Ak vieme, kým sme v Kristovi a akú hodnotu máme v jeho očiach, je pre nás ľahšie preukazovať druhým úctu. Kresťanskí rodičia by mali jednať s úctou aj s neveriacimi učiteľmi a viesť svoje deti k poslušnosti a rešpektovaniu autorít. Je vítané, keď s pedagógmi komunikujú a modlia sa za nich. Mali by motivovať svoje deti nie len k dosiahnutiu dobrých školských výsledkov, ale predovšetkým k hľadaniu večného života.

Celá akcia mala dobrý ohlas, učitelia spolu mali dost času hovoriť o svojich skúsenostiach a myslím, že všetci odišli povzbudení k ďalšiemu vykonávaniu svojho zodpovedného, ale krásneho povolania.

Johana Jendelová

Foto: LifeTv

MPK-či na teambuildingu

31.9.2018, blog, Východná

V Osvienčime som bola už ako stredoškolačka na školskom výlete. Bol to pre mňa vtedy zdrcujúci zážitok. Pamätám si to hrobové ticho, ktoré zavládlo v autobuse na spiatocnej ceste. Boli sme zhrození. Nikto nič nehovoril. Ak ste tam boli, rozumiete. Nikto v autobuse nevedel ani nechcel plakať. Len sme zdesene mlčali.

Prečo vám to hovorím? No, **na moje vlastné počudovanie som sa do múzea holokaustu v Osvienčime tento rok vrátila**. Nevymyslela som si to. Vymysleli to moji kolegovia vrámcami každoročného MPK teambuildingu – to je po anglicky „budovanie tímu“, alebo „posilnenie kolektívu“, ako by náš pán kuchár povedal. Výlet do Krakova a do Osvienčimu a na druhý deň porada, modlitby a zdieľanie celoslovenského tímu MPK.

Minibus

V jedno krásne septembrové ráno, skoro ráno, sme šikmookí a rozospatí nastúpili do minibusu, ktorý nás čakal na Ranči. Minibus sám osebe bol zárukou skvelého dňa. S Dankou máme jednu tradíciu. Keď cestuje celý náš tím autami na porady do Prešova alebo Bardejova, vyberáme si auto a spoločujúcich podľa aktuálneho rebríčka najzábavnejších „moderátorských dvojíc“ z radov našich kolegov. No a pri mikrobuse sme mali o výber postarané – všetky hviezdy boli spolu na kope a zabávali nás stotočne až po Krakov. Miňo nám s nadhľadom a humorom jemu vlastným porozprával celý príbeh popularity CampFestovej hymny na jednom sarkastickom internetovom portáli. Števo, aby to vyvážil vážnejším žánrom, nám vyzozprával dejiny Poľských kráľov a dejiny židovského národa v Poľsku.

Zámok v Krakove je na jeseň nádherný. Hrá farbami. Nie každý deň sa so svojimi kolegami prechádzam po meste. Tento výlet z Ranča do „civilizácie“ mi v srdci zabrnkal na struny, ktorým iba ženy žijúce v lese rozumejú. A spontánny nápad ísť so šéfmí objavovať židovskú štvrť „niekde tým smerom“, hoci to už stíhame len tak-tak, sa mi postaral o dokonalé dobrodružstvo, hoci, teda, sme to naozaj nestihli a meškali sme na dohodnutý zraz. Pán šofér, odpusťte, už budeme dobrí!

A kam sme šli potom?

Teraz by som mala pokračovať v rozprávani o výlete a opísať vám exkurziu po Osvienčime, ktorá nasledovala. Ale veľmi sa mi nechce. Predpokladám, že ani vám sa to nechce čítať. Je omnoho ľahšie o tom nehovoriť, nepísať a nečítať.

Mimochodom, **vedeli ste, že prvými sprievodcami, ktorí vodili návštevníkov po Osvienčime, boli bývalí väzni koncentračných táborov, ktorí na rozdiel od svojich „susedov“ z barakov neskončili v plynovej komore, ani neumreli hladom a únavou, ale dočkali sa konca vojny, 60-kilometrového pešieho „pochodu smrti“ uprostred februára z Osvienčimu do Wodzislawi a oslobodenia**. Potom sa dlho, pomaly učili znovu jesť a chodiť. A hneď, ako sa to naučili, sa niektorí väzni vrátili presne tam, kde zažili toľko mučenia. Vrátili sa dobrovoľne, aby tam cudzím ľuďom rozprávali o svojej nahote, chorobách, hlade, problémoch s močením, špine, smrade, únave, hanbe a šikane, ktorou prešli. Nechceli, aby ľudstvo na ich príbehy zabudlo.

Čo sa mňa týka, poučená zo svojej prvej návštevy tohto miesta som sa rozhodla, že zámerne nedám veľa priestoru svojej predstavivosti a emóciám, **že nepustím svoj súcit „na špacír“**, len čisto z praktických dôvodov – aby som sa nezbláznila. Poňala som to informačne. Počúvala som sprievodkyňu a zaujímala sa o vitríny s listinami. Pri prechode miestnosťou, ktorá bola plná vlasov ľudí, ktorých pri príchode do Osvienčimu ostrihali, som zavrela oči. Vedela som, čo tam je, už som to kedysi videla a nepotrebovala som to vidieť znovu.

Dávid a jeho drsný priateľ

Na druhý deň ráno som mala povedať pár slov ako úvod k modlitbám. Sedeli sme spolu na Ranči v Kráľovej Lehote a pred nami bola celodenná porada, modlitby a zdieľanie MPK tímu. Pomohla som si príbehom, ktorý som pred časom hovorila svojim CampFestovým modlitebníkom.

Raz sa stalo, že biblický kráľ Dávid urobil jednu hlúposť. Zachcelo sa mu pochváliť sa – kto vie pred kým – akému slávnemu, veľkému a mocnému kráľovstvu kraľuje. Zadal svojmu vojenskému generálovi Joábovi príkaz, aby spočítal ľudí v Izraeli. Joáb nevoľky splnil Dávidov príkaz. A Dávidovi postupne, pomaličky, došlo, že Joábova nevoľa je oprávnená, že jeho nápad bol trochu drzý voči Bohu, ktorý je skutočným Kráľom nad Izraelom.

Dávid bol s Bohom blízkym priateľom a hovorievali spolu veľmi otvorene. Preto aj teraz, keď mu došlo, že bol drzý, prišiel za Bohom a vraví: „*Prepáč, toto som prepálil, hanbím sa.*“ Tak by sme si povedali, aký krásny príbeh, aký šľachetný kajúci Dávid, ako to muselo Pána Boha potešiť a určite mu hneď ľahko odpustil. Nuž ale... príbeh pokračuje ďalej. Pán Boh odpovedal Dávidovi inak, ako by sme čakali: „*Vyber si, ako ťa mám potrestať: tri roky hladu v krajine, tri mesiace prenasledovania od nepriateľov, alebo tri dni moru.*“

Ej, ci jeho, **títo priatelia sa tu bavia „ako chlap s chlapom“**, veľmi tvrdou rečou. A Dávid na túto „lákavú“ ponuku od Boha, ktorý v tej chvíli vyzerá ako tyran, odpovie: „*Bože, urob čokoľvek, len prosím, nech o tom radšej rozhoduješ ty, a nie človek, lebo ľudia bývajú veľmi zlí, ale ty si dobrý.*“

Foto: Anna Vršelová

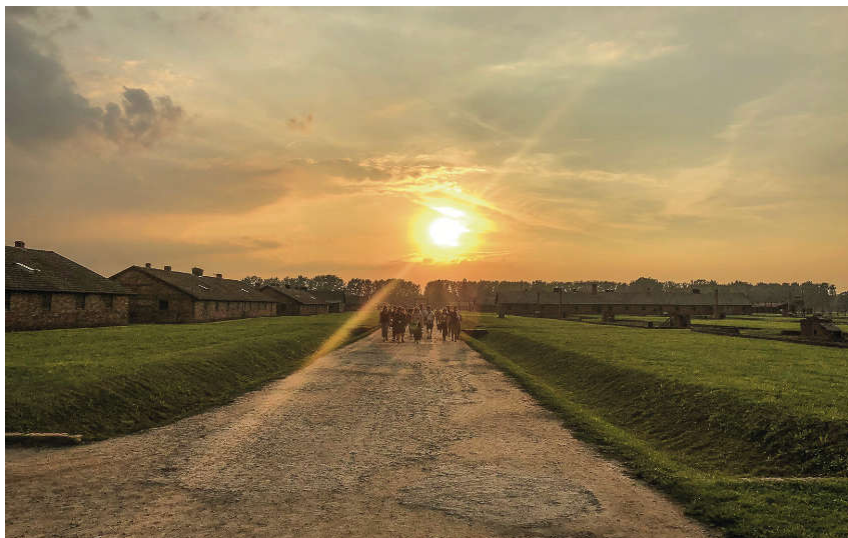
Foto: Anna Vrhelová

„Ale ty si dobrý?“ – to myslíš vážne, Dávid? Zoči-voči tomuto rozsudku takáto veta?

A tak začal Pán Boh hubiť Izraelitov morom. Zomierali a Dávid kričal k Bohu od bolesti: „Prečo trestáš ich? Čo zlé oni spravili? To ja, ja som zhrešil, mňa trestaj, nie ich!“

Mor šiel pomedzi ľudí a širil sa z mesta do mesta, z ulice do ulice, z domu do domu. Až prišiel k jednému **veľmi špeciálnemu humnu** za domom na jednom veľmi špeciálnom mieste – pár storočí pred Dávidom tam jeden Boží priateľ, Abrahám, bol ochotný obetovať svojho najdrahšieho syna z lásky k Bohu a pár storočí po Dávidovi tam jeden Boh obetoval život svojho najdrahšieho Syna za svojich priateľov. Keď Boh videl, že sa mor dostal až k tomuto humnu, nemohol sa na to už viac pozeráť. Zakričal na zhubcu, aby prestal hubiť, a mor bol v tej chvíli zastavený.

V súvislosti s hrôzou, ktorú sme ešte pred pár hodinami videli v Osvienčime, bol pre mňa tento ranný príbeh zvláštnou útechou. Nemal žiadne jednoduché odpovede na otázky o Bohu, o ľuďoch a o spravodlivosti, ktoré človeka pri tej hrôze napadli. Ale učil ma o Bohu, ktorého spravodlivosť je ľudskému rozumu občas nepochopiteľná a ktorý veľmi dobre vie, čo sa v Osvienčime dialo. Zažil to na vlastnej koži.

Ja a moji priatelia

Po tomto príbehu, po chválach a modlitbách, sme v tíme privítali piatich nových kolegov. Za posledných pár mesiacov sme sa rozrástli a každý z týchto drahých ľudí priniesol do tímu niečo veľmi špeciálne. Páčila sa mi atmosféra v tíme, keď sme týchto kolegovcov medzi sebou vítali. Hovorili nám kúsok zo svojich príbehov a boli tak normálni, jednoduchí, pravdiví, na nič sa nehrali. Až ma to hrialo na srdci. Ich úprimnosť medzi nami rozbila všetky potreby vyzeráť „sväto“, ako sa na MPK-čov patrí. Modlili sme sa za nich a tešili sa z nich. Porada pokračovala, zdieľali sme sa, ako sa máme, dvaja kolegovia sa pochválili novinkami o bábätkách, ktoré sa im čoskoro

narodila, Miloš verejne chválil Janku za to, akou nenahraditeľnou pomocou mu bola na CampFeste, Števo s nadšením hovoril, aké je skvelé mať konečne kolegu – zvukára, a aký je za Romana vďačný. **Počúvala som ich a tešila sa z ich rozprávania a príbehov až do večera.**

Ďalšia porada za nami. Aj ten hrozný nápad mojich kolegov ísť sa teambuildingovať do Osvienčimu, aj to už mám našťastie za sebou. Ale tento výlet do Osvienčimu bol iný ako ten, ktorý som absolvovala na strednej. Bolo to rovnako desivé, ale nezostala vo mne po ňom trojdňová ťažoba a zúfalstvo tak, ako predtým. Tento Osvienčim som dala s priateľmi, ktorých veselé aj smutné príbehy vyvážili a doplnili to, čo som videla.

Lucka Šmeliková

~~~~~ ***Vyslobodenie z moci zlého*** ~~~~~

27.11.2018, blog, Kráľova Lehota

Začiatkom novembra prebiehal na Ranči v Kráľovej Lehote štvordňový pobyt Nová DNA – praktické poradenstvo. Jedná sa o predĺžený víkend, ktorého súčasťou sú prednášky, diskusie, priestor pre osobné modlitby a poradenstvo, pri ktorých ľudia s Božou pomocou hľadajú uzdravenie svojich vnútorných zranení a životných ťažkostí. Témou tohto víkendu bolo „Vyslobodenie z moci zlého“.

Existuje nebeské kráľovstvo, ktoré vládne pod Božou autoritou a kráľovstvo temna, ktoré vládne pod Satanovou autoritou. **Tieto dve kráľovstvá nie sú rovnocenné, nestoja proti sebe, ale odohráva sa medzi nimi duchovný boj, ktorý má dopad na každého človeka.**

Boh, Stvoriteľ má zvrchovanú moc nad nebeským kráľovstvom aj nad kráľovstvom tohto sveta. Ako sa píše v Kološanom 1:16 „*Ved' v ňom bolo stvorené všetko na nebi i na zemi, viditeľné i neviditeľné, tróny i panstvá, kniežatstvá a mocnosti, všetko je stvorené skrze neho a pre neho.*“

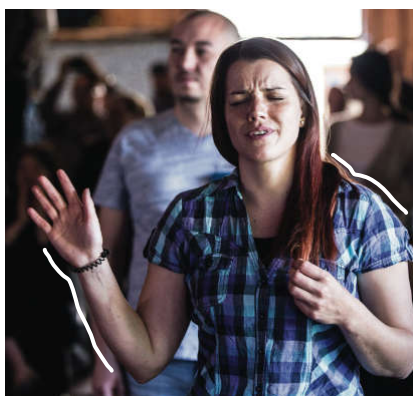

Foto: Anna Vrhelová

Boží anjeli sa vzbúрили proti Bohu...

Lucifer bol anjel, ktorý sa pohyboval v Božej prítomnosti. Jeho úlohou bolo uctievať Boha. Jeho vnútro sa však naplnilo pýchou a túžbou byť rovný Bohu. Satan si chcel ukradnúť kúsok Božej slávy: „*Ako si padla z neba, žiarivá zornička! Zrazený si na zemi, vládca nad národmi! Ved' v srdci si si povedal: Do nebies vystúpim, až nad Božie hviezdy vyvýšim svoj trón, sídlím chcem na vrchu zhromaždenia, na najkrajnejšom severe. Vystúpim do výšin oblakov, prirovním sa k Najvyššiemu. Do podsvetia si však zvrhnutý, do najhlbšej jamy.*“ (Izaiáš 14:12-15)

A tak začal boj...

Od chvíle, kedy sme sa stali veriacimi, proti nám bojuje náš nepriateľ – Satan. Jeho cieľom je zamedziť šírenie Božieho kráľovstva a zničiť Boží ľud. Božie slovo hovorí, že chodí ako revúci lev a hľadá, koho by zožral.

To je trochu neférové, nie? Nie je možné tento boj ignorovať? Nech už si to uvedomujeme alebo nie, ak patríme Ježišovi, stali sme sa účastníkmi tohto boja. Pred týmto bojom nemôžeme utiecť, ale musíme v ňom stáť, aby sme mohli zvíťaziť. **To, že si nebudeme tento boj všimáť, nás neochráni.**

Aby sme mohli obstáť v tomto boji, je dôležité poznať nášho nepriateľa – jeho úmysly a taktiky. **Ale venujme mu viac pozornosti, než je nevyhnutné,** aby sme nedali priestor strachu z neho a nestratili svoj pohľad z Pána Ježiša. „Boží Syn sa zjavil nato, aby maril diablove skutky.“ (1. list Jána 3:8) Ježiš je víťazom nad hriechom, smrťou aj nad Satanom. Svojím víťazstvom na kríži definitívne porazil a odzbrojil každú duchovnú mocnosť zla!!

Čo je to ale za boj?

Kľúčovým miestom, kde prebieha boj, je naša myseľ, city a voľa – môžeme zažívať rôzne pocity beznádeje, zmätku, strachu, smútku, opustenosti. V Jánovi 8:44 sa píše, že Diabol „je luhár a otec lži“. Satan prekrúca Božiu pravdu, zasieva pochybnosti a nedôveru voči Bohu, spochybňuje Božie slovo, jeho dobrotu, vernosť a lásku.

Diabol chodí, aby všetko zničil a zahubil. V jednej z prednášok zaznelo: „Tak, ako muchy sadajú na hovienka a prenášajú choroby a nečistoty, tak Diabol vezme niečo zlé a prenáša to ďalej a ďalej a ničí nás.“ Diabol nie len že hľadá, koho by zničil, ale tiež sa snaží **ukradnúť zaslúbenie, ktoré nám Boh dal.** Je ako „zlodej, ktorý sa snaží nájsť vstup do nášho domu“. Akým spôsobom však môže tento nepriateľ získať vstup do „nášho domu“?

Diabol môže získať prístup do našej mysle, emócií alebo vôle cez hriech. Hriech mu dáva prístupovú cestu. Jedna z prístupových ciest je aj pýcha. **Pyšný človek si neuvedomuje, že potrebuje Boha.** Niekedy prístupovými cestami môžu byť aj zranenia, neodpustenie alebo horkosť. Niekedy si môžeme v mysli premietiť, čo nám druhý človek spravil zlé a vytvárať si „spis“

Foto: Anna Vrhelová

týchto previnení. Potom sa stávame sudcami daného človeka a môže sa nám v myšlienkach točiť, že na súdenie máme právo pre to, čo nám ten človek urobil. V niektorých prípadoch potom môže do našich životov prichádzať sebaľútosť. Keď prichádzame za Otcom a vydávame mu to, Otec môže zahojiť naše rany. **Nemusíme si držať spisy toho, čo nám ľudia urobili.** Poviedz Bohu, že nezvládaš človeku odpustiť!

„Prepusti a budeš prepustený“ – zaznelo v jednej z prednášok. Je niekto, komu zadrživaš hriech? Vieš, že ak človeku neodpustiš, ubližuješ sám sebe? Satan je rád, ak sa motáme okolo krívd, ktoré nám boli spôsobené. Ak človeka „prepustíme“ tým, že mu odpustíme, neznamená to, že ten človek bude zmenený, ale prepúšťame toho človeka Bohu. Boh sám môže toho človeka zmeniť, nie my. **Tým, že toho človeka prepustíme Bohu, nepriateľ nebude mať v našom živote živnú pôdu.** Nebude sa môcť živiť na našich zraneniach!!

Niet uzdravenia bez Boha, niet oslobodenia bez Boha. **„Jeho ranami ste boli uzdravení.“** (1. list Petrov 2:25) Keď sa budeme modliť, veci vyplávajú na povrch. „Bože, preskúmaj ma, ty vieš, čo je pravda!“ (porov. Žalm 139:23-24) Pýtajme sa Boha: „Zjav mi, či je v mojom živote niečo, čo ti mám priniesť!“ Len Boh nám zjavuje pravdu o nás a tiež nám ukazuje, kde ešte chodíme v tme.

Diabol má slabú moc, iba takú, akú mu dáme vo svojom živote!

Ježiš sa delí o svoje víťazstvo so svojim ľudom. Dáva nám autoritu, aby sme v živote porážali Satana. Našou zodpovednosťou je privlastniť si toto Ježišovo

víťazstvo do svojho života **tým, že ho prijmeme.** Aj keď sme už boli vyslobodení, potrebujeme každodenne žiť vo svetle, a vyžaduje to od nás zmenu postojov a zmenu životného štýlu. Máme sa stávať podobnými Bohu, žiť v láske, milovať tak, ako Kristus miloval nás a vydal sám seba za nás. (Efezonom 5:1-2) **Dvere nepriateľovi zatvárame pokáním!**

Akú stratégiu boja zvolit?

Príkladom nám môžu byť biblické postavy, napríklad Dávid, ktorý prakom porazil Goliáša. Dávid si najskôr vybojoval víťazstvo v „malých bojoch“, kedy porazil leva a medveďa. Vedel, že keď sa do boja postaví v Božom mene, tak zvíťazí. Vedel, že Boh stojí na jeho strane.

Čo je tvoje Jericho? Je v tvojom živote niečo, čo sa ti zdá neprekonateľné alebo neporaziteľné? Pozrime sa na príbeh Jozuu, ktorý zbúral múry Jericha tým, že ich obchádzal. Najprv pozdvihol svoj zrak, aby videl Pána!

Tak pozdvihni svoj zrak, aby si videl Pána, aby si vedel, aký veľký je tvoj Boh a neovládal ťa strach z tvojho problému! Náš Pán je väčší než tento boj, on je nad tým, boj nie je náš, ale jeho a on bude bojovať za nás!

Aký bude výsledok?

Boj sa oplatí, aj keď niekedy môže trvať dlhšie. A nezabudni, že sme stvorení na Boží obraz a k slobode, ktorá náleží jeho deťom.

Zuzka Koňarová

Ako zvíťaziť nad strachom?

19.11.2018, blog, Kráľova Lehota – škola Nová DNA

Máte strach? Ja áno. Často. Z ľudí, z budúcnosti, z boľavej minulosti, kvôli ktorej si vytváram desivé scenáre ďalších dní. Mám strach spievať pred ľuďmi, mám strach, že ma budú nespravodlivo súdiť, mám strach, že ma využijú, a zároveň že nie som dost dobrá. **Mám strach, čo so mnou bude.** Mám strach, mám strach, mám strach... **Je to neustály boj v mojej mysli.** Je to neustály boj v našich myšliach.

Raz mi ale jeden múdry muž povedal: „*Kto sa bojí Boha, nebojí sa ľudí.*“ Nerozumela som tomu. Nie do hĺbky. Nie tak, aby som to uchopila a použila v praxi. Potom mi ale začalo svitať.

Pomôžem si vetou, ktorú povedal Feri Kostolanský pri svojej prednáške na škole Nová DNA. Povedal: „**Strach ukazuje, komu slúžime.**“ – áno, to je naozaj dobrá veta! „*Strach ukazuje, komu slúžime.*“ Je to vlastne súboj medzi pýchou a pokorou. **Dôverou a nedôverou.** Je to ukazovateľ toho, na čom, alebo na kom, mi v živote záleží. Je to ukazovateľ, komu alebo čomu slúžim.

Ak mám teda strach z ľudí – slúžim ľuďom? Áno. Presne. Ak sa bojím ľudí, záleží mi na nich. Ak sa bojím o majetok, záleží mi na majetku. Ale čo ak sa bojím Boha?

Zvláštny priestor – Bázeň

Feri vo svojej prednáške ukazoval obrázok. Bola na ňom priepať. Na jednej strane bolo napísané slovo „STRACH“. Na druhej strane...

Keď sa bojím Boha, vstupujem do zvláštneho priestoru. Ten priestor sa volá „**BÁZEŇ**“. Je to úklon, je to pokľaknutie, je to sklonená hlava pred niekým, o kom verím, že je všemohúci. Pred niekým, o kom verím, že ma stvoril. Že bez neho by sa nepohlo ani steblo trávy. **Pred niekým, kto ma môže sfúknuť ako sviečku.** Je to poníženie sa, pokorenie sa pred niekým, komu verím. A tu nastáva ten rozdiel... Je to strach z niekoho, o kom viem, že ma miluje najviac na svete. Kto ma miluje tak, že poslal svojho jediného Syna, aby za mňa dal svoj život. Je to túžba, aby som tomuto ochrancovi robila svojím životom radosť. Je to túžba, aby nado mnou Boh nezaplakal, ako Ježiš nad Jeruzalemom. Je to úcta pred láskou, ktorej chcem slúžiť. **A tak ak chcem slúžiť Láске, bojím sa Boha.**

A tak sa nemusím báť ľudí. Feri povedal: „*Môžeme si vybrať. Budeme sa báť Boha, alebo všetkého ostatného.*“

Ja si vyberám Boha. Pretože on si vyvolil mňa.

Svet mi naháňa hrôzu každý deň

Boj v mojej mysli je ale **na dennom poriadku.** Svet mi totiž naháňa hrôzu každý deň. A ja si preto musím pripomínať, komu slúžim. Niekedy mi k tomu pomôže len sklonenie hlavy. Inokedy si pripomeniem, že sme tu na tomto svete, ako vraví kamarátka môjho milovaného pra-strýka Václava, „**len na kafičko**“. Pripomeniem si svoju malosť, že **som prach a na prach sa obrátim.** Že nežijem pre kvapku vody v hrsti, ale pre celý oceán, ktorým je večnosť u Boha. **A ak toto prijmem srdcom, strach odíde.**

„*Láska nepozná strach*“ – píše apoštol Ján. „*V láske niet strachu, ale dokonalá láska vyháňa strach, lebo: kto má strach, bojí sa trestu, a kto sa bojí, nie je dokonalý v láske.*“ (1. List Jána 4:18)

Celkom drsné slová, nie? Povedala som to pred nedávnou jednou kolegyni, ktorá sa bála toho, čo ju čaká v nemocnici. „*Dani, ty sa bojíš? Tak to si teda ešte nedospela do dokonalosti v láske,*“ podpichovala som ju. A ona na to odpovedala: „*No heeey, to máš pravdu, však ja ešte vôbec nie som dokonalá,*“ smiala sa.

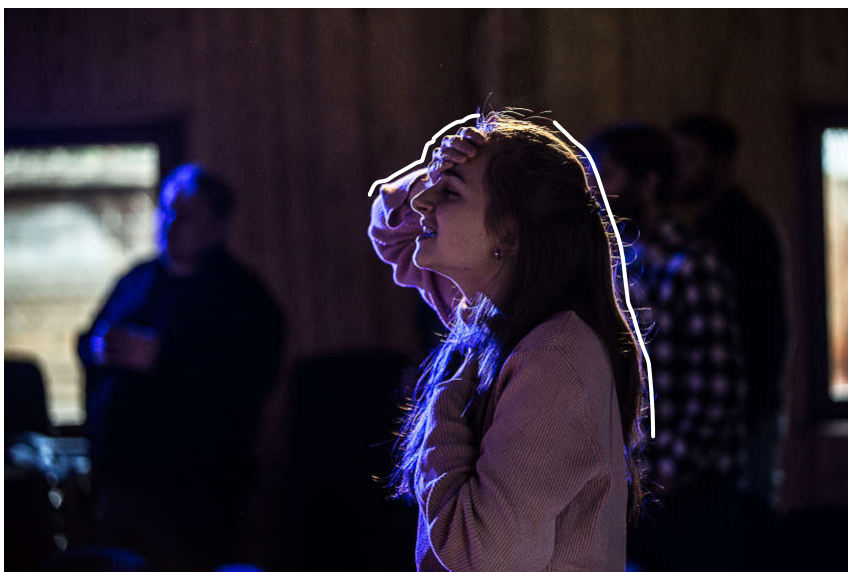
Áno. Nie sme dokonalí. Pretože dokonalý je len kto? A bez neho by sme boli čo?

Keď sa bál Dávid, popísal to takto:

„*Srdce sa mi zvierá v hrudi, ovládli ma hrôzy smrti. Strach a chvenie prišli na mňa. Premohla ma hrôza. Povedal som si: Kiežby som mal krídla holubice! Odletel by som a býval inde. Naozaj by som ďaleko zaletel a býval na púšti. Ponáhľal by som sa do bezpečia pred prudkým vetrom, pred víchricou.*“ (Žalm 55:5-9)

Áno, naša automatická obrana – utečením. Uletím. My ale musíme svojmu strachu čeliť. Vzopriet sa mu. „*Vzoprite sa diabli a utečie od vás,*“ píše Jakub. (List Jakuba 4:7) No, poďme sa pozrieť na to, čo nám o strachu povedala Zuzka Kostohryzová.

Foto: Anna Vrhelová

Reálny život je robiť kroky odvahy napriek strachu

„Ak si myslíme, že Pán Boh nám zrazu vezme všetok strach a my nebudeme žiaden strach cítiť, tak je to mylná predstava,“ zahájila prednášku Zuzka. „Myslím si, že ten reálny život je, že s tým strachom žijeme, bojujeme, aj ho pociťujeme v mnohých krokoch, ale robíme kroky odvahy navzdory tomu strachu.“

Zuzka použila príklad muža, ktorý ide osloviť ženu. Chce ju pozvať na rande alebo požiadať o ruku, cíti obrovský strach, ale urobí ten krok. Postaviť sa strachu znamená, že nejdeme pod jeho vládu.

„Neznamená to, že nie je odvážny, keď cíti strach. Práve že je odvážny, keď ho cíti a napriek tomu ide. To je tá naša realita. Krok dôvery, viery.“

Problém nastáva vtedy, keď sa strach vláme do nášho vnútra a usídli sa tam.

Ustarostenosť, úzkostlivosť

„A čo ak. A čo ak.“ To sú myšlienky, ktoré prichádzajú do našej mysle. Sú to myšlienky, ktoré sa mi snažia navrhnuť, čo by sa mohlo stať. A to na základe toho, čo sa už stalo, alebo čo sa stalo iným, čo som videla v televízii alebo čoho sa bojím, z čoho mám strach. A prichádzajú úzkosti a ustarostenosť. Začína boj v mojej mysli, v mojom vnútri. Kedy nastáva problém? Keď tie hlasy začnem počúvať. Keď tie obrazy desivej budúcnosti, ktoré sú mi núkané, začnem prijímať.

Keď som mala doteraz najťažšie obdobie svojho života, keď som sa od strachu triasla pod perinou. Keď som žila zo dňa na deň. Keď každé ráno bolo pre mňa prebudením sa do boja a do neznáma, opakovala som si jednu vetu. **Stále dookola. Musela som si ju vyryť do srdca. Nesmela som tú myšlienku pustiť.** Tú vetu som neskôr učila svoje kamarátky, priateľov, niekedy aj cez telefón, a radila som im, aby si ju opakovali aj oni. Už neviem, kde som ju vzala, ani kto ju povedal, ale jedno viem. **Pomohla mi. Veľmi.**

„Myšlienky na budúcnosť, kde nie je nádej, pokoj a radosť, nie sú od Boha. Myšlienky na budúcnosť, kde nie je nádej, pokoj a radosť, nie sú od Boha. Myšlienky na budúcnosť, kde nie je nádej, pokoj a radosť, nie sú od Boha.“

Vďaka, Otče, že si ma držal. Vďaka, že si Bohom nádeje. A prosím, dotkni sa

Foto: Anna Vrhelová

teraz všetkých, ktorí toto čítajú a majú z niečoho strach. Ukáž im, že ty stojíš nad tým všetkým. V mene Ježiša Krista. Amen.

Keď pochybujeme stále

Pokiaľ nechopíme Božie pravdy a necháme strach, aby v nás pôsobil, môže to prerásť až do takého stavu, kedy si robíme starosti, ako by povedala Zuzka: „**stále a vo všetkom.**“ Vytvárame si dopredu scenáre, čo všetko by sa mohlo stať. Začneme počúvať tie hlasy, ktoré nám hovoria o strachu. Pritom sme každý isto zažili situácie, kedy sa, ako by zas povedal Feri, **totálne neriešiteľný problém sám od seba nejakým záhadným spôsobom vyriešil.** Ten moment, keď sme sa niečoho strašne báli a nakoniec to dopadlo diametrálne odlišne od našich predstáv. Dopadlo to tak dobre, že sme si nakoniec povedali: **„Že som sa ja vôbec strachoval.“**

Môže byť strach aj dobrý?

Možno si poviete: „*No áno, ale aby nás to nevedlo k ľahostajnosti, flegmatizmu, nezodpovednosti.*“ V prednáške Petra Benýška sme ale počuli, že strach môže byť aj dobrý. „*Strachy máme v sebe od detstva. Pán Boh nás stvoril so strachom, ktorý nás chráni.*“ Je strach, povedzme, oprávnený. Strach, ktorý nám má pomôcť prežiť. Strach, ktorý nás učí pokore. **Je to ale strach, ktorý nad nami nevládne. A nechce vládnuť.** Ale diabol je otcom lži a tento „*zdravý*“ strach nafukuje a prekrúca tak, aby sme sa stali jeho otrokmi. Otrokmi strachu.

Hodí sa nám sem biblický príbeh, ktorý spomenula Zuzka.

Prieskum zaslúbenej zeme

Parafrazujem (Numeri 13,14): Mojžiš vyslal dvanásť mužov, aby preskúmali zaslúbenú zem. Zem, o ktorej Hospodin povedal: **„Bude vaša.“** Dvanásť náčelníkov z Izraelitov teda šlo a zem preskúmavali štyridsať dní. Vrátili sa so správou, že zem je naozaj krásna, oplýva mliekom a medom, dokonca priniesli nádherné ovocie, hrozno, granátové jablká a figy na ochutnanie. **Ale desiat z dvanástich predniesli problém. „Ale sú tam obrí. Oni sú takí veľkí, že sme pri nich ako kobyľky, a oni nás zjedia. Nechodme tam, nemáme šancu.“** Len dvaja, Káleb a Jozue, povedali: „*Ale Pán Boh nám dal milosť. On nám tú zem prisľúbil.*“

„*Na tých dvoch padla bázeň pred Hospodinom. To boli tí dvaja, ktorí premýšľali na základe dôvery v Božie slovo. Nerozmýšľali na základe strachu z toho, čo videli a čo im ich prirodzenosť diktovala,*“ vysvetľovala Zuzka. Desiat z dvanástich povedali: „*Nie, zabijú nás.*“ A dvaja povedali: „*Podme, Boh nám tú zem dal.*“ Čo myslíte? Koho bolo viac počť? Koho počúval ľud? A čo sa stalo potom? Celý ľud prepadol malomyseľnosti a začal nariekať. Prepadli strachu. „*Tu sa dal všetok ľud do kriku a národ nariekal cez celú noc.*“ (Numeri 14:1) **A čo na to Pán Boh? Hneval sa... Veľmi...**

Bohu sa ustarostenosť nepáči

„*Pre mňa bolo kľúčové,*“ rozpráva Zuzka, „*keď som porozumela, že mať strach a dať priestor úzkostlivosti a ustarostenosti je hriechom pred Bohom. Nechcem vyvolať falošné pocity viny,*“ pokračovala, „*ale povedať pravdu a realitu.*“

Ustarostenosť prezlečená za zodpovednosť

Zuzka: „Žiela som v tom, že je dobré robiť si starosti. Veď to je dobré. Som predsa zodpovedná. Na niečom mi záleží! – Ale nie je to pravda... Robiť si starosti znamená, že nedôverujem Bohu. Že si myslím, že môj pohľad na mňa je správny, lepší. Nepripúšťam, že Boží pohľad na situáciu je možno úplne iný. Vtedy som si prvýkrát uvedomila, že s tým musím bojovať.“

„A kto z vás si môže starosťami pridať čo len lakeť k svojmu životu?“

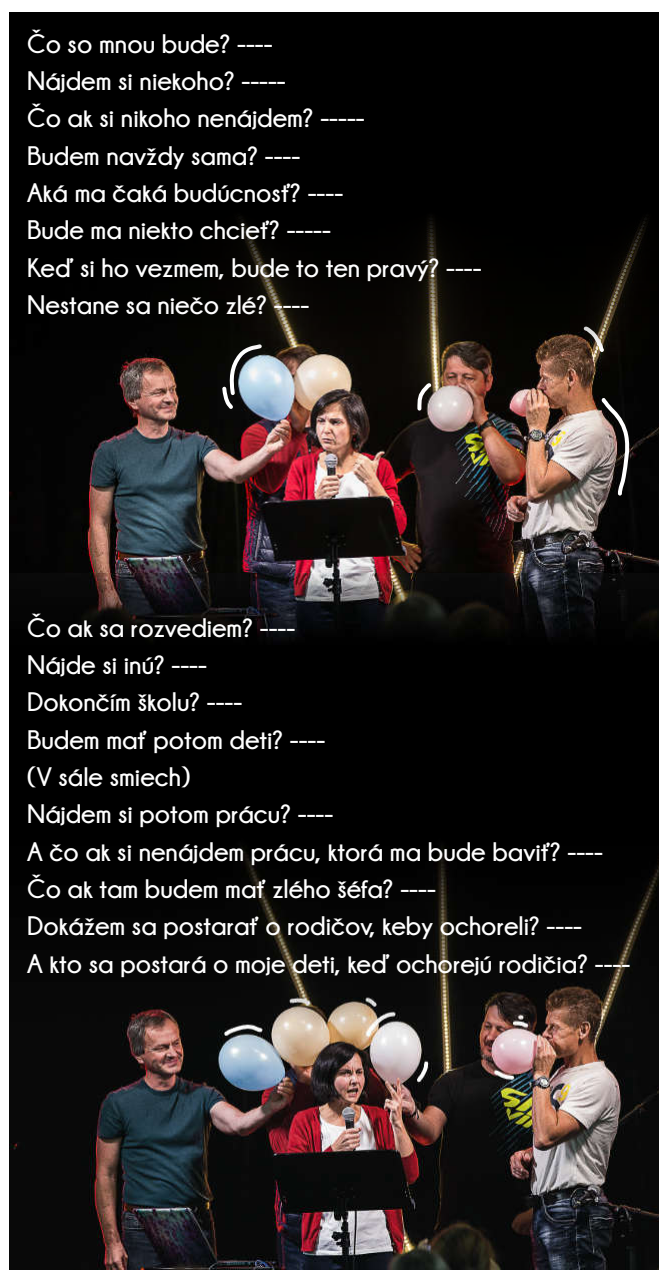
„Hľadajte teda najprv Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť a toto všetko dostanete navyše. Preto nebuďte ustarostení o zajtrajšok; zajtrajší deň sa postará sám o seba. Každý deň má dost svojho trápenia.“

(Matúš 6:27,33,34)

Starosti o budúcnosť

Myšlienky, starosti, ktorým dovolíme, aby sa u nás v hlave nafúkli ako balóny, môžu zapríčiniť, že nepočujeme Boží hlas. Názorná ukážka našej milovanej Zuzky to dokonale ukázala.

Na pódium si pozvala pomocníkov. Čo otázka, to trochu náplne do balónika.

Čo so mnou bude? ----
 Nájdem si niekoho? ----
 Čo ak si nikoho nenájdem? ----
 Budem navždy sama? ----
 Aká ma čaká budúcnosť? ----
 Bude ma niekto chcieť? ----
 Keď si ho vezmem, bude to ten pravý? ----
 Nestane sa niečo zlé? ----

Čo ak sa rozvediem? ----
 Nájde si inú? ----
 Dokončím školu? ----
 Budem mať potom deti? ----
 (V sále smiech)
 Nájdem si potom prácu? ----
 A čo ak si nenájdem prácu, ktorá ma bude baviť? ----
 Čo ak tam budem mať zlého šéfa? ----
 Dokážem sa postarať o rodičov, keby ochoreli? ----
 A kto sa postará o moje deti, keď ochorejú rodičia? ----

Foto: Anna Vrhelová

Toto všetko a veľa ďalšieho (**a ty vieš čo**) sa môže v našej mysli nafukovať, nafukovať a nafukovať a potom vidíme tých OBROV, ako desiaty vyslaní do zaslúbenej zeme. **Chcete mať takúto hlavu?** Chcete s ňou chodiť po svete? Keď mám toto v mysli, **nemôžem počuť Božie šepkanie**, nedostane sa ku mne cez tie bubliny, cez tú nedôveru. A stane sa to, čo sa stalo Izraelitom, že nevstúpim do pripraveného požehnanja.

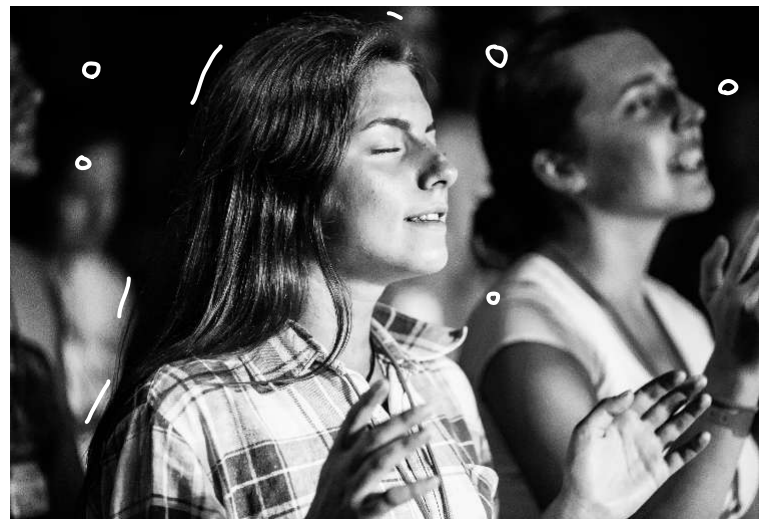

Foto: Anna Vrhelová

Špendlíkom je Božia pravda

Takže čo by ste navrhovali v takejto situácii? --- ŠPENDLÍK...

Aaaaa... Čo je náš špendlík? → Božia pravda. (V sále to začalo búchať.)

Na to si tú Božiu pravdu ale musím priznať. **Veriť jej.** A keď nám to nejde... pokoriť sa pred Bohom a priznať: „Bože, ja to takto prežívam. Ja to takto vidím. Ale tebe to odovzdávam. Ja si nechcem robiť starosti.“

A tak sa každý deň snažím odovzdávať jednotlivé balóniky. Odovzdávam ráno, odovzdávam čas do obeda. Odovzdávam popoludnie. Odovzdávam večer. Odovzdávam strach z toho, že tamten človek sa na mňa divne zatváril, odovzdávam strach z toho, že **ne-stihnem**, čo som si naplánovala, odovzdávam svoje slzy, keď ma niečo bolí. Odovzdávam odpočítavanie. Odovzdávam sny. Odovzdávam to, na čom lipnem. **Odo-vzdávam to, čo je pre mňa tak strašne smrtelne dôležité, že mi to až naháňa STRACH.** Pretože si nechcem robiť starosti. Chcem byť slobodná. **Chcem počuť Jeho hlas.** Bojujte. Nevzdávajte to. Idete do toho so mnou?

Anna Vrhelová

Čo znamená modliť sa?

1.9.2018, blog, České Budějovice

Minule sa ma kolegyňa z práce pýtala: „Čo to znamená, že sa modlím?“ Jej výraz bol plný obáv. Jej tvár akoby sa bála, že odpoviem: „No, Otče náš a iné...“ Bála sa, že jej poviem: „Tu to máš predpísané, takto to čítaj, takto to hovor... a toto je modlitba.“¹

Bolo mi smutno... V Janiných očiach žiarila túžba. **Jej duša kričala: „Chcem! Chcem niečo viac, než čo dáva tento svet. Chcem sa modliť.“** Jej duša bola tak smädná, že tá tvár plná neistoty a strachu z mojej odpovede predsa vravela: „a aj keby som mala tie modlitby drmolíť, budem to robiť, ale... bude mi to ľúto.“ **A ja som vo svojom vnútri kričala len jedno veľké NIEEEEEEEEEEEEE.**

V tej chvíli som sa hanbila. Hanbila som sa za nás. Za ten obraz, ktorý si ľudia utvorili o cirkvi. O cirkvi, ktorá podľa nich len drmolí modlitby (a niekedy to tak naozaj je) a vraví: „Takto sa modli, takto je to správne.“ Hlavou mi preleteli tváre hľadajúcich ľudí, ktorí kvôli tejto „neprirodzenosti“ možno Boha hľadať prestali.

Môj dobrý priateľ, gréckokatolícky kňaz Karel Soukal, mi pri štúdiách v Prahe často pripomínal slová Tomáša Akvinského. Vravieval: „*Gratia supponit naturam*,“ alebo „*Milosť predpokladá prirodzenosť.*“ **A tak som Janke začala rozprávať... musí to byť prirodzené!**

Jani, rozprávanie sa s Bohom – to je modlitba

Keď sa modlíš, rozprávaš sa s Bohom. Dvíhaš hlavu k nebu, voláš na toho, ktorý nás presahuje, a hovoríš mu pravdu. Pravdu o svojom živote. Väčšinou to je: „Pane, som v háji.“ Alebo: „Bože, ak tam niekde hore si, zachráň ma. Pomôž mi.“

Možno by si niekto z vás povedal, že je to pokrytectvo. No, možno že v niektorých prípadoch je. Ale myslím, že až vtedy, keď prosíš o pomoc, dostaneš ju, ani nepoďakuješ, na Boha zase zabudneš a potom po pol roku, keď si znovu na dne priepasti, voláš: „POMOC.“ To asi pokrytectvo je... Ale...

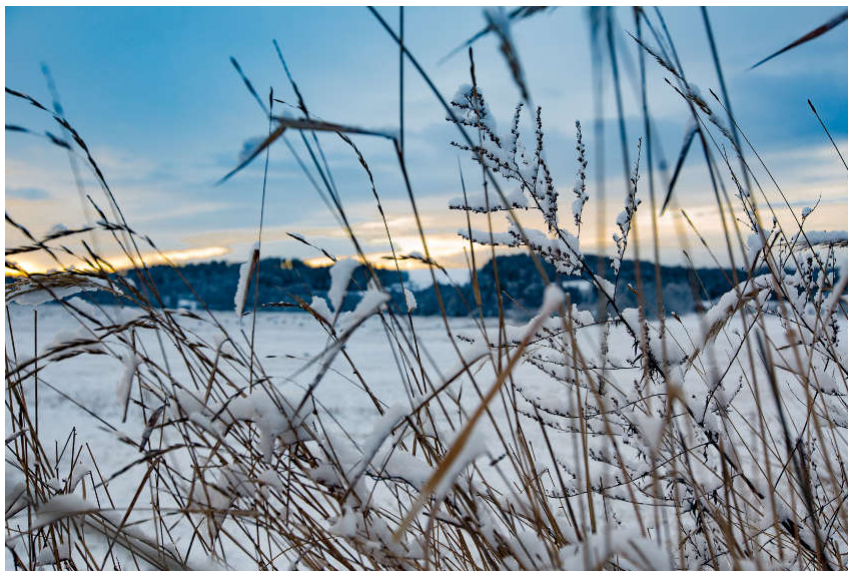

Foto: Anna Vrhelová

Ale volanie človeka o pomoc je podľa mňa skutočná modlitba. A dokonca tá najkrajšia. Pretože v tej chvíli máme isto iste skutočný vzťah. V tej chvíli voláme na Boha konkrétne a veríme, že tam je, **inak by sme nevolali.** A keď sú naše slová „POMOC“ – priznávame: „Zbabral som to. Sám to nezvládam. Potrebujem ňu.“ A ak to myslíme úprimne, verím, že **vtedy sa otvára nebo.** Človek natáhuje ruky k Bohu. A čo robí Boh? Boh sa k nemu skláňa. Prirodzenosť. Pravdivosť. Vzťah. Len ja a Boh.

„Takže modlitba je aj keď poviem: *Ďakujem, že je tak krásne, Bože?*“ Presne, Jani... Na tvári päťdesiatročnej redaktorky a bývalej šéfredaktorky jedného juhočeského denníka, sa prejavila radosť a úľava. Iskrenie v očiach možno napovedalo: „už sa teším, keď sa budem modliť...“

Milosť predpokladá prirodzenosť...

Tak buďme pravdiví...

Gratia supponit naturam...

¹ Chcela by som len pre poriadok dodať, že tie „drmoliace“ modlitby mám hlboko v srdci. Veľmi často sa ich modlím, ale už úplne inak, ako kedysi. Rozdiel som pochopila po tom, ako ma usvedčila jedna kamarátka svojou otáz-

kou: „**A vieš vôbec, čo v tej modlitbe hovoríš?**“ Až vtedy som sa poriadne ponorila do hĺbky tých slov a úprimne som sa snažila o každom z nich vedieť, čo naozaj znamená. A až keď som spoznala pravú podstatu tých poskladaných písmeniek, až vtedy som ich mohla premeniť na modlitbu. Neskôr som začala tým slovám veriť natoľko, že keď mi vychádzali z úst, súzneli s mojou dušou. **A tak sa moja modlitba stala prirodzenou.** A milosť, predpokladajúca prirodzenosť, začala prúdiť...

Modlitba Matky Terezy

„*Pane, sprav zo mňa nástroj pokoja. Nech prinášam lásku tam, kde je nenávisť, odpustenie tam, kde je urážka, vieru tam, kde je pochybnosť. Nech prinášam nádej tam, kde je zúfalstvo, nech prinášam radosť tam, kde je smútok. Nech chápem namiesto toho, aby som bol pochopený. Nech potešujem namiesto toho, aby som bola potešená. Kiež by som radšej milovala, ako bola milovaná. Lebo dávať znamená dostávať. Lebo keď odpúšťame, je nám odpustené a keď umierame, rodíme sa k večnému životu.*“

Anna Vrhelová

PODPORA SLUŽBY MPK

Srdečne ďakujeme všetkým našim doterajším darcom a podporovateľom. To, že môžeme v Mládeži pre Krista pracovať naplno a nemusíme popri tom na seba zarábaf v inom zamestnaní je pre nás obrovská výsada a česť! Ďakujeme, že ste nám to umožnili!

Naša vďaka a úcta tiež patrí veľkému počtu dobrovoľníkov, ktorí investujú do tejto služby svoj vzácny čas, energiu a profesionálne zručnosti. Bez vás by toto dielo nebolo možné. Ďakujeme!

Ak by ste radi podporili službu Mládeže pre Krista – Slovensko svojím darom, môžete tak urobiť na účet na Slovensku alebo v Čechách.

Číslo účtu MPK na Slovensku: 1463201858/0200,
IBAN: SK82 0200 0000 0014 6320 1858
BIC: SUBASKBX

Číslo účtu MPK v Česku: 228069709/0300

Ďakujeme. Váš dar nám pomôže pokračovať v našej službe. Peniaze budú použité na platy našich zamestnancov, prevádzku priestorov, ktoré vlastníme, a na náklady spojené s organizáciou projektov Mládeže pre Krista (CampFest, LifeTv, Nová DNA, TWC a iné...)

Toto vidíme a rozprávame my, aby ste nás vy mohli lepšie spoznať. Ďalších mnoho svedectiev a príbehov ste videli a môžete rozpovedať vy, aby sme vás my mohli lepšie spoznať. Prosím, napíšte, navrhajte, odfoťte a pošlite nám ich na lucka@mpks.sk. Bude nám ctou vedieť o vás viac a povzbudiť nás to vo viere, že to, čo robíme, má zmysel.

Grafický návrh a úprava: Miloš Krupa

Jazyková úprava: Lucia Šmeltková

Zostavilo Mládež pre Krista – Slovensko, 2018

www.mpks.sk

Naskenujte platbu zo Slovenska

PAY by square

Naskenujte platbu z Česka

PAY by square

DARUJTE SVOJE 2% Z DANÍ NA SLUŽBU MLÁDEŽE PRE KRISTA – SLOVENSKO

Ak by ste radi podporili službu Mládeže pre Krista – Slovensko, môžete tak urobiť poukázaním 2 % dane z príjmov.

Neplatíte o nič viac, len využívate svoje zákonné právo dať 2 % zo svojich daní neziskovým organizáciám, ktoré sú pre tento účel zaregistrované.

Poukázaním 2% z daní finančne podporíte aktuálne projekty a služby MPK Slovensko: Rekondičné centrum Kráľova Lehota, televízia LifeTV, festival CampFest, Konferencia Mobilizácia, Konferencia kresťanských učiteľov, Konferencia kresťanských služobníkov, škola Timothy Worship Centrum, služba kresťanského poradenstva Nová DNA, Misijné centrum Ranč Kráľova Lehota a kapela Timothy.

REKONDIČNÉ CENTRUM

Rekondičné centrum je novou službou MPK Slovensko, ktorú práve rozbiehame. Chceme vytvoriť priestor pre ľudí, ktorí sa nachádzajú v krízových životných situáciách a potrebujú dlhodobejšiu pomoc. Pracujeme na tom, aby sme na Ranči v Kráľovej Lehote vytvorili bezpečné miesto, kde by títo ľudia mohli bývať, žiť a pracovať v spoločenstve, mali by možnosť pravidelnej služby poradenstva a modlitby so skúseným kresťanským poradcom a priestor na odpočinok, duchovný rast a postupný zdravý návrat do bežného života.

„Prísť na Ranč bolo najlepšie rozhodnutie v mojom živote, možno mi to zachránilo život a robiť dobrovoľníka zmenilo môj pohľad na prácu a na službu. Myslím si, že od príchodu na ranč som porástol vo vzťahu s Bohom viac, než za celý predchádzajúci život. Hlavne som dostal iný pohľad na Boha, ktorý je oveľa slobodnejší, takže sa vzťahu s Ním už nemusím báť.“ (dobrovoľník Marek)

MISIJNÉ CENTRUM RANČ KRÁĽOVA LEHOTA

Ranč Kráľova Lehota je dejiskom väčšiny našich konferencií, ale radi poslúžime aj Vám na Vašich dovolenkách, táboroch a konferenciách. Ponúkame ubytovanie a stravovanie, táborisko pre camping, konferenčnú miestnosť, športové ihriská.

Cez kresťanskú televíziu LifeTV, ktorá vysiela od októbra 2016, vytvárame priestor pre cirkevné zbory a spoločenstvá na Slovensku, aby do obývačiek ľudí jednoducho a nenásilne priniesli evanjelium o Pánovi Ježišovi. Vysielame záznamy našich konferencií a kázni z rôznych kresťanských cirkví, chvály, koncerty, filmy, relácie z našej vlastnej produkcie, a iné.

Multižánrový festival CampFest je každoročne stretnutím viac ako 6000 mladých ľudí a veľkou radostnou oslavou nášho Boha, ktorý je hodný všetkej chvály. Spoločne túžime po prebudení a premene mladej generácie a celej spoločnosti. Na štyroch pódiumoch prinášame pestrú zmes uctievania, koncertov, tanca, prednášok, seminárov, divadla, filmu, detského programu, športov a kreatívnych dielní. V nadväznosti na CampFest sme niekoľkokrát za posledné roky pripravili večer chvál Awakening Slovakia.

Ide o 18 víkendoviek zameraných na **rozvoj kreativity v uctievaní**. Vyučovanie prebieha v siedmich odboroch: hudba, tanec, vizuálne umenie, modlitba, video a grafika, zvuk, mediálna komunikácia.

Kresťanské poradenstvo je služba osobného rozhovoru a modlitby. Aplikuje biblické princípy pod vedením Ducha Svätého a usiluje sa pomôcť ľuďom riešiť ich problémy vo vzťahu k Bohu, k sebe a k iným ľuďom. Škola Nová DNA je dvojročný cyklus víkendových seminárov, na ktorých prakticky učíme ľudí tejto službe. Naši skúsení poradcovia spolu s absolventmi školy slúžia na festivale CampFest, počas roka v našich poradenských centrách, na konferenciách Nová DNA – praktické poradenstvo, a tiež vo svojich zboroch a spoločenstvách.

Timothy kapela

Služba v Timothy je pre nás viac ako kapela. Veríme, že naše uctievanie prináša zvuky a melódie Jeho Kráľovstva, ktoré sú odrazom Neba a Jeho Kráľovstvom prichádza uzdravenie, nádej a nové sny.

POKYNY NA POUKÁZANIE 2% (3%)

Pre zamestnancov

Požiadajte svojho zamestnávateľa o vykonanie ročného zúčtovania preddavkov na daň z príjmov a o vystavenie potvrdenia o zaplatení dane.

Vyplňte vyhlásenie o poukázaní 2 % dane. Uvedte vaše meno, rodné číslo, bydlisko a sumu zodpovedajúcu 2% zaplatenej dane. Tlačivo vyhlásenia nájdete na: WWW.MPKS.SK/DAROVANIE-2 Najneskôr do 30. apríla 2019 pošlite/doručte formuláre daňovému úradu v mieste vášho bydliska.

Pre právnické osoby a fyzické osoby, ktoré si samé podávajú daňové priznanie.

Do 31. marca 2019 podajte daňové priznanie. Vyhlásenie je už súčasťou daňového priznania.

ÚDAJE o ORGANIZÁCII

IČO: 35510561

Právna forma: občianske združenie
Obchodný názov: Mládež pre Krista – Slovensko

Sídlo: Pavlovičovo námestie 45, 080 01 Prešov

DOBROVOĽNÍK

Ak ste v roku 2018 pracovali aspoň 40 hodín ako dobrovoľník, máte možnosť venovať 3% z dane. Požiadajte organizáciu, pre ktorú ste pracovali ako dobrovoľník, o potvrdenie o dobrovoľníckej činnosti a priložte toto potvrdenie k vyhláseniu o poukázaní 3% alebo k daňovému priznaniu.

KONTAKT

Email: dvepercenta@mpks.sk